

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάση του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2020, ΑΡ. ΦΥΛ. 552, € 1,50

Αληθινή τιμωρία της εγκληματικής ναζιστικής οργάνωσης της «Χρυσής Αυγής» σημαίνει: **ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ-ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ** Καταγγελία όλων των κοινοβουλευτικών ηγεσιών γιατί προστατεύουν πολιτικά και ποινικά τη συμμορία

Στη δίκη της ναζιστικής “Χρ. Αυγής”, παρόλο που τα χιλιάδες θύματα της ουσιαστικά εμποδίστηκαν να καταθέσουν εξαιτίας της συνεχιζόμενης τρομοκρατικής της δράσης παράλληλα με την παρουσία της σαν νομοθέτη στη Βουλή, αποδείχτηκε παταγωδώς ότι όλοι οι κατηγορούμενοι ήταν μέλη μιας εγκληματικής οργάνωσης. Κι όμως η εισαγγελέας της έδρας Οικονόμου πρότεινε την αθώωση όλων τους πλην του δολοφόνου πυροκροτητή της δίκης. Αλλά η χώρα δεν συγκλονίστηκε καθώς κόμματα και ΜΜΕ πέρασαν στα ψιλά αυτό το τρομερά ανησυχητικό σημάδι. Γι αυτό οι δημοκράτες αντιφασίστες πρέπει να κινηθούν και να απαιτήσουν την τιμωρία των εγκληματιών και από το δικαστήριο αλλά και από αυτούς που έχει αποδειχτεί ότι στη χώρα μας κατευθύνουν τις πολύ σημαντικές δικαστικές αποφάσεις: τον επίσημο πολιτικό κόσμο που η στάση του υπήρξε ως τώρα προστατευτική για τη συμμορία. Έτσι:

1ον όλες οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες αποδέχτηκαν στην πράξη τον ποινικό νόμο που ο ΣΥΡΙΖΑ άλλαξε πριν την απόφαση της δίκης ο οποίος α) Έκανε πιο δύσκολο να επιβληθεί σε όλα τα στελέχη και μέλη της ΧΑ η βασική βαριά ποινή, αυτή για «σύγκροτηση και ένταξη σε εγκληματική συμμορία» αλλά-

ζοντας στο ευμενέστερο για αυτά τις προϋποθέσεις για να αποδοθεί αυτή η κατηγορία, β) μείωσε τις ελάχιστες ποινές για τα ηγετικά στελέχη της συμμορίας από 10 χρόνια σε 5 (!), ενώ έτσι έκανε και πιο εύκολο κάποια από αυτά που θα έμπαιναν φυλακή να αποσπάσουν αναστολή μέχρι το εφετείο, γ) και το πιο σημα-

ντικό, κατάργησε την αφαίρεση των πολιτικών δικαιωμάτων για όσους φυλακιστούν, οπότε οι ναζιστικές συμμορίες του Μιχαολιάκου, του Κασιδιάρη και του Λαγού θα μπορούν να κατέβουν στις εκλογές ακόμα και αν κάποιος από τους αρχηγούς τους είναι στη φυλακή.

2ον Ενώ σε μια δημοκρατική χώρα η δίκη της ναζιστικής αυτής συμμορίας θα ήταν το πολιτικό τέλος της γιατί το εγκληματικό της όργιο θα έβγαινε στο φως, εδώ ΟΛΑ τα κοινοβουλευτικά κόμματα φρόντισαν ο πολύς κόσμος να μην μάθει επί 5,5 χρόνια τι έγινε στη δίκη αυτή, αφού η τηλεόραση δηλαδή το βασικό ενημερωτικό μέσο των μαζών όλα αυτά τα χρόνια και σε όλα τα κανάλια έκρυψε εντελώς την ακροαματική διαδικασία και το σχολιασμό της. Τα υποτιθέμενα αριστερά «αντιφασιστικά» κόμ-

ματα ποτέ δεν έκαναν θέμα αυτήν την απόκρυψη, ενώ όποτε καταγγέλλθηκαν για τη στάση τους έριξαν την ευθύνη αποκλειστικά στους δικαστές, (που είναι πραγματικά ένοχοι γιατί διώξαν τις τηλεοράσεις από το δικαστήριο χωρίς πάντως η πολιτική αγωγή να εξεγερωθεί), και στα ιδιωτικά κανάλια. Όμως ο μεγαλύτερος καναλάρχης είναι η εκαστοτε κυβέρνηση, οπότε η ΝΑ και κυρίως ο «αντιφασίστας» ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσαν με τα 4 κρατικά κανάλια να παρουσιάζουν και να σχολιάζουν όσο ήθελαν τη δίκη αφού δημοσιεύονταν τα απομανητοφωνημένα πρακτικά της. Από την άλλη το ψευτοΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ σαν αντιπολίτευση θα μπορούσαν να καταγγέλλουν διαρκώς στον τηλεοπτικό χρόνο που δικαιούνται την τηλεοπτική προστασία των ναζί

από τη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ οπότε αυτόματα θα την τερματίζαν.

3ον Το πιο σημαντικό: οι ελληνικές κοινοβουλευτικές ηγεσίες επέτρεψαν επί 30 χρόνια ένα ειδικά ελληνικό αίσχος. Πρόκειται για το ότι άφησαν πρακτικά ανενόχλητες από την αστυνομία και από τη δικαιοσύνη αγέλες ναζιστών, κυνηγών μεταναστών να ματώνουν ανθρώπους με τους δρόμους με καταγεγραμμένα πάνω από 2500, και επέτρεψαν σε αυτούς τους θαυμαστές των SS να είναι νόμιμοι, να μπουν στη Βουλή και να νομοθετούν για πρώτη φορά στον κόσμο μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο χωρίς ποτέ να το κάνουν αυτό, ούτε ακόμα το κάνουν ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ πολιτικό ζήτημα. Μάλιστα η ψευτοαριστερά επέτρεψε να γίνει δεκτό από τα δι-

Συνέχεια στη σελ. 5

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Η ήττα του φασίστα Τραμπ το πρώτο καθήκον κάθε φίλου της ειρήνης και της δημοκρατίας - Στήριξη στον Μπάιντεν αλλά χωρίς αυταπάτες

Ο Μπάιντεν όμηρος των Ομπάμα - Σάντερς

Χωρίς την ηγεμονία στο αντιφασιστικό μέτωπο της λαϊκής και εργατικής Αριστεράς οι μισοδημοκρατικές φράξιες της αστικής τάξης οδεύουν νομοτελειακά προς συντριβή

Οι προεδρικές (και βουλευτικές για το Κογκρέσο) εκλογές του 2020 στις ΗΠΑ αναδεικνύονται αντικειμενικά σε «μητέρα των πολιτικών μαχών», με το αποτέλεσμά τους να έχει κομβική σημασία όχι μόνο και όχι κυρίως για τις εσωτερικές εξελίξεις στις ΗΠΑ, αλλά για την πορεία του πλανήτη. Αφορούν δηλαδή ζωτικά το αν η ανθρωπότητα θα τραβήξει άμεσα το δρόμο του γενικευμένου πολέμου και του φασισμού ή θα πάρει μια ανάσα, δίνοντας μια έστω μικρή αναβολή στην επέλαση των ιμπεριαλιστών που ήρθαν τελευταίοι στο τραπέζι της μοιρασιάς και ετοιμάζουν την αιματηρή αναδιανομή του κόσμου. Αυτοί είναι βασικά οι κρατικο-ολιγάρχες της Μόσχας και του Πεκίνου, με επικεφαλής τους Πούτιν και Σι.

Σε αυτές τις συνθήκες η καταπίεση Τραμπ είναι στοιχειώδης κίνηση δημοκρατικής και αντιφασιστικής άμυνας για κάθε Αμερικανό. Κάθε ειρηνόφιλος και δημοκρατικός άνθρωπος ανά τον

κόσμο που έχει την οποιαδήποτε δυνατότητα πολιτικής αγκιτάτσι-ας πρέπει να καλεί με κάθε μέσο (διαδικτυακά, μέσω προσωπικών του επαφών κλπ.) όσους έχουν δικαίωμα ψήφου στις αμερικάνικες

εκλογές να ρίξουν τα πυρά τους ενάντια στον σημερινό ένοικο του Λευκού Οίκου, χρησιμοποιώντας το ψηφοδέλτιο του αντιπάλου του.

Η μάχη ωστόσο παραμένει αμφίροπη και αυτό το επιβεβαιώνει σειρά δημοσκοπήσεων, που κάθε άλλο παρά «κλειδωμένη» θεωρούν τη νίκη Μπάιντεν, παρά το προβάδισμά του. Αυτό με μια πρώτη ματιά μοιάζει πολιτικά παράδοξο. Υπό κανονικές συνθήκες, ένα ευρύτατο μέτωπο των Αμερικανών δημοκρατών και των βασικότερων φραξιών της αμερικανικής αστικής τάξης θα έπρεπε να είναι σήμερα «μασίφ»

και ξεκάθαρα πλειοψηφικό (ειδικά μετά από τέσσερα χρόνια πρωτόγνωρου για το εσωτερικό της Αμερικής πραξικοπηματισμού, που εξαγρίωσε ακόμη και πολυάριθμα κυβερνητικά στελέχη) κόντρα στον εμφατικά ακροδεξιό, φασίστα, ρατσιστή, σεξιστή και - αποδεδειγμένα για όσους ξέρουν να μελετάνε τα στοιχεία της πολιτικής, πέραν των «αστυνομικού» - δημοσιογραφικού τύπου λεπτομερειών - πουλημένο στη φασιστική Ρωσία Τραμπ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Αφίσα της ΟΑΚΚΕ: Η Ρωσία είναι ο εμπρηστής της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης, σ. 2,
- Κίνημα για την άμυνα στην πανδημία, σ. 3,
- Τι σημαίνει ο κυβερνητικός ανασχηματισμός, σ. 4,
- Ναζιστικού τύπου τελετή του «Ρουβίκωνα» στο σκοπευτήριο της Καισαριανής, σ. 5
- Η ΕΕ φταίει για την αποβιομηχάνιση; σ. 5
- Κινέζοι νεοχιτλερικοί: Η ΕΕ αρχίζει να αντιστέκεται, σ. 7
- Η ελληνο-ιταλική συμφωνία οριοθέτησης των ΑΟΖ, σ. 10
- Το πραξικόπημα στο Μάλι, σ. 13
- Ναγκόρνο Καραμπάχ, σ. 14
- Λευκορωσία, σ. 16

Συνέχεια στη σελ. 8

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η ΡΩΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

Δουλεύοντας εδώ και δεκαετίες από τα μέσα και στις δύο χώρες

Αν αναζητήσει κανείς τις πολιτικές δυνάμεις τόσο στην Τουρκία όσο και στην Ελλάδα που εδώ και χρόνια μιλάνε τη γλώσσα του πιο πολεμικού εθνικισμού και της αδιαλλαξίας θα διαπιστώσει ότι είναι οι πιο φιλορώσικες. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Η Ρωσία και η σύμμαχός της Κίνα είναι δύο ιμπεριαλισμοί, που επειδή έρχονται καθυστερημένοι στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου και το βλέπουν πιασμένο από τους παλιούς, οικονομικά πολύ ισχυρότερους δυτικούς ιμπεριαλιστές, ακολουθούν το δρόμο που ακολούθησε η χιτλερική Γερμανία και η αυτοκρατορική Ιαπωνία στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο: Το δρόμο του πολέμου, των προσαρτήσεων και της επαναχάραιξης συνόρων. Η Ρωσία είναι ο πολιτικοστρατιωτικός ηγέτης του ρωσοκινεζικού άξονα και η πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη μετά το Τρίτο Ράιχ που διαμελίζει χώρες και προσαρτάει τμήματα τους (Γεωργία, Ουκρανία), ενώ η Κίνα αρπάζει τις ΑΟΖ όλων των γειτόνων της. Η αλλαγή συνόρων είναι στη φύση τους, όπως είναι στη φύση των παλιών κατερχόμενων ιμπεριαλιστών η διατήρηση του στάτους κβο. Έτσι ενώ η Δύση αποφεύγει καιροσκοπικά να παίρνει θέση για τη λύση των αντιθέσεων ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία για να μην χάσει καμιά από αυτές, η Ρωσία υποδαυλίζει από τα μέσα, τις αντιθέσεις κάθε χώρας ενάντια στην άλλη για να διεισδύει και στις δύο υπονομεύοντας τους παλιούς κυρίαρχους. Τώρα έχει εξαρτήσει και τις δύο. Απλά την Ελλάδα τη θέλει να φαίνεται δυτική γιατί μόνο έτσι μπορεί να κρατάει την Τουρκία έξω από την Ευρώπη και ταυτόχρονα να αποδιοργανώνει και να διασπά τη δεύτερη.

Γι αυτό οι άνθρωποι της Ρωσίας και στην Ελλάδα και στην Τουρκία, όχι μόνο έχουν χαντακώσει επί χρόνια τον καλύτερο δρόμο λύσης των αντιθέσεων που είναι οι απευθείας διαπραγματεύσεις μεταξύ των δύο χωρών, αλλά είναι αντίθετοι στο να πάνε οι δύο χώρες στα διεθνή δικαστήρια, είτε της Χάγης είτε ακόμα περισσότερο, στο πιο αρμόδιο, εκείνο του Αμβούργου, για να αποφασίσουν έστω εκείνα για τη λύση αυτών των αντιθέσεων. Ιδιαίτερα είναι αποκαλυπτικό πόσο δεν θέλουν την ειρήνη οι έλληνες ρωσόφιλοι, που δεν πάνε στο Διεθνές Δικαστήριο για το Δίκαιο της Θάλασσας του Αμβούργου, που θα εφαρμόσει αποκλειστικά το νέο δίκαιο της θάλασσας το οποίο ευνοεί από τη φύση του όλες τις μικρές παράκτιες και νησιωτικές χώρες, κόντρα στις ισχυρές ιμπεριαλιστικές και γι αυτό δεν το αναγνωρίζει η Αμερική, ενώ πάνω όλους το απεχθάνονται για τις εναντίον τους καταδικαστικές αποφάσεις η Κίνα και η Ρωσία. Αυτό το δικαστήριο εξηγείται σε ένα βαθμό να μην το αναγνωρίζει η Τουρκία επειδή δεν ευνοεί τα στενά εθνικά της συμφέροντα, όμως το να μην αναγνωρίζει την αρμοδιότητα του για τις ελληνοτουρκικές διαφορές ειδικά η Ελλάδα που ευνοείται στα πάντα από αυτό το δικαιο (12 ναυτικά μίλια οπότε και ενσέριος χώρος, ΑΟΖ) δείχνει πόσο αντι-πατριώτες, λακέδες της Ρωσίας και γενικότερα του ιμπεριαλισμού είναι οι επικεφαλής του ελληνικού πολιτικού κόσμου.

Πως οι ρωσόφιλοι οξύνουν τις αντιθέσεις και πως αλληλοκαλύπτονται

Αυτό που κάνει γενικά η ρώσικη διπλωματία είναι το εξής: Βάζει τους φίλους της να πιάνει ο καθένας από μισή αλήθεια, να την πηγαίνει στην άκρη και να την κάνει ψέμμα, ξεσηκώνοντας τους αντίστοιχους εθνικιστές και γεμίζοντας φόβο τον κάθε λαό ότι του αρπάζουν τη χώρα. Έτσι ο τούρκος ρωσόφιλος λέει και φανατίζει εντελώς κόντρα στο διεθνές δίκαιο το λαό του: «Τα ελληνικά νησιά δεν έχουν καθόλου υφαλοκρηπίδα, ούτε δικαίωμα στα 12 μίλια». Έτσι η Τουρκία επιβάλλει κοινά σύνορα με τη Λιβύη, αφαιρώντας από την Κρήτη, τη Ρόδο κ.λπ. όλη την υφαλοκρηπίδα και τη μισή αιγιαλίτιδα ζώνη. Από την άλλη ο έλληνας ρωσόφιλος φανατίζει τους εθνικιστές και στη συνέχεια όλο το λαό του κόντρα σε όλες τις αποφάσεις της Χάγης για την ειδική περίπτωση που τα νησιά μιας χώρας βρίσκονται πιο κοντά στη στεριά μιας άλλης, όπως συμβαίνει με το Καστελλόριζο, λέγοντας: «Κάθε νησί έχει όση υφαλοκρηπίδα έχει και μια απέραντη στεριά». Έτσι δεν αναγνωρίζει σε μια Τουρκία με εκτεταμένα παράλια στο Νότο της ουσιαστικά καμιά υφαλοκρηπίδα, δηλαδή θέλει πλήρη επήρεια στο Καστελλόριζο, οπότε όχι θαλάσσια σύνορα με την Αίγυπτο. Αυτό είναι το νομικό πάτημα του τουρκικού σοβινισμού να στέλνει το Ορούτς Ρέις σε αυτήν ειδικά την περιοχή και όχι πιο δυτικά προς την Κρήτη, εκεί δηλαδή που κάνει την ωμή παραβίαση.

Αυτά τα ξέρουν καλά οι ρωσόφιλοι, αλλά επιτήδες και στην Ελλάδα και στην Τουρκία συκοφαντούν συστηματικά σαν εθνική προδοσία κάθε αναγνώριση δικίου στην άλλη πλευρά. Κυρίως όμως φροντίζουν να μην μαθαίνει ποτέ ο απέναντι λαός ότι οι ρωσόφιλοι είναι οι πιο φανατικοί αντίπαλοί του, ώστε να μην εκτίθεται η Ρωσία. Έτσι οι Τούρκοι δεν μαθαίνουν ότι οι πιο μεγάλοι τουρκοφάγοι στην Ελλάδα, π.χ. οι ναζήδες της ΧΑ, ο Βελόπουλος και ο Σαββίδης είναι οι πιο ανοιχτοί πουτινικοί της χώρας (μάλιστα ο Κασσιδιάρης θέλει ρώσικο στρατό στην Αλεξανδρούπολη), ενώ ακόμα πιο κρυφά έμεινε σ αυτούς ότι ο γενάρχης του μεταδικτατορικού αντιπουρ-

κισμού, Α. Παπανδρέου, ήταν και ο γενάρχης της αντιδυτικής στρατηγικής της συμμαχίας της Ελλάδας με τη Ρωσία και ότι ο πιο σκοτεινός συνεχιστής του, ο άνθρωπος που εμπόδισε το κυπριακό και τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις να λυθούν το 2004 ήταν ο επίσης ρωσόφιλος Καραμανλής ο Β'.

Αντίστοιχα στην Ελλάδα, η κοινή γνώμη δεν μαθαίνει ποτέ ότι **οι δημιουργοί της σημερινής επιθετικής τουρκικής στρατηγικής της «Γαλάζιας Πατρίδας» είναι οι «Ευρασιατιστές» (Γιουρνεβίτς στο στρατό, Περιντσέκ στο πολιτικό επίπεδο, σύμβουλος του Ερντογάν μετά τα 2016), που είναι φανατικοί ρωσόφιλοι**, υπερασπιστές της θεωρίας ότι το μέλλον της Ευρώπης αλλά και του κόσμου βρίσκεται στη στρατηγική κυριαρχία της ευρασιατικής συμμαχίας Ρωσίας-Κίνας, στην οποία η Τουρκία θα παίξει τάχα περίοπτο ρόλο. Είναι ακόμα πιο χαρακτηριστικό ότι ο ελληνικός λαός δεν έμαθε ποτέ ότι **ήταν η Ρωσία (σαν ΕΣΣΔ τότε) και μόνο αυτή που έσπρωξε την Τουρκία των Ετζεβίτ και Ερμπακάν να κάνει την εισβολή στην Κύπρο και μάλιστα τη δικαιολόγησε ανοιχτά σαν πρακτορείο ΤΑΣ τον Ιούλιο του 1974. Λέγοντας ότι αυτή αποκατέστησε τη συνταγματική τάξη**, ενώ ποτέ ως τώρα δεν την κατήγγειλε ανοιχτά στον ΟΗΕ (!). Αυτή την αλήθεια-κλειδί όχι μόνο την έκρυψε, αλλά και την αντέστρεψε το ρωσόφιλο μπλοκ Α. Παπανδρέου-ψευτοΚΚΕ, λέγοντας ότι την εισβολή την προκάλεσαν οι ΗΠΑ. Εκείνο που έκαναν οι ΗΠΑ είναι ότι έχοντας μπει μετά την ήττα τους στο Βιετνάμ στην εποχή της στρατηγικής τους πτώσης, **εγκρίνανε** από ιμπεριαλιστικό κυνισμό την εισβολή για να μην χάσουν την Τουρκία από τη φιλοΕΣΣΔ στροφή των Ετζεβίτ και Ερμπακάν. Ακόμα χειρότερα, το ελληνικό πολιτικό καθεστώς έχει κρύψει διακομματικά την αλήθεια ότι η πρώτη χώρα στον κόσμο που πρότεινε διζωνική ομοσπονδία, ουσιαστικά διαμελισμό της Κύπρου, ήταν πάλι η ΕΣΣΔ το 1965 (με ΥΠΕΞ τον Γκρομικό), δηλαδή πριν την εισβολή.

Πως ο Α. Παπανδρέου, ο Καραμανλής ο Β' και οι διάδοχοί τους δουλέψανε για μια Τουρκία εχθρική στην Ευρώπη και τη ρίξαν στην αγκαλιά του Πούτιν

Για να καταλάβει κανείς βαθύτερα τι συμβαίνει με την ελληνοτουρκική σύγκρουση, και γιατί αυτή μπήκε ξαφνικά στο κέντρο της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας πολιτικής, πρέπει να κατανοήσει πώς το ευρασιατικό ρεύμα, δηλαδή η Ρωσία, απόκτησε ηγεμονική επιρροή μόλις τα τελευταία 5 χρόνια μέσα και στο ισλαμικό και στο κεμαλικό ρεύμα της Τουρκίας. Αυτά τα δύο ρεύματα είχαν ακολουθήσει για χρόνια έναν δρόμο εκδημοκρατισμού της Τουρκίας ώστε αυτή να μπει στην Ευρώπη και να βρεθεί λύση και στο Αιγαίο και στην Κύπρο (ιδιαίτερα στην πρώτη περίοδο της πρωθυπουργίας Ερντογάν με κεμαλική αντιπολίτευση Μπαϊκάλ).

Όμως στην Ελλάδα είχε προ πολλού νικηθεί η δυτικόφιλη γραμμή της μεταδικτατορικής αστικής τάξης που κάποτε εκφραζόταν από τους Καραμανλή τον Α' και Μητσοτάκη τον Α' για ειρηνική διευθέτηση των διαφορών με την Τουρκία επειδή είχε αρχίσει να ριζώνει, μετά την απογοήτευση του ελληνικού σοβινισμού από τις ΗΠΑ στην Κύπρο, η φιλορώσικη γραμμή, αρχικά **χάρη στον Α. Παπανδρέου (σε συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ) και αργότερα χάρη στον Καραμανλή τον Β'.** Η στρατηγική αυτών των δύο και των επίσης ρωσόφιλων διαδόχων τους, **Σημίτη, Γ. Παπανδρέου, Σαμαρά, Τσίπρα, Μητσοτάκη άλλαξε μόνο μορφή, καθώς οι διάδοχοι αξιοποίησαν τη συμμετοχή της χώρας μας στην ΕΕ και προσποιήθηκαν τους ακραιφνείς ευρωπαίους και τους φιλοαμερικανούς μόνο και μόνο για να κάνουν την Ελλάδα πολύτιμη διπλωματική βάση της Ρωσίας και της Κίνας μέσα στην ΕΕ και μέσα στο ΝΑΤΟ.** Αυτό αποδεικνύεται με το ότι τώρα πια βάζουν καιρία βέτο σε κρίσιμες στιγμές σε ευρωπαϊκά μέτρα κατά της Ρωσίας ή της Κίνας. Όμως ο κύριος στόχος τους ήταν πάντα να εμποδίσουν την είσοδο της Τουρκίας στην ΕΕ για να τσακίσουν έτσι το φιλοευρωπαϊκό ρεύμα της και τελικά να τη στείλουν στην αγκαλιά της Ρωσίας. Τις βάσεις γι αυτό τις είχε βάλει ήδη πριν την είσοδο της Ελλάδας στην ΕΟΚ ο Α. Παπανδρέου, εμποδίζοντας τη διαπραγμάτευση από τον Καραμανλή τον Α' όλων των ως τότε ελληνοτουρκικών διαφορών ώστε αυτές να μην λυθούν σε ευρωπαϊκά πλαίσια. Γι' αυτό επέβαλε σαν εθνική αρχή τον εσκεμμένα αδιέξοδο όρο ότι η μόνη διαφορά είναι η υφαλοκρηπίδα, όρο που τώρα επαναλαμβάνει ο ευρω-κνίτης Τσίπρας, ενώ ο ανοιχτά ρωσόδουλος Κουτσούμπας αποκλείει εντελώς κάθε προσφυγή σε Διεθνή Δικαστήρια. **Το πόσο εχθρικό στο λαό μας και στους λαούς της Ευρώπης είναι το ελληνικό πολιτικό σύστημα αποκαλύφθηκε όταν η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου με γενική διακομματική συμφωνία το 2015 ανακηρύξε ως αναρμόδιο για ΑΟΖ-υφαλοκρηπίδα το Διεθνές Δικαστήριο του Αμβούργου (!), ενώ έβαλε αποφασιστικά προσκόμενα για την προσφυγή στη Χάγη.** Ήταν τότε που η κυβέρνηση Νταβούτογλου έκανε την ύστατη και πιο έντονη προσπάθεια της Τουρκίας να προσεγγίσει την Ευρώπη, οπότε ανησύχησαν οι εδώ μήπως η Τουρκία συμφωνήσει για προσφυγή σε ένα από τα

δύο δικαστήρια. Όμως το πρακτικά πιο καίριο πλήγμα στους τούρκους ευρωπαϊστές, το είχε δώσει πολλά χρόνια πριν, το 2004, ο Καραμανλής ο Β'. Αυτός από τη μια σε συνεργασία με το κυπριακό ρωσόφιλο ΑΚΕΛ χτύπησε από τα δεξιά και σκότωσε την λύση Ανάν που ψήφισαν οι τουρκοκύπριοι με τη στήριξη της Τουρκίας και από την άλλη ποδοπάτησε τη δίκαιη λύση στο Αιγαίο που είχαν συμφωνήσει οι δύο χώρες σε επίπεδο εμπειρογνομόνων το 2004. **Αυτή αποδεχόταν τα 12 μίλια στο μεγαλύτερο μέρος του Αιγαίου και να γίνονται 6, 8 ή και 10 μίλια μόνο σε μερικά νησιά και βραχονησίδες για να δημιουργούνται περάσματα για τα τουρκικά πλοία στο Αιγαίο.** Στην πραγματικότητα και στην Κύπρο και στο Αιγαίο ο Καραμανλής, αλλά και ο ψευτοευρωπαίος Σημίτης προσποιήθηκαν στα 2003-4 ότι επεδίωκαν λύση για να παραπλανήσουν την ΕΕ, ώστε να βάλει μέσα της μια εθνοτικά διασπασμένη και ακρωτηριασμένη Κύπρο, δηλαδή μια βόμβα στην Ενωμένη Ευρώπη και, το κυριότερο, να μην βάλει ποτέ την Τουρκία. **Το τελειωτικό χτύπημα στην τελευταία ελπίδα των τούρκων ευρωπαϊστών, που ήταν η τελωνειακή Ένωση με την ΕΕ, το έδωσαν ο ευρω-κνίτες του ΣΥΡΙΖΑ, σε συνεργασία με τον επίσης διπρόσωπο λακέ της Μόσχας Αναστασιάδη, συμποτάροντας τη λύση του κυπριακού στο Κραν Μοντανά το 2017, χρεοκοπώντας την ενωτική των δύο κυπριακών εθνοτήτων τουρκοκυπριακή ηγεσία Ακιντζί.**

Αυτό τα αλληπάλληλα χτυπήματα της Ελλάδας στις φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις της Τουρκίας, συνδυάστηκαν με τα αλληπάλληλα χτυπήματα που τους έδωσαν οι ευρωπαίοι και αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Αυτοί όχι μόνο εγκατέλειψαν τη συριακή δημοκρατική και πατριωτική αντίσταση στο λεπίδι του Πούτιν και στις προβοκάτσιες της Αλ Κάιντα, αλλά χτύπησαν την Τουρκία όταν μόνη αυτή στάθηκε αρχικά απέναντί του και στο πλευρό της αντίστασης και μάλιστα συμμαχισαν εναντίον της με το φασιστικό, ρωσόφιλο και φιλοασαντικό ΡΚΚ. Στο τέλος πήραν στην πράξη και το μέρος των αρχιφασιστών πραξικοπηματιών γκιουλενιστών, ενώ ο Πούτιν εμφανίστηκε σαν ορκισμένος εχθρός τους. Στο σημείο αυτό ανατράπηκε το φιλοευρωπαϊκό ρεύμα στην Τουρκία, πράγμα που σηματοδοτήθηκε από την πτώση του Νταβούτογλου και τη στροφή όχι μόνο του Ερντογάν, αλλά όλης της ανερχόμενης βιομηχανικής αστικής τάξης της Τουρκίας προς τη Ρωσία, τους S-400 και την υποίμπεριαλι-

Συνέχεια στη σελ. 9

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα

Ιδιοκτήτης:

Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ

Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:

Κώστας Κούτελος

(Κωδικός 2998)

ISSN 1791-6593

Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ.- Φαξ: 210-5232553

Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ

Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΚΙΝΗΣΗ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ» www.kpad.gr

ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟΜΕΣΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Μάθημα με ασφάλεια για την υγεία όλων μέσα στην τάξη και μάθημα σε όλους τους μαθητές. Αυτοί πρέπει να είναι οι δύο βασικοί στόχοι για τη λειτουργία των σχολείων

Οι γενικές εγκληματικές ευθύνες της κυβέρνησης και της υποτιθέμενης «αριστεράς» αντιπολίτευσης

Αντίθετα από τα όσα διατυμπανίζει η κυβέρνηση για την προστασία του πληθυσμού από την Covid-19, στην πραγματικότητα ό,τι έκανε, το έκανε με τέτοιο τρόπο ώστε να δικαιώσει κάθε αντιδραστικό έως φασίστα αρνητή του ιού SARS-CoV-2 και των μέτρων προστασίας. Όταν πήρε τα απαραίτητα αρχικά μέτρα που έφτασαν μέχρι το Λοκντάουν, άφησε ελεύθερο τον εκκλησιαστικό μεσαίωνα και υπονόμωσε τη μάσκα σαν αναγκαίο μέσο προστασίας. Το χειρότερο είναι ότι όταν τέλειωσε η καραντίνα, δεν φρόντισε να επιμείνει ούτε για την πιο τυπική και στοιχειώδη τήρηση των μέτρων προστασίας, ειδικά της προηγούμενα υπονομευμένης μάσκας. Αυτό στην Ελλάδα, μία χώρα που είναι μοναδικά υπερχρεωμένη και στηρίζεται συντριπτικά στον τουρισμό καθώς το πολιτικό καθεστώς έχει σχεδόν καταστρέψει τη βιομηχανία της, δεν είναι ένα λάθος όπως σε άλλες χώρες, είναι ένα τρομερό πολιτικό και οικονομικό έγκλημα. Είναι έγκλημα δηλαδή σε μια τέτοια χώρα ηγετικά στελέχη της κυβέρνησης και ο ίδιος ο πρωθυπουργός να συνεδριάζουν μπροστά στο πανελλήνιο για ένα μεγάλο διάστημα χωρίς μάσκες και να συμμετέχουν σε συνωστισμούς χωρίς μέτρα προστασίας και είναι ακόμα μεγαλύτερο έγκλημα που ο ΣΥΡΙΖΑ και από κοντά τα μισοαναρχικά και τα μικροαστικά ψευτοαριστερά ρεύματα όχι μόνο έριξαν τη γραμμή του «επαναστατικού συνωστισμού» της νεολαίας, αλλά και οργάνωσαν δεκάδες συγκεντρώσεις, πάρτι και συναυλίες. Σύντομα ο ΣΥΡΙΖΑ έριξε μια βαθιά ανεργιακή και αντιλαϊκή γραμμή ενάντια σε κάθε μορφή σύγχρονης παραγωγής, που λέει ότι για το νέο πανδημικό ρεύμα έφταιξε ο στην πραγματικότητα απελπιστικά λίγος φετινός τουρισμός και όχι η μοναδική στην Ευρώπη αποβιομηχάνιση της χώρας. Με όλη αυτή τη συμπεριφορά κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, ακόμα πιο πολλοί άνθρωποι πίστεψαν στον νεομεσαίωνα που φωνάζει από την αρχή της πανδημίας είτε ότι «μας δουλεύουν» και είναι όλα ψέματα, είτε ότι ο ιός δεν είναι πια ένα σοβαρό ζήτημα. Σε αυτήν την κατάσταση στηρίχθηκε και το τελευταίο νεομεσαιωνικό ακροδεξιό κίνημα ενάντια στη χρήση της μάσκας, αφού, όπως και αποδείχτηκε ολοφάνερα, οι αρχηγοί αυτού του κινήματος ήταν υποψήφιοι της ναζιστικής Χρ.Αυγής ή στελέχη του νέου κόμματος του ναζι-Κασιδιάρη.

Έτσι μπορεί η νέα έξαρση (το

λεγόμενο δεύτερο κύμα) να χτυπάει πολλές χώρες για τους ίδιους λόγους περιφρόνησης των ατομικών μέτρων προστασίας, περιφρόνηση που οργανωμένα καθοδηγείται παντού κυρίως από το φαίτο φασισμό, όμως μόνο η Ελλάδα της αποβιομηχάνισης θα δεχτεί ένα τόσο συντριπτικό οικονομικό πλήγμα που μπορεί απ' αυτό να μην αναρρώσει ποτέ.

Τα καθήκοντα των δημοκρατικών καθηγητών στο σχολείο.

Η κυβέρνηση θα έπρεπε ήδη από τις αρχές του καλοκαιριού να έχει φροντίσει να βρει επιπλέον αίθουσες διδασκαλίας σε κάθε δήμο, για να δημιουργήσει νέα τμήματα αφού τα υπάρχοντα, ειδικά στα αστικά κέντρα, έχουν πάνω από 20 μαθητές το καθένα. Ταυτόχρονα έπρεπε να κάνει τους αναγκαίους διορισμούς για να λειτουργήσουν τα σχολεία κανονικά με το πρώτο κουδούνι. Ταυτόχρονα έπρεπε να ενημερώσει πλατιά γονείς και μαθητές για την χρήση της μάσκας, για την ατομική υγιεινή και για τον καταστροφικό συνωστισμό. Αλλά αυτά τα κάνουν κυβερνήσεις που σέβονται το λαό και όχι κυβερνήσεις που τον περιφρονούν.

Ακόμα όμως πιο μεγάλες ευθύνες έχουν τα κόμματα της λεγόμενης αριστεράς που αντί να ξεσηκώσουν κίνημα διαμαρτυρίας ενάντια στην ολιγωρία της κυβέρνησης σε αυτό τον τομέα και αντί να απαιτήσουν το συνδυασμό περισσότερων αιθουσών με την υποβοήθηση της ενισχυτικής διδασκαλίας, την οποία απεχθάνονται, έσπρωξαν με τις παρατάξεις τους στην ΟΛΜΕ τους καθηγητές σε ένα επαίσχυντο κίνημα ενάντια στην αξιολόγηση και μάλιστα στην χειρότερη στιγμή.

Η απαράδεκτη θέση της γεν. συν. των Προέδρων των ΕΛΜΕ της 7 Σεπτεμβρίου

Οι γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ, τις οποίες συγκάλεσε η ΟΛΜΕ, ήταν πανελλαδικά άμαζες, όπως συμβαίνει στα τελευταία χρόνια και ουσιαστικά οι θέσεις των προέδρων τους απηχούν τους συσχετισμούς στα ΔΣ τους. Ανεξάρτητα από αυτό, όπως φάνηκε στη γ.σ των προέδρων, το κύριο πρόβλημα με το άνοιγμα των σχολείων δεν είναι το θέμα της υγείας εκπαιδευτικών και μαθητών, αλλά το θέμα της αξιολόγησης για το οποίο μάλιστα αποφάσισαν απεργία-αποχή από τις διαδικασίες της. Αυτό ήταν το πρώτο ψήφισμα αυτής της Γεν. Συνέλευσης. Δεύτερο σημείο στο ψήφισμά τους ήταν, όπως κάθε χρόνο τέτοια εποχή, η έγκριση ολιγομελών τμημάτων (κυρίως για τα ΕΠΑΛ). Αυτό είναι ένα σωστό αίτημα και σωστά

μπαίνει. Έτσι άφησαν για το τέλος, ενώ θα έπρεπε να ήταν το πρώτο και το μοναδικό αίτημα, να ζητήσουν τη δημιουργία τμημάτων στα σχολεία με 15 μαθητές σαν ανώτατο όριο. Έτσι θα ΕΠΡΕΠΕ ΠΡΩΤΑ ΝΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ με ενημέρωση των συναδέλφων σχολείο σχολείο ευθύς με το άνοιγμά τους για μαζικές γεν. συνελεύσεις οι οποίες θα ΑΠΑΙΤΟΥΣΑΝ ΑΜΕΣΑ, λόγω της κρισιμότητας της κατάστασης με την πανδημία ΚΑΙ ΘΑ ΠΑΛΕΥΑΝ με κάθε πρόσφορο μέσο που να αντιστοιχεί στη σημερινή κατάσταση του κινήματος, το μοναδικό αίτημα που μπορεί να μας προφυλάξει σημαντικά από την μόλυνση με τον κορονοϊό. Όμως το ολόσωστο και αναγκαίο αυτό μέτρο το άφησαν και ατεκμηρίωτο και κυρίως άφησαν αναπάντητο το εύλογο ερώτημα (το οποίο απαντήθηκε αμέσως από το Μησοτάκη και το υπουργείο Παιδείας με δηλώσεις τους στη Βουλή, ότι αίθουσες δεν υπάρχουν): αν δεν υπάρχουν αίθουσες τι θα γίνει; Και αυτό δεν το έκαναν τυχαία, γιατί η ΟΛΜΕ και οι παρατάξεις που την αποτελούν δεν ενδιαφέρονται για τη μόρφωση των μαθητών, πράγμα που επιδιώκουν και με την κατάργηση κάθε αξιολόγησης των καθηγητών για να επικρατήσει σε αυτούς το απόλυτο γραφειοκρατικό πνεύμα της παραίτησης και της ήσσονος προσπάθειας, που είναι με τη σειρά της δυνατή μόνο με την κατάργηση και κάθε αξιολόγησης των μαθητών (μέτρα ΣΥΡΙΖΑ για εισαγωγή χωρίς εξετάσεις στα ΑΕΙ). Αυτήν την αξιολόγηση των μαθητών είναι που πάνω απ' όλα δεν θέλουν οι ηγέτες της ψευτοαριστεράς, σαμποταριστές του δημόσιου σχολείου. Γιατί η στοιχειώδης αξιολόγηση των μαθητών, είναι το μόνο κίνητρο που επιζητεί στο γραφειοκρατικό ελληνικό σχολείο για να ανοίξουν κάποιο βιβλίο οι μαθητές των προλεταριακών νοικοκυριών που δεν πάνε για τις καλές σχολές, ώστε να μάθουν λίγα χρήσιμα πράγματα και να μην τους ταπεινώνει η αστική τάξη διατηρώντας τους σαν ζωντανά αγάλματα μέσα στην τάξη. Εννοείται ότι αφού τόσα χρόνια αδιαφορούν για τη μόρφωση των φτωχών πώς θα ήταν δυνατόν οι Γενικές Συνελεύσεις των προέδρων, δηλαδή οι κυρίαρχες παρατάξεις, να θέλουν πραγματικά λίγους μαθητές στα τμήματα για το καλό των μαθητών και του λαού γενικότερα;

Μάθημα με ασφάλεια

Το πρωταρχικό λοιπόν είναι η ασφάλεια της υγείας μας στην τάξη. Αυτό πιστεύουμε ότι μπορεί να γίνει με τους παρακάτω τρόπους:

Πρώτο: Μάθημα για όλους τους μαθητές σημαίνει μάθημα όχι μόνο γι' αυτούς που θα έρχονται στο σχολείο, αλλά και γι' αυτούς που δεν θα έρχονται για λόγους υγείας ή και γι' αυτούς ακόμα που οι γονείς τους ζουν γνήσια και με τρόπο το μεσαίωνα τους και ως το τέλος δεν θα αφήσουν τα παιδιά τους να έρθουν σχολείο ή αυτά θα είναι τρομοκρατημένα και δεν θα έρχονται. Αυτό σημαίνει Εξ Αποστάσεως εκπαίδευση-είτε σύγχρονη, είτε ασύγχρονη- σύμφωνα και με την πείρα της προηγούμενης σχολικής χρονιάς. Εννοείται ότι το υπουργείο Παιδείας πρέπει να φροντίσει άμεσα για τον εφοδιασμό όλων μαθητών, για λόγους οικονομικής αδυναμίας, δεν μπορούν να έχουν την απαραίτητη υλικοτεχνική υποδομή για ΕξΑΕ (Εξ αποστάσεως διδασκαλία). Ωστόσο εδώ το μεγαλύτερο πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπιστεί είναι ο «αριστερός» νεομεσαίωνας, δηλαδή ο πολιτικός και ιδεολογικός πόλεμος που κάνει η ηγεσία της ΟΛΜΕ, δηλαδή το ψευτοαριστερό σαμποταριστικό αντικειμενικό κίνημα ενάντια στο διαδικτυακό μάθημα.

Δεύτερο: Ασφάλεια για την υγεία μαθητών και εκπαιδευτικών σημαίνει ότι θα ληφθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα που η επιστήμη προτείνει για την πρόληψη της μετάδοσης του κορωνοϊού της Covid-19. Πιο ειδικά αυτό σημαίνει:

Υποχρεωτική χρήση μάσκας για όλους και για όλες τις ώρες στο σχολείο. Πάλι με μέτρα ενάντια στον νεομεσαιωνισμό αλλά και προσπάθεια πειθούς στους γονείς που ακολουθούν τους νεομεσαιωνιστές στη μη χρήση της, αλλά δεν έχουν οι ίδιοι μια φασιστική αντιλαϊκή συνολική φυσιογνωμία. Αυστηρή τήρηση των κανόνων υγιεινής, όπως οι ειδικοί επιστήμονες ορίζουν.

Αυστηρή τήρηση των αποστάσεων στα θρανία στην τάξη, με καλύτερη σαν ελάχιστη απόσταση τα 2 μέτρα όπως συστήνουν οι ειδικοί σε όλες τις χώρες. Αυτό το δύσκολο σημείο πρέπει να παλευτεί πολιτικά και συνδικαλιστικά για να είναι ολιγάριθμα τα τμήματα με όριο τους 15 μαθητές ανά τάξη. Για να γίνει αυτό πράξη-και στο βαθμό που είναι αδύνατο να βρεθούν οι κατάλληλες αίθουσες σε κάθε δήμο- δύο τρόποι υπάρχουν:

Α) Να σπάσουν τα τμήματα σε πρωινά και απογευματινά, όπως γίνεται και σε άλλες χώρες και να γίνουν άμεσα επιπλέον προσλήψεις, ή Β) Εκ περιτροπής διδασκαλία. Δηλαδή το μισό τμήμα την μια μέρα και το υπόλοιπο την επόμενη και τανάπαλι (όπως το

Μάη) με εξασφάλιση της ζωντανής εξ αποστάσεως διδασκαλίας και την υποχρεωτικότητα της παρακολούθησης για όσους δεν είναι στην τάξη.

Εκτεταμένα τεστ για την ανίχνευση ασυμπτωματικών φορέων του ιού και την προφύλαξη της σχολικής κοινότητας.

Στο επίκεντρο για την ασφάλεια της υγείας στο σχολείο οι μαθητές

Ο κοινός μας χώρος, το σχολείο, εγκυμονεί προβλήματα μετάδοσης λόγω συνωστισμού και συγχρωτισμού, αλλά μπορούμε να υπερασπιστούμε αποτελεσματικά και τους εαυτούς μας και τους μαθητές μας. Ασφάλεια της υγείας με αποφάσεις και διαιτησίες από τα πάνω δεν γίνεται, ειδικά όταν αυτό αφορά μαθητές μικρούς ή μεγάλους. Ούτε φυσικά μπορούμε να αστυνομεύουμε και την παραμικρή γωνιά του σχολικού χώρου. Εδώ το πιο βασικό δεν είναι το να επιβάλουμε εμείς οι εκπαιδευτικοί την τήρηση της μάσκας και των κανόνων υγιεινής. Αλλά αντίθετα πρέπει να γίνει βαθιά διαφωτιστική δουλειά απέναντι στο μεγάλο σκοταδιστικό αντιεπιστημονικό ρεύμα, ώστε οι μαθητές να κατανοήσουν τη σημασία των μέτρων προστασίας και να τα δουν όχι σαν μια εντολή από μια γενικά ανυπόληπτη πολιτική εξουσία, αλλά σαν αποτέλεσμα ενός δικού τους κινήματος, ενός κινήματος με δικές τους πρωτοβουλίες, με συζητήσεις μέσα στην τάξη, με συζητήσεις και συγκεντρώσεις γονιών ώστε και οι απόψεις να εκφραστούν και τα μέτρα να παρθούν με όρους κινήματος. Για τους λόγους αυτούς η συνεργασία με τους μαθητές είναι απαραίτητη. Για παράδειγμα μπορούν οι μαθητές να επιβλέπουν το χώρο τους, να αερίζουν τις αίθουσές τους, να φροντίζουν οι συμμαθητές τους να τηρούν τις αποστάσεις ή να πλένουν τα χέρια τους με σαπούνι ή αντισηπτικό.

Συζήτηση, πειθώ, κοινές αποφάσεις και κοινές ενέργειες μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί μαζί!

Μπορούμε να προστατεύσουμε και την υγεία μας και τη μόρφωση των μαθητών και να βγούμε νικητές στη μεγάλη αυτή μάχη της υγείας και της μόρφωσης. Αναμφίβολα μετά από αυτό οι σχέσεις μας μέσα στο σχολείο και μεταξύ μας και μεταξύ εμάς και των μαθητών θα είναι όχι μόνο καλύτερες αλλά θα έχουν ήδη μπει και οι βάσεις για να αλλάξουμε το σχολείο προς το καλύτερο.

Αθήνα, 10 Σεπτεμβρίου 2020

Τι σήμαινε ο κυβερνητικός ανασχηματισμός: Υποβάθμιση από τον Μητσοτάκη όσων αντιστάθηκαν σε ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ. Προώθηση της γραμμή του σαμποτάζ της παραγωγής στο κράτος

Ο πρώτος ανασχηματισμός της κυβέρνησης Μητσοτάκη απόδειξε πως εννοεί ο πρωθυπουργός την πολιτική της “συνεννόησης” με τον ΣΥΡΙΖΑ. Πρόκειται για πολιτική υποδούλωσης όχι μόνο στο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και στο κόμμα που βρίσκεται στο σκληρό πυρήνα του σοσιαλφασισμού, στο ψευτοΚΚΕ. Στο ΣΥΡΙΖΑ πρόσφερε το κεφάλι του Γεωργιάδη, από τον οποίο αφαιρέθηκαν οι επενδύσεις, δηλαδή το κεντρικό αντικείμενο του υπουργείου του. Παρόλο που ονομαστικά κράτησε τη θέση του υπουργού, ουσιαστικά έγινε γραμματέας για το “εμπόριο και τη βιομηχανία”.

Οι αρμοδιότητές του ανατέθηκαν στον στενό συνεργάτη του, εξωκοινοβουλευτικό Παπαθανάση, που ανήκει στον κύκλο των λεγόμενων τεχνοκρατών της κυβέρνησης και ο οποίος μέχρι και τον ανασχηματισμό ήταν υφυπουργός με αντικείμενο το εμπόριο και τη βιομηχανία. Μετά τον ανασχηματισμό έγινε αναπληρωτής υπουργός για τις ιδιωτικές επενδύσεις και τις συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Η απόσυρση του Αδ. Γεωργιάδη από τις επενδύσεις και βασικά από το πιο προβλεβόμενο από την κυβέρνηση Μητσοτάκη έργο του Ελληνικού, έχει να κάνει με το ότι του φορτώθηκε η κύρια ευθύνη για την καθυστέρηση του η οποία προστίθεται στα πολλά χρόνια καθυστέρησης, πλέον των 22 χρόνων, που έχουν ήδη περάσει χωρίς να αξιοποιείται η πελώρια έκταση του πρώην αεροδρομίου. Αυτή η καταστροφική πολιτική είναι το έργο όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων στην ηγεσία των οποίων υπήρχαν πάντα άνθρωποι που προωθούσαν την πολιτική του σαμποτάζ της παραγωγής και των επενδύσεων, και τη συνεχίζει με συνέπεια η ηγεσία Μητσοτάκη. Ο διάδοχος του Παπαθανάση, μπορεί να είναι ένας διαχειριστής της διαφαινόμενης πολύχρονης καθυστέρησης έως τη ματαίωση, ή προορίζεται απλά για να φορτωθεί το διασυρμό της αποτυχίας τον οποίο πιθανά θέλησε να αποφύγει ο Αδ. Γεωργιάδης που δεν διαμαρτυρήθηκε πάντως καθόλου για την υποβάθμισή του. Το σίγουρο είναι ότι η ηγεσία Μητσοτάκη άφησε πολιτικά ακάλυπτο τον αρμόδιο κυβερνητικό υπουργό για την προώθηση του έργου που προς το παρόν, μετά από πολλά εμπόδια, έχει μπλοκάρει με τις προσφυγές των διάφορων δήθεν υπερασπιστών του περιβάλλοντος και του δημόσιου συμφέροντος που πάντα έχουν προστάτη τον ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ.

Στο ψευτοΚΚΕ ο Μητσοτάκης πρόσφερε την αποδυνάμωση του Βρούτση που στήριξε τη ΓΣΕΕ απέναντι στην τραμπούκικη βία του ΠΑΜΕ, ώστε να μπορέσει να πραγματοποιήσει το συνέδριο της που ματαιώθηκε δύο φορές επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό έγινε με την είσοδο στο υπουργείο στη θέση του υφυπουργού του επίσης εξωκοινοβουλευτικού Παν. Τσακλόγλου, στον οποίο μεταφέρθηκαν οι αρμοδιότητες της κοινωνικής ασφάλισης. Θεωρητικά, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Μητσοτάκη, αυτή ήταν μία στήριξη στο υπουργείο. Αλλά ο ίδιος ο πρωθυπουργός, πριν από λίγες μέρες παρουσιάζοντας το κυβερνητικό έργο αυτής της περιόδου στη

ΔΕΘ είπε ότι είναι ο νέος υφυπουργός αυτός που επεξεργάζεται το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά και θα το παρουσιάσει στη Βουλή, κάτι που ερμηνεύτηκε σαν παραγκωνισμός του Βρούτση. Όπως αναφέρθηκε στα ρεπορτάζ η τοποθέτηση του Π. Τσακλόγλου στη θέση του υφυπουργού ξάφνιασε πολλούς, επειδή έχει στενούς δεσμούς με το χώρο του ΠΑΣΟΚ, σαν σύμβουλος του πρώην πρωθυπουργού Γιώργου Παπανδρέου και φίλος του Κώστα Σημίτη. Έτσι ο Μητσοτάκης αποδεικνύει πόσο θέλει να προωθήσει το φιλο-συριζέικο ΠΑΣΟΚ σε κυβερνητικές θέσεις, ενώ η μεγαλύτερη πολιτική του σύμμαχος με το σοσιαλφασισμό αποτυπώνεται στο υπουργείο Εσωτερικών, όπου έχει διορίσει το Θεοδωρικάκο, τον πρώην γραμματέα της «Κ»ΝΕ που μετά έγινε δεξί του Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ, και μετά επικριωολόγος, δηλαδή πολιτικός εκπρόσωπος του Χριστόφια του ΑΚΕΛ.

Η τρίτη βασική αλλαγή που έγινε, είναι η αναβάθμιση σε αναπληρωτή υπουργό οικονομικών ενός φιλοευρωπαϊκού εξωκοινοβουλευτικού στελέχους, του Σκυλακάκη. Η προώθηση του Σκυλακάκη σε αυτή τη θέση σημαίνει την αντίστοιχη υποβάθμιση του υπουργού οικονομικών Σταϊκούρα, σε μια περίοδο που πρέπει να ληφθούν αποφάσεις για τη διαχείριση του πελώριου κονδυλίου των 72 δισ που διέθεσε στην Ελλάδα η Κομισιόν για την αντιμετώπιση της κρίσης της περιόδου του κορωνοϊού. Τα θέματα της διαχείρισης αυτού του κονδυλίου ανατέθηκαν στον Σκυλακάκη. Φαίνεται ότι η υποβάθμιση του Σταϊκούρα έχει να κάνει με τα σχέδια διάσωσης για τέσσερις στρατηγικές βιομηχανίες που σκουριάζουν μετά από χρόνια σαμποτάζ, δηλαδή την ΕΑΒ, την ΕΛΒΟ, τη ΛΑΡΚΟ και τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά για τα οποία θύμωσαν τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και το ψευτοΚΚΕ. Ο Σταϊκούρας έχει επίσης κοντράρι τον Μητσοτάκη στην πολιτική της άντλησης κονδυλίων από την ΕΕ χωρίς στρατηγικό σχεδιασμό, μόνο για τη διοχέτευσή τους στην αντιμετώπιση τρέχουσων αναγκών της οικονομίας.

Το νέο πακέτο των 72 δισ ο Μητσοτάκης θέλει να το διαχειριστεί κυρίως μέσω μιας επιτροπής “τεχνοκρατών” που έχει συστήσει, της επιτροπής Πισσαριδίδη, και η οποία κινείται στις κατευθύνσεις που της έχει δώσει ο ίδιος. Στην ίδια επιτροπή είχε τοποθετηθεί και ο Τσακλόγλου από όπου μεταπήδησε στο υφυπουργείο Εργασίας. Ο Σταϊκούρας διαφώνησε με το δεσμευτικό χαρακτήρα που θέλησε ο Μητσοτάκης να έχουν οι αποφάσεις της επιτροπής. Οι κατευθύνσεις του Μητσοτάκη για το πακέτο των 72 δισ είναι σαφείς σύμφωνα με δηλώσεις του ίδιου και δεν αφορούν καθόλου τη βαριά βιομηχανία: θέλει επενδύσεις στην πράσινη ανάπτυξη, στην υγεία, στον ψηφιακό εκσυγχρονισμό, στην αγροτική πολιτική, στην κατάρτιση και κονδύλια για την ενίσχυση του κόσμου της εργασίας. Αυτές τις κατευθύνσεις είναι πολύ πιο πρόθυμος να τις προωθήσει ο Σκυλακάκης που είναι υπέρμαχος της “πράσινης ανάπτυξης”. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η σύσταση υφυπουργείου στο υπουργείο Περιβάλλοντος με αντικείμενο την προ-

στασία του Περιβάλλοντος, και υφυπουργό τον βουλευτή Ταγάρα. Στην προεκλογική του περιοδεία στην Κορινθία ο Ταγάρας, μετάφραζε την ανάπτυξη σε “μικρές μεταποιητικές μονάδες” στην αγροτική οικονομία.

Ο τρόπος που θα αξιοποιηθούν τα κοινοτικά κονδύλια για την ανάπτυξη είναι βασικός μοχλός για το περιεχόμενο του πρώτου ανασχηματισμού της κυβέρνησης Μητσοτάκη που στο επίκεντρό της είχε τον παραγκωνισμό στελεχών που υποστήριζαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τη βιομηχανική ανάπτυξη. Το που θα διατεθούν τα κοινοτικά κονδύλια θα κριθεί από τις εργασίες πέντε επιτροπών. Η πρώτη αφορά τη λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη υπό την εποπτεία του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας, με υπουργό τον Χατζηδάκη, που στην πράξη συνεχίζει με συνέπεια την πολιτική του σταματήματος του έργου του χρυσού στη Χαλκιδική και προωθεί το πρόωρο κλείσιμο των λιγνιτικών εργοστασίων που υπήρξαν πάντα η καρδιά της ΔΕΗ και η βάση της ενεργειακής ανεξαρτησίας της χώρας. Ο Χατζηδάκης ενισχύθηκε με υφυπουργό με αρμοδιότητα για θέματα προστασίας περιβάλλοντος ένα βουλευτή που με βάση το ιστορικό του δεν θα θελήσει καθόλου να θίξει όλα τα τοπικά «κινήματα κατοίκων» υπό συριζέικη ή κνίτικη ηγεσία που με λύσσα στρέφονται όχι μόνο ενάντια στο λιγνίτη, στις εξορύξεις και στη βαριά βιομηχανία αλλά και ενάντια σε κάθε ανεμογεννήτρια στην Ελλάδα που δεν προορίζεται να πέσει στα χέρια της Κίνας. Η δεύτερη επιτροπή αφορά την απασχόληση, τις δεξιότητες, και την κοινωνική συνοχή στην οποία έχει εξειδίκευση ο ενισχυμένος νέος υφυπουργός Εργασίας Π. Τσακλόγλου, και η οποία στην Ελλάδα συνήθως περιορίζεται στη διανομή πεινιχρών κρατικών αποζημιώσεων στα θύματα της αποβιομηχάνισης και της απασχόλησης, πρώην εργαζόμενους και νεολαίους καταδικασμένους στην ανεργία σε μια ρημαγμένη χώρα. Τον πρώτο λόγο εδώ θα έπρεπε να έχει η προώθηση της απασχόλησης, δηλαδή τα προγράμματα εκπαίδευσης (ανάπτυξης δεξιοτήτων) και σύνδεσης αυτής της εκπαίδευσης με την παραγωγή όπου έκανε κάποιο στοιχειώδες ελάχιστο έργο ο Βρούτσης, κάποιες φορές σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ, αλλά φαίνεται ότι προορίζεται για αποκεφαλισμό. Η τρίτη αφορά τον παραγωγικό μετασχηματισμό και τις ιδιωτικές επενδύσεις, η οποία προορίζεται να περιοριστεί στην κοινοτική χρηματοδότηση ρωσο-κινέζικων επενδύσεων με τη συμμετοχή ντόπιων ολιγαρχών ή ευρωπαϊών ρωσόφιλων ή μονοπωλιστών. Αυτή την πορεία τη σηματοδοτεί το οριστικό όπως φαίνεται βάλτωμα του Ελληνικού που ανέλαβε να διαχειριστεί ο Παπαθανάσης, μετά την απόσυρση του Αδ. Γεωργιάδη. Αυτό ήταν το εμβληματικό έργο που όταν ξεμπλόκαρε θα έδινε το πράσινο φως και την πολιτική εγγύηση σε ντόπια και δυτικά κεφάλαια να επενδύσουν. Η τέταρτη αφορά τις υποδομές υπό την εποπτεία του υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών, όπου βρίσκονται υπουργικά στελέχη ευρείας αποδοχής, όπως ο αρχισαμποταριστής των συγκοινωνιακών

υποδομών ανιψιός του Καραμανλή του Β με υφυπουργό τον Κεφαλογιάννη. Το πιο σπουδαίο έργο τους ήταν τα μέτρα χρηματοδότησης της αγοράς εισαγόμενων ηλεκτρικών αυτοκινήτων, που με καμάρι παρουσίασαν με τη στήριξη του πρωθυπουργού. Η πέμπτη αφορά την ψηφιακή πολιτική υπό την εποπτεία του Ψηφιακής Διακυβέρνησης όπου βρίσκεται ο Πιερρακάκης και όπου η ψηφιοποίηση και μεν προχωράει αλλά χωρίς βιομηχανική παραγωγή σύντομα δεν θα αλλάζει πολλά πέρα από το να μειώνει λίγο τη γραφειοκρατία που στην ουσία της θα σκοντάφτει στη δημοσιοκρατική παραίτηση και αποσύνθεση. Και οι πέντε επιτροπές θα βρίσκονται υπό τη γενική εποπτεία του υπουργείου Οικονομικών, και πιο συγκεκριμένα του Σκυλακάκη.

Καμία ανάπτυξη, κανένα Ελληνικό. Συνέχιση του σαμποτάζ της παραγωγής

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εκλέχτηκε με την υπόσχεση της ανάπτυξης και όπως είχαμε από καιρό προειδοποιήσει καταπάτησε τις υποσχέσεις της συνεργαζόμενη με τους Τσίπρα και Κουτσούμπα στην υποδούλωση της χώρας στα συμφέροντα του νεοχιτλερικού άξονα, οπότε και στο σαμποτάζ της παραγωγής. Ο Τσίπρας πρόβαλε σαν άλλοθι για το ότι δεν έσκισε τα μνημόνια τις αντίθετες συνθήκες που είχε να αντιμετωπίσει σαν πρωθυπουργός μίας μικρής ευρωπαϊκής χώρας απέναντι στο πανίσχυρο τάχα ευρωπαϊκό κεφάλαιο, την ίδια στιγμή που κόνταινε το αναστήμα της καίγοντας κάθε δυνατότητα της να αναπτύχθει παραγωγικά. Ο Μητσοτάκης από την άλλη επικαλείται το δόγμα ότι ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς «εθνική συναίνεση» και «σεβασμό των θεσμών», που σημαίνει ότι σαν πρωθυπουργός θα αφήσει όσο μπορεί άθικτο το κράτος ΣΥΡΙΖΑ και όλο εκείνο το πλέγμα που έχει διαμορφωθεί διαχρονικά από το σοσιαλφασισμό για να σαμποτάρεται κάθε μη ρωσοκινέζικη επένδυση. Το πρώτο τέτοιο δείγμα δήθεν σεβασμού των θεσμών ήταν η ανάδειξη στην προεδρία της δημοκρατίας ενός προσώπου συμβόλου της βιομηχανοκτονίας νομολογίας του ΣτΕ και της πολιτικής που εμποδίζει κάθε βιομηχανική επένδυση, της Σακελλαροπούλου, η οποία βέβαια έτυχε ευρείας αποδοχής όπως κάθε καταστροφείας. Έβαλε επίσης στο υπουργείο Πολιτισμού ένα άλλο θεσμικό πρόσωπο του σαμποτάζ, τη Μενδώνη, με ιστορικό βάθους χρόνου σε καθυστερήσεις έργων με αρχαιολογικά προσχήματα. Τώρα ήδη τρία σώματα του υπουργείου Πολιτισμού, με επικεφαλής τους αρχαιολόγους έχουν προσφύγει στο ΣτΕ κατά του έργου του Ελληνικού. Πρέπει να εκδοθούν πρώτα οι αποφάσεις σε αυτές τις τρεις προσφυγές για να προχωρήσει το έργο, γιατί αυτός ήταν ένας όρος του επενδυτή της Lamda Development του Λάτση, να είναι ελεύθερο από προσφυγές το πεδίο. Και μπορεί να αποχαρκτηρίστηκε ο χώρος σαν αρχαιολογικός, ένα επίτευγμα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, πρωτοφανές για πρώην αεροδρόμιο, αλλά υπάρχουν κι άλλα θέματα στα οποία προβάλλουν ενστάσεις οι

αρχαιολόγοι που έχουν να κάνουν με το χαρακτηρισμό και τις εκτάσεις των κοινόχρηστων χώρων. Γιατί είναι προτεραιότητα για αυτούς τώρα πάνω στα γκρεμίσματα να ξεκαθαρίσουν οι κοινόχρηστοι χώροι, σε μία έκταση που εδώ και 22 χρόνια και προφανώς για πολύ καιρό ακόμα θα παραμείνει άχρηστος χώρος. Στο μεταξύ και μέχρι να ξεκαθαρίσουν οι δαιδαλώδεις διαδικασίες που απαιτούνταν για να προχωρήσει το έργο που έχει βαλτώσει και στο οποίο θα απασχολούνταν χιλιάδες εργαζόμενοι, το επενδυτικό σχήμα έχει στερέψει από κεφάλαια. Το μόνο που κατάφερε ο Γεωργιάδης ήταν να πετύχει μία νομοθετική ρύθμιση και μία συμφωνία με τη Lamda Development για να μπουν οι μπουλντόζες και να ολοκληρωθεί το γκρέμισμα με κεφάλαια του επενδυτή. Μέχρι το γκρέμισμα έφτασε. Το χτίσιμο είναι μια άλλη, μακρινή υπόθεση που με τα σημερινά δεδομένα δεν φαίνεται να είναι βιώσιμο σενάριο.

Πρόκειται για την ίδια ιστορία που επαναλαμβάνεται με θύματα τους χιλιάδες άνεργους και πρώην εργαζόμενους που έχασαν τις δουλειές τους, το λά που βυθίζεται στην εξαθλίωση σε μία χώρα που έχει μηδαμινά έσοδα από την παραγωγή και επιβιώνει μόνο με το δανεισμό. Ήταν προτεραιότητα το μητροπολιτικό πάρκο στα Λιπάσματα, που από το 1999 που γκρεμίστηκε ένα βιώσιμο και παραγωγικό εργοστάσιο μέχρι σήμερα, η πρώην βιομηχανική έκταση παραμένει, στο μεγαλύτερο μέρος της, ένας άχρηστος χώρος. Όπως αποτελεί προτεραιότητα να μη «βάλει» ούτε ένα ευρώ η Cosco στη Ζώνη και στην κρουαζιέρα, μέχρι να καθαρίσει το έδαφος για να κάνει όλο το λιμάνι κοντέινερ, και να το γεμίσει με εργολάβους με δουλοκτητικές σχέσεις εργασίας. Όπως αποτελεί προτεραιότητα να μη γίνει ποτέ η μεταλλουργία χρυσού στη Χαλκιδική για να μπορούν να εγκαταστήσουν ανενόχλητοι το κράτος τους ο Πούτιν και ο άνθρωπος του Σαββίδη στη Βόρεια Ελλάδα, και στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης.

Βέβαια ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ ζήτηνε κι άλλα. Έτσι κατηγορήσαν το Μητσοτάκη ότι δεν τολμάει να “βάλει το μαχαίρι στο κόκκαλο” και να αποπέμψει τους υπουργούς που έγιναν κόκκινο πανί για αυτά τα δύο κόμματα. Ήδη ενοχοποιούνται από το πρωθυπουργικό περιβάλλον και άλλα μη αρεστά υπουργικά στελέχη που παρέμειναν άθικτα σε αυτή τη φάση, ιδιαίτερα η υπουργός Παιδείας Κεραμέως που δέχθηκε τη δυσάρεσκια του Μεγάρου Μαξίμου για την επιμονή της στα ανοιχτά σχολεία με την εκπαίδευση εξ αποστάσεως στην περίοδο του λοκντάουν και με μάσκα στην περίοδο του ανοίγματος. Στην πραγματικότητα δεν της συγχωρούν τα λίγα δειλά θετικά νομοθετικά της μέτρα στη μέση εκπαίδευση, που θύμωσαν τους σοσιαλφασιστές. Αυτό δείχνει ότι ο τελευταίος μικρός ανασχηματισμός είναι προάγγελος ενός ευρύτερου πογκρόμ υπέρ των δύο ψευτοαριστερών κομμάτων και της ρωσόδουλης πολιτικής του σαμποτάζ.

Ναζιστικού τύπου τελετή του «Ρουβίκωνα» στο σκοπευτήριο της Καισαριανής

Δεν είναι τυχαίο που οι αναρχοφασίστες του Ρουβίκωνα επέλεξαν να Δεγκατασταθούν στην Καισαριανή, φτιάχνοντας εκεί το δεύτερο στέκι τους μετά τα Εξάρχεια, αφού ξέρουν ότι εκεί θα έχουν την προστασία της ναυαρχίδας του ψευτοαριστερού φασισμού στην Ελλάδα, του ψευτοΚΚΕ των δολοφόνων του αληθινού ΚΚΕ και του Νίκου Ζαχαριάδη, και του τάχα «πλατιού» συριζοκνήτη δημάρχου Βοσκόπουλου. Ο Ρουβίκωνας δεν είναι παρά ένας κνίτης που αντί για κόκκινο ρόπαλο κρατάει μαυροκόκκινο. Ξέρουν ότι στην Καισαριανή, που την ελέγχει πολιτικά ο Κουτσούμπας, δεν πρόκειται να τους ενοχλήσει κανένας Δήμος και καμιά αστυνομία να κάνουν εκδηλώσεις για να στρατολογήσουν νέα μέλη, ή για να υποστηρίξουν τον αρχιδολοφόνο Κουφοντίνα, ακόμα και όταν κάνουν μαζικές συγκεντρώσεις χωρίς καμιά προστασία εν μέσω πανδημίας, ακόμα και όταν έτσι δεν δείχνουν τον πιο στοιχειώδη σεβασμό στους κατοίκους της συνοικίας που τους φιλοξενεί.

Εκεί, λοιπόν, στο πάρκο του Σκοπευτηρίου της Καισαριανής, οργάνωσαν για τα εγκαίνια του νέου στεκιού τους, μια μαζική συναυλιακή εκδήλωση. Όπως οι ίδιοι αποκάλυψαν σε βίντεο που δημοσίευσαν, ο σκηνοθέτης της εκδήλωσης είχε στήσει μέλη του Ρουβίκωνα παραταγμένα στη σειρά κρατώντας στα υψωμένα χέρια τους αναμμένους πυρσούς, την ίδια ώρα που στα μεγάφωνα μια γκάντα έπαιζε παραδοσιακά μοιρολόγια και το κοινό παραληρούσε!

Έτσι, το ιστορικό Σκοπευτήριο, όπου την Πρωτομαγιά του 1944 εκτελέστηκαν οι 200 αντιφασίστες από τα πυρά των Γερμανών ναζί, γίνεται τώρα από τους κνιτορουβίκωνες το θεατρικό σκηνικό μιας παράστασης χρυσαυγίτικης κοπής! Πρόκειται για ένα ναζιστικό τύπου τελετουργικό, εντελώς ταιριαστό στον ακροδεξιό-φασιστικό χαρακτήρα μιας ομάδας με σαφή κρατική και μάλιστα εξόχως καθεστωπική προστασία (ΣΥΡΙΖΑ), που το μόνο διακριτό χαρακτηριστικό της είναι η δράση ταγμάτων εφόδου, τάχα "εκδικητών του λαού". Τη σκηνοθεσία της τελετής την ξεσήκωσαν οι ρουβικωνέοι από τις αντίστοιχες εκδηλώσεις που η χιτλερική "Χρυσή Αυγή" έστηνε κατά καιρούς στις Θερμοπύλες και αλλού, που με τη σειρά τους είναι αντιγραμμένα κατευθείαν από τις μαζικές εκδηλώσεις του γερμανικού ναζισμού.

Τέτοιες σκηνογραφίες τις στήνουν προσεκτικά οι κλασικοί ναζιστές για να δουλεύουν στον ψυχισμό των οπαδών τους τα αισθήματα του

δέους και του ιερού, όλη την άθλια παράκρουση με τη λατρεία της δύναμης και του "ηρωικού θανάτου" (εξού και τα μοιρολόγια - μην ξεχνά-

με ότι το σύνθημα των Ισπανών φασιστών ήταν "ζήτω ο θάνατος"), την αυτοθυματοποίηση και την επακόλουθη μανία για εκδίκηση. Πρόκειται για μια τελετή θρησκευτικού τύπου που σκοπός της δεν είναι η διαπαιδαγώγηση ανεξάρτητων συνειδητών ανθρώπων, αλλά ακριβώς το αντίθετο: η μυσταγωγία που καταστρέφει κάθε ορθολογισμό και μετατρέπει τους οπαδούς σε παραληρηματικούς εκτελεστές. Το πώς μοιάζουν με αυτούς ετούτοι εδώ οι λάτρεις

εκτελεστών, μπορεί να το δει κανείς σε κάθε βιντεάκι με τις "δράσεις" του Ρουβίκωνα όπου, αν δεν το ξέρεις απ' τα πριν, είναι αδύνατο να διακρίνεις αν ο παραληρηματικός εκδικητής είναι ρουβικωνέος ή χρυσαυγίτης.

Στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης πάρα πολλοί επεσήμαναν το χρυσαυγίτικο ύφος αυτής της εκδήλωσης. Πολύ αποκαλυπτικά, ένα από τα πλέον προβεβλημένα στελέχη του "Ρουβίκωνα" (που μάλιστα στην περιγραφή του προσωπικού του προφίλ παραθέτει στίχους του ναζιστή ποιητή Έζρα Πάουντ!) απάντησε σε αυτές τις κατηγορίες με αυτά τα λόγια: "Οι επαναστάσεις στα πλήθη βασίζονται. Όποιος δεν θέλει μα-

στής έχει δίκιο που μεταχειρίζεται τις μάζες σαν ένα άμυαλο κοπάδι που με τα κατάλληλα κόλπα μπορεί να χειραγωγήσει τα ζωώδη του ένστικτα και να τα στρέψει προς τα εκεί που θέλει! Πρόκειται για πραγματική αποκάλυψη αυτού που η ΟΑΚΚΕ είχε επισημάνει παλιότερα για την ενότητα του κλασικού ναζισμού με τον αναρχοφασισμό (εκείνη τη φορά των "Πυρήνων της Φωτιάς"), που είναι ενότητα πάνω σε αυτό που οι κλασικοί ναζιστές όπως ο Καλέντζης ονομάζουν "αριστοκρατική θέαση της ζωής", δηλαδή η περιφρόνηση που δείχνει στις μάζες, στις αγωνίες και τους πόθους τους, ο ντεμέκ "επαναστάτης" - τάχα «εκλεκτός» της ιστορίας και του πεπρωμένου,

ανώνυμοι, χωρίς τάχα -έτσι νομίζει ο μεγαλοαστός- να συνεισφέρουν στην πρωτότυπη ανθρώπινη δημιουργία, χωρίς να αφήνουν το μεγάλο στίγμα τους στην ιστορία όπως κάνει ο μεθυσμένος από τη δύναμη ναζιστής, σοσιαλφασίστας ή πια και αναρχοφασίστας ηγέτης.

Έτσι, για τους ψευτοκομμουνιστές και ψευτοαναρχικούς που εισάγουν μέσα στις αριστερές μάζες σαν κάτι καινούργιο ναζιστικές μορφές προπαγάνδας και οργανωτικής τελετουργίας επειδή προς τα 'κει βαδίζει η λογική τους, ο στρατιώτης της "επανάστασης" τους πολεμάει λυσασμένα, όχι επειδή ξέρει για ποιο λόγο παλεύει και έχει πειστεί βαθιά για το δίκιο των σκοπών του μέσα από τη συμμετοχή του και τις εμπειρίες του, με τη δική του ελεύθερη απόφαση, αλλά πνιγμένος μέσα στη μέθη και την έκσταση της βίαιης εξουσίας που του δανείζει για λίγο ο φασισμός με αντάλλαγμα την υποταγή του. Αυτός είναι ο τύπος ανθρώπου, που όταν τραβηχτεί ως την άκρη του, μπορεί να διαπράξει ολοκαυτώματα.

Εμείς χρειαζόμαστε ανθρώπους που θα ακούσουν προσεκτικά κάθε άποψη, θα τη ζυγίσουν χωρίς πιέσεις και εκβιασμούς, θα καταλάβουν βαθιά την εσωτερική λογική της, και γι' αυτό, αν επιλέξουν να έρθουν στο πλευρό μας, θα το κάνουν επειδή αληθινά τους συγκινεί και τους συνεγείρει η μεγάλη υπόθεση της απελευθέρωσης των πιο περιφρονημένων και καταπιεσμένων τάξεων. Γι' αυτό ζητάμε από τους ανθρώπους του λαού μας να επαληθεύσουν τη γραμμή μας με τις δικές τους εμπειρίες, και τη δική τους ανεξάρτητη έρευνα. Το κίνημα του επαναστατικού προλεταριάτου βασίζεται στις πιο βαθιές δημοκρατικές αρχές, γι' αυτό είναι πιο ακλόνητο και πεπεισμένο για το δίκιο των σκοπών του από όσο μπορούν να γίνουν ποτέ οι παραληρούντες πιστοί του νέου χιτλερισμού.

και που μάλιστα όσο πιο πολύ τις περιφρονεί, τόσο πιο "επαναστάτης" φαντάζεται ότι είναι.

Πρόκειται για μια μισανθρωπική μεγαλοαστική ιδεολογία που βλέπει τους ανθρώπους του λαού, ιδιαίτερα τους εργάτες, σαν "υποταγμένους που πηγαίνουν κάθε μέρα στη δουλίτσα τους", που "ξεπουλιούνται στις πολυεθνικές" για μια μεγάλη τηλεόραση και ένα έξυπνο κινητό, που ζουν και πεθαίνουν ασήμαντοι και

ζικές ψυχολογίες ακολουθεί άλλο πολιτικό δρόμο. Αλλά ο επαναστατικός δρόμος αυτός ήταν είναι και θα είναι, όποιο κι αν είναι το πολιτικό περιεχόμενο μιας επανάστασης"!!!

Τι μας λέει δηλαδή ο Ρουβίκωνας; Ότι από τη στιγμή που αποφάσισε να κάνει πολιτική για τις μάζες, είναι αναγκαστικό να μεταχειριστεί τις μάζες με τον ίδιο τρόπο που τις μεταχειρίζεται ο ναζιστής! Με άλλα λόγια, για τον "Ρουβίκωνα" ο ναζί-

Αληθινή τιμωρία της εγκληματικής ναζιστικής οργάνωσης της «Χρυσής Αυγής» σημαίνει: ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ-ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Καταγγελία όλων των κοινοβουλευτικών ηγεσιών γιατί προστατεύουν πολιτικά και ποινικά τη συμμορία

Συνέχεια από τη σελ. 1.

καστήρια και να λειτουργήσει με ένα ανοιχτά ρατσιστικό καταστατικό σαν εργατικό συνδικάτο το απόσπασμα της ΧΑ στη Ζώνη Περάματος δίπλα στο συνδικάτο Μετάλλου του ΠΑΜΕ. Στην πραγματικότητα το διακομματικό καθεστώς πήγε τους ναζί-κανίβαλους σε δίκη μόνο αφού πείστηκε αφόρητα από το Συμβούλιο της Ευρώπης και αφού πρώτα η συμμορία δολοφόνησε έναν αγαπημένο στη νεολαία αντιφασίστα όπως ο Π. Φύσας. Όμως επέμεινε πάντα στο βασικό, στην πολιτική νομιμότητα τους, ακόμα και τώρα που οι κτηνώδεις επιθέσεις τους αν και μειωμένες συνεχίζονται, ενώ η δίκη με το να σέρνεται με διακομματική ευθύνη επί τόσα χρόνια μέσα στη σιωπή επέτρεψε στους δολοφόνους να αποφυλακιστούν στη διάρκεια της και να ανασυνταχθούν σε νέα πιο ύπουλη και πολύμορφη βάση.

Η πολιτική ασπίδα που βάζει μπροστά του το καθεστώς, ιδίως η

ψευτοαριστερά, για να υπερασπίζει τη νομιμότητα των ναζιστικών συμμοριών χωρίς να θεωρείται προστάτης τους είναι εκείνο το ρεύμα που εμφανίζεται σαν το πιο συνεπές αριστερό και λέει ότι οι ναζί πρέπει και μπορούν να νικηθούν μόνο από τη βία του λαού, και ότι οι επαναστάτες δεν πρέπει να ζητούν ποτέ από το κράτος της αστικής τάξης να απαγορεύσει τους ναζί γιατί τότε αυτό θα απαγορεύσει και τους επαναστάτες. Αυτό όχι μόνο δεν το έλεγε ποτέ η πραγματική αριστερά, ιδιαίτερα η πιο κυνηγημένη και παράνομη, αλλά ήταν αυτή που απαιτούσε να βγουν εκτός νόμου οι φασίστες, επειδή αυτοί ήταν οι χειρότεροι διώκτες της μέσα στο σύνολο της αστικής τάξης. Όμως το πιο βασικό που πετύχαινε με αυτήν την πολιτική της η πραγματική αριστερά ήταν ότι αποκάλυπτε τα αστικά κόμματα που ήθελαν την νομιμότητα των φασιστών σαν τα πιο φιλοφασιστικά, οπότε ξέκοβε τις δημοκρατικές μάζες από αυτά

και τις κέρδιζε στο πλατύ αντιφασιστικό της αγώνα. Τώρα τα ελληνικά αστικά κόμματα ιδίως τα ψευτοαριστερά μένουν ΟΛΑ εντελώς στο απυρόβλητο όταν νομιμοποιούν τους ναζί, ενώ η αστική τάξη δεν έχει απολύτως κανένα πρόβλημα να κυνηγάει κάθε γνήσιο εχθρό της έχοντας νόμιμους τους ναζί.

Η αιτία της ανομολόγητης αλλά ουσιαστικής προστασίας που δίνουν οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες στη ναζιστική συμμορία και στις μεταμορφώσεις της είναι η βαθύτερη σύμπλευση τους με αυτήν στη διεθνή πολιτική. Γιατί οι πιο ισχυρές ηγετικές ομάδες σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα θέλουν την Ελλάδα στρατηγικό στο πλευρό του παγκόσμιου κέντρου κάθε φασιστικού ρεύματος, που είναι ο νεοχιτλερικός ανερχόμενος ιμπεριαλιστικός άξονας Ρωσίας-Κίνας, του οποίου η ΧΑ (και οι πρόσφατες μεταμορφώσεις της) είναι ο πιο ξεσίπτος και δουλικός χειροκροτητής.

Εκτός από το πιο στρατηγικό

απόσπασμα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, την ηγεσία του ψευτοΚΚΕ που διέλυσε το παλιό αληθινό ΚΚΕ για λογαριασμό του, όλες οι υπόλοιπες κοινοβουλευτικές ηγεσίες θέλουν να εμφανίζονται σαν φίλοι των δυτικών ιμπεριαλιστών. Αυτό γιατί βολεύει τους ρωσικινέζους φασίστες απείρως περισσότερο να βρίσκεται μια δουλική τους Ελλάδα μέσα στην Ευρώπη σαν βάση τους για να διεισδύσουν σε αυτήν, παρά σαν μια ακόμα Συρία έξω από αυτήν. Η χρησιμότητα αυτής της τακτικής φαίνεται στα κρίσιμα βέτο των ελληνικών κυβερνήσεων υπέρ της Ρωσίας και της Κίνας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, στο πόσο δίνουν στρατηγικές υποδομές και δίκτυα σε Ρωσία και Κίνα μέσα στην Ελλάδα, και πάνω απ όλα στο πόσο η Ελλάδα κατάφερε και έσπρωξε μακριά από την ΕΕ και στην αγκαλιά του ρωσικινέζικου άξονα χώρες κλειδιά σαν την Τουρκία και τη Βόρεια Μακεδονία. Όλα αυτά τα πέτυχε η διπρόσωπη ελλη-

νική αστική τάξη επειδή οι δυτικοί ιμπεριαλιστές από την ταξική φύση τους περισσότερο συμπλέουν με τον ρωσικινέζικο άξονα παρά του αντιπρόθετοι. Δηλαδή συνεχίζουν την πολιτική του Μονάχου απέναντι στους νέους Χίτλερ, όπως οι πρόγονοί τους απέναντι στους παλιούς.

Για όλους τους παραπάνω λόγους πάλη ενάντια στη "Χρυσή Αυγή" χωρίς ταυτόχρονη πάλη ενάντια στις ηγετικές κομματικές ομάδες της αστικής τάξης, κλασικής και νέου «αριστερού» τύπου, δεν μπορεί να υπάρξει. Αυτό θα αποδειχτεί και στη συνέχεια της όποιας δικαστικής απόφασης της 7 του Οκτώβρη.

Η πιο μεγάλη μάχη με τους ναζιδες είναι μπροστά και όχι πίσω μας

Το παραπάνω είναι το κείμενο αφίσας της ΟΑΚΚΕ της 28/9/2020

Η ΕΕ φταίει για την αποβιομηχάνιση;

Παρακάτω δημοσιεύουμε τις απαντήσεις που έδωσε ένας σύντροφός μας σε μια διαδικτυακή συζήτηση στο facebook, όπου τέθηκε το ζήτημα της αποβιομηχάνισης της Ελλάδας και της σχέσης με αυτήν των χρηματοδοτικών προγραμμάτων της ΕΕ. Έχουν γίνει κάποιες μικροαλλαγές, που περισσότερο χρησιμεύουν στο να κάνουν το

κείμενο να στέκεται ανεξάρτητο και όχι σαν απάντηση στα πλαίσια ενός διαλόγου, ή αποσαφηνίζουν μερικά σημεία του. Πιστεύουμε ότι είναι μια καλή συμπύκνωση της συχνά αποσπασματικής επιχειρηματολογίας της ΟΑΚΚΕ πάνω σε αυτά τα ζητήματα και για αυτό τη δημοσιεύουμε σαν ένα αυτόνομο κείμενο.

Κάθε φορά που ο σοσιαλφασισμός εξαπολύει τις επιθέσεις του εναντίον της ΟΑΚΚΕ, είμαστε υποχρεωμένοι να γράφουμε πάρα πολλές λέξεις για να απαντήσουμε, και η εξήγηση γι' αυτό είναι η εξής. Οι θέσεις που αντιπαλεύουμε είναι θέσεις ηγεμονικές στην Ελλάδα, είναι θέσεις καθεστωτικές, που τις έχει δουλέψει στην τηλεόραση και στον τύπο για δεκαετίες η σοσιαλφασιστική δεξιά των "Κ"ΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ. Αρκεί να πετάξουν ένα "ΕΕ = Γερμανία = 4ο Ράιχ" και θα καταλάβουν όλοι για τι πράγμα μιλάνε, μιας και αυτή τη θεωρία την έχουμε ακούσει ξανά και ξανά μέχρι και στις πιο λεπτές πτυχές και λεπτομέρειές της. Όταν όμως πρέπει να αντικρούσουμε αυτή τη θεωρία από τις θέσεις του μαρξισμού και με τη δύναμη των γεγονότων, είμαστε αναγκασμένοι να εξηγήσουμε πολλά πράγματα και να μπούμε σε λεπτομέρειες που είναι απαραίτητες για την κατανόηση του τι συμβαίνει στα αλήθεια, τι λέει ο μαρξισμός, και γιατί οι θέσεις αυτών των κομμάτων δεν είναι μαρξισμός, αλλά η άρνησή του.

Ιστορικά αυτό συμβαίνει επειδή τα κόμματα και τα σύμβολα του μαρξισμού τα κρατάει σήμερα μια ιμπεριαλιστική αστική τάξη που, αφού ανέτρεψε από τα μέσα τις δύο μεγάλες προλεταριακές επαναστάσεις του προηγούμενου αιώνα (τη ρώσικη και την κινεζική) μετατράπηκε σε μια φασιστική, αρπαχτική ιμπεριαλιστική ολιγαρχία χιλιερικού τύπου, που χρησιμοποιεί τα αντικαπιταλιστικά συνθήματα για να διεξάγει τον πόλεμό της εναντίον των ανταγωνιστών της από τα μετόπισθεν, δηλαδή απ' το εσωτερικό τους, γκρεμίζοντας τις παραγωγικές τους δυνάμεις στο όνομα της "καταπιεσμένης εργατιάς", και παραλύοντας την εθνική τους άμυνα με ειρηνιστικά και αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα: "όχι στον πόλεμο", "οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα".

Αυτή τη δουλειά της εσωτερικής αποικιοποίησης την κάνουν τα κατά τόπους πρακτορεία της ρώσικης νεοχιλιερικής υπερδύναμης και των κινέζων συμμάχων της, στην Ελλάδα με αρχηγό το ψευτοΚΚΕ (ένα κόμμα που ίδρυσε απευθείας η ρώσικη αστική τάξη το 1956) και πιστούς ακόλουθους τις διάφορες μετωπικές του μεταμφιέσεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΑΡ) και τους αντιδραστικούς μικροαστούς αντικαπιταλιστές που το ακολουθούν προσπαθώντας μάταια να δώσουν σε αυτή την υπεραντιδραστική γραμμή κάποια συνέπεια. Γι' αυτό και αυτό το κόμμα δεν πρέπει να το ονομάζουμε ποτέ ΚΚΕ, δηλαδή με το όνομα του κόμματος που αγάπησε ο λαός μας επειδή εκείνο ήταν αληθινά λαϊκό και επαναστατικό, επειδή σεβόταν το λαό και τις διαθέσεις του και δεν του εκβίαζε τη συνείδηση του όπως κάνουν οι παραξικηματοπιστές που το διέλυσαν στα 1956 και φτιάξανε ένα ταρχειμένο κουφάρι ντυμένο στα ίδια σύμβολα, αλλά που σε κάθε πτυχή της πολιτικής του είναι η τέλεια άρνησή του.

Ποιος κλείνει τη βιομηχανία;

Γενικά ο σοσιαλφασισμός προσπαθεί να μη μιλάει ποτέ για την αποβιομηχάνιση, ώστε να μην ανη-

σχυεί ο λαός και να μην αναζητά τις αιτίες της. Όταν όμως δεν μπορεί να αποφύγει το ζήτημα, λέει ότι για την ελληνική αποβιομηχάνιση φταίει οι πολιτικές της ΕΕ. Με λίγα λόγια, κατηγορεί την ΕΕ ότι σαμποτάρει την ελληνική βιομηχανία.

Εδώ υπάρχει ένα ζήτημα γεγονότων (το αν δηλαδή αυτό ισχύει ή όχι), υπάρχει όμως και ένα ζήτημα λογικής. Όλη η γραμμή αυτού του πολιτικού στρατοπέδου (ΣΥΡΙΖΑ, "Κ"ΚΕ, Ανταρσία, "μ-λ" κτλ) πάνω στο ζήτημα της παραγωγής είναι: "κάτω η ανάπτυξη και οι επενδύσεις επειδή αυτές σημαίνουν ανάπτυξη του κεφάλαιου οπότε εκμετάλλευση για το λαό και κέρδη για το κεφάλαιο". Και να που ξαφνικά κατηγορούν την ΕΕ ότι φταίει για την ελληνική αποβιομηχάνιση... Δηλαδή την κατηγορούν ότι εμποδίζει την ανάπτυξη και τις επενδύσεις, αφού παραγωγική βάση στον καπιταλισμό μόνο με τη μορφή κεφαλαίου και επενδύσεων μπορεί να υπάρξει!

Κύριοι υποκριτές, τι απ' τα δύο είναι; Η ανάπτυξη είναι καλό ή κακό πράγμα; Οι επενδύσεις είναι καλό ή κακό πράγμα; Θέλουμε να μεγαλώνει και να συγκεντρώνεται η παραγωγή, και άρα και το κεφάλαιο, ή όχι; Αν όλα αυτά τα πράγματα είναι κακά και δεν τα θέλουμε, τότε γιατί κατηγορείτε την ΕΕ ότι τα εμποδίζει; Θα έπρεπε να της λέτε μπράβο!

Μια εξέταση των γεγονότων μπορεί να φωτίσει αυτό το φαινομενικό παράδοξο. Τις παραγωγικές δυνάμεις τις καταστρέφει το ψευτοαριστερό πολιτικό στρατόπεδο συστηματικά εδώ και 30 χρόνια, στήνοντας αντιδραστικά ψευτοκινήματα που εμποδίζουν κάθε καινούρια επένδυση, ιδιαίτερα στη βιομηχανία, "επειδή γίνεται για τα κέρδη του κεφαλαίου", πότε με περιβαλλοντικά προσχήματα, πότε με αρχαιολογικά, πότε με αντικαπιταλιστικά ή με γραφειοκρατικά-θεσμικά, και ταυτόχρονα κλείνουν τις υπάρχουσες παραγωγικές μονάδες εμποδίζοντας τις να εκσυγχρονιστούν, τραβώντας προβοκατόρικες ψευτοαπεργίες όπως έκανε το ψευτοΚΚΕ στη Χαλυβουργία το 2011, είτε κάνοντας "ταξική πάλη" ενάντια... στους πελάτες, όπως έκανε το ψευτοΚΚΕ στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος που την ερήμωσε για να αγοράσει τζάμπα το λιμάνι το κινέζικο κρατικομονπωλιακό κεφάλαιο και να φτιάξει αποικιακού τύπου σχέσεις εργοδοσίας-εργατών χάρη στις σχέσεις πολιτικής κυριαρχίας του ρωσοκινέζικου κεφαλαίου στην Ελλάδα αλλά κυρίως χάρη στην πελώρια ανεργία που του εξασφάλισε ο κνίτης καταστροφάς.

Να πώς οι ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ και κράτος -και όχι η ΕΕ- έκλεισαν όλοι μαζί τη Χαλυβουργία στον Ασπρόπυργο: όταν το 2009 εξαιτίας της κρίσης στην οικοδομή άρχισε να βγάζει μεγάλες ζημιές (50 εκατομμύρια ευρώ μέσα σε 2 χρόνια) ενώ και τις προηγούμενες χρονιές έβγαζε άλλοτε κέρδη άλλοτε ζημιές. Ο μόνος τρόπος να επιβιώσει ήταν να βρει πελάτες στη διεθνή αγορά. Για να βρει πελάτες στη διεθνή αγορά έπρεπε να ρίξει τα κέρδη παραγωγής για να φτάσει τις τιμές

που προσφέρουν οι αντίστοιχοι διεθνείς ανταγωνιστές. Χρειάζονταν φτηνή ενέργεια (η Χαλυβουργία είναι ενεργοβόρος βιομηχανία) και επενδύσεις που κάνουν πιο φτηνή την παραγωγή. Την πρώτη δεν του την έδωσε το κράτος για να μη διαμαρτύρεται ο κυρ Κουτσούμπας ότι δίνει ελαφρύνσεις στο κεφάλαιο (χώρια η άγρια σαμποταρισμένη παραγωγή ενέργειας από το φτηνό λιγνίτη και το ξεχωριστά ακριβό αέριο του Πούτιν που από μόνο τους ανεβάζουν τα κόστη), με αποτέλεσμα η ελληνική Χαλυβουργία να αγοράζει 60 ευρώ τη μεγαβατώρα, όταν οι Ιταλοί, Ισπανοί και Γάλλοι ανταγωνιστές της την αγόραζαν 30. Την επένδυση που προστάθηκε να κάνει για να ρίξει τα κόστη παραγωγής (μια προβλήτα και έναν ταινιόδρομο που θα μεταφέρουν το σκραπ πάνω από την παραλιακή απευθείας στο εργοστάσιο) την εμπόδισε ο συριζέος δήμαρχος Ελευσίνας Αμπατζόγλου με περιβαλλοντικά προσχήματα, βάζοντας το δόγμα να κάνει μια προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας που τελικά την ακύρωσε. Πάνω στην κρίση τράβηξε και ο κνίτης μια 9μηνη απεργία με αίτημα ούτε μία απόλυση, λέγοντας πως τάχα δεν έχει σημασία που η επιχείρηση μπαίνει μέσα γιατί οι καπιταλιστές έχουν άπειρα λεφτά αποθησαυρισμένα στα σεντούκια τους και πρέπει να μας μοιράσουν από αυτά. Τελικά το εργοστάσιο έκλεισε, 106 εργάτες έμειναν άνεργοι και η χώρα έχασε μια βαριά βιομηχανία.

Να πώς οι "φίλοι των εργατών", μαζί με το κράτος, γκρεμίζουν τα εργοστάσια συνεργαζόμενοι αρμονικά.

Στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη το δρόμο σαν μια δύναμη κατοχής που τσακίζοντας κάθε συνδικαλιστική δημοκρατία αξιοποιούσε τις παρατεταμένες απεργίες για αυξήσεις στα μεροκάματα για να εμποδίζει τα καράβια που ήταν έτοιμα επισκευασμένα να φεύγουν από τη Ζώνη (ταξική πάλη ενάντια στον πελάτη!) με αποτέλεσμα να μην ξαναπατάνε οι εφοπλιστές, η Ζώνη να ερημώσει και τα μεροκάματα να μην υπάρχουν για τους χιλιάδες μεταλλεργάτες πέρα από τους λίγους κνίτες που εκβαστικά προσλάμβαναν οι εργολάβοι για να έχουν το κεφάλι τους ήσυχο ότι οι επιτροπές υγιεινής και ασφάλειας του ΠΑΜΕ δεν θα τους κυνηγάνε επιλεκτικά. Έτσι έμεινε άνεργος ο Πειραιάς και όταν ήρθε το κινέζικο κρατικό μονοπώλιο να πάρει το λιμάνι μπορούσε χάρη στην τεράστια ανεργία και στην άνευ όρων κρατική υποστήριξη να επιβάλλει τους χειρότερους αποικιακούς όρους και στο ποσό της αγοράς και στην γενικότερη ανάπτυξη του λιμανιού.

Να πως η ψευτοαριστερά καταστρέφει την παραγωγική βάση της χώρας, και κάνει πως τάχα νοιάζεται για αυτήν, μόνο για όσο χρειάζεται να κατηγορήσει την ΕΕ για την καταστροφή που η ίδια προκάλεει. Να πως εξηγούνται οι λογικές αντιφάσεις, που είναι τέτοιες μόνο για αυτούς που δεν καταλαβαίνουν ολόπλευρα την καθόλου αντιφατική και εντελώς συνεπή γραμμή του σοσιαλφασισμού στο ζήτημα της βιομηχανίας. Όταν εκστρατεύει ενά-

ντια στις επενδύσεις, δηλαδή όταν καταστρέφει την παραγωγή, αναγκαστικά το σύνθημα είναι: Κάτω το κεφάλαιο, κάτω η ανάπτυξη, κάτω οι επενδύσεις. Όταν πρέπει να φορτώσει στην ΕΕ αυτή την καταστροφή, αναγκαστικά το σύνθημα είναι: Ζήτω η παραγωγή που η ΕΕ μας την στερεί (αν και αυτά τα κόμματα, ειδικά το ψευτοΚΚΕ, είναι τόσο φανατισμένοι αντιβιομηχανιστές και αντεργάτες που δεν θα τολμούσαν να πούνε "ζήτω η παραγωγή" ούτε για να κάνουν προβοκάτσια!)

Αν όπως λένε είναι η ΕΕ που καταστρέφει τη βιομηχανία, τότε μένουν μερικά ανεξιχνίαστα ερωτήματα:

- 1) Πώς ακριβώς το κάνει;
- 2) Εσείς, ψευτοευαίσθητοι για το πόνο των εργατών, είστε υπέρ των καπιταλιστικών επενδύσεων που μόνο με αυτές μπορεί σήμερα να φτιαχτεί βιομηχανία;
- 3) Τα 26 δις που παίρνει η χώρα από τα ταμεία της ΕΕ μέσω των ΕΣΠΑ τα τελευταία 6 χρόνια, και τα άλλα εκατοντάδες δις που έχει πάρει μέσα σε 30 χρόνια για που προορίζονται; Αν δεν είναι για να επενδυθούν στην παραγωγή, και δεν είναι για να γίνουν ψωμί για τους φτωχούς, τότε για τι είναι; Για να φτιάχνει ο Μπακογιάννης ζαρτινιέρες και τα "λαμόγια των ΜΚΟ" λιμουζίνες και πισίνες, όπως λέει η ακροδεξιά πολιτική οικονομία του ΣΥΡΙΖΑ;

Και επειδή όλα αυτά είναι θεωρητικά, να πως μπορούμε να τα ελέγξουμε και εμπειρικά:

α) Αν για την ελληνική αποβιομηχάνιση φταίει η ΕΕ, τότε γιατί η συνεισφορά της βιομηχανίας στο ελληνικό ΑΕΠ είναι 12%, όταν ο μέσος όρος της ΕΕ είναι 20%; Αν εφταίει η ΕΕ τότε θα βλέπαμε ένα αντίστοιχα χαμηλό ποσοστό σε όλες τις χώρες της, τουλάχιστον στις φτωχότερες.

β) Αν τα ευρωπαϊκά κονδύλια δεν προορίζονται για τον εκσυγχρονισμό της παραγωγής αλλά για κάτι άλλο, τότε αυτό μπορούμε να το εξακριβώσουμε κοιτώντας τις συνέβη στις άλλες φτωχές χώρες που πήραν τέτοια κονδύλια και πώς τα αξιοποίησαν. Αν αυτές πράγματι τα αξιοποίησαν για να αναπτύξουν την παραγωγή τους, τότε το πρόβλημα δεν είναι στην ΕΕ, αλλά κάτι πολύ βρώμικο συμβαίνει στην Ελλάδα που δεν το έκανε, και οι κύριοι σοσιαλφασιστές μας θέλουν να το κουκουλώσουν.

Πού πάνε οι ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις;

Όσον αφορά τα προγράμματα της ευρωπαϊκής χρηματοδότησης, ο σοσιαλφασισμός ισχυρίζεται ότι δεν είναι δυνατό η Ευρωπαϊκή Ένωση να μας δίνει δωρεάν χρήμα, δεν υπάρχει δωρεάν χρήμα, άρα θα πρέπει για αντάλλαγμα κάπως να παίρνει πίσω κάτι μεγαλύτερο ή σημαντικότερο.

Δωρεάν χρήμα είναι απολύτως δυνατό να υπάρξει και πράγματι υπήρξε με δύο μορφές: Πρώτο με τη μορφή επιδοτήσεων που πήγαν από τις πιο πλούσιες χώρες της ΕΕ στις πιο φτωχές. Η πιο χαρακτηριστική μορφή αυτής της χρηματοδότησης είναι το ταμείο συνοχής, που ενώ χρηματοδοτείται αναλογικά

από όλες τις χώρες, τα κεφάλαια που συγκεντρώνει επιστρέφονται αποκλειστικά στις πιο φτωχές χώρες της ΕΕ. Ως φτωχές ορίζονται αυτές που έχουν κατά κεφαλή εθνικό εισόδημα κάτω από το 90% του μέσου όρου της ΕΕ: Βουλγαρία, Κροατία, Κύπρος, Τσεχία, Εσθονία, Ελλάδα, Ουγγαρία, Λετονία, Λιθουανία, Μάλτα, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Σλοβακία και Σλοβενία. Πρόκειται με λίγα λόγια για όλες τις χώρες του λεγόμενου ευρωπαϊκού Νότου, της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Αυτό το ταμείο επένδυσε σε αυτές τις χώρες, για το διάστημα 2014-2020, 63,4 δισεκατομμύρια ευρώ. Δεύτερη μορφή δωρεάν χρήματος, είναι ο φτηνός δανεισμός (αν και αυτό έχει να κάνει περισσότερο με το ευρώ και λιγότερο με την ΕΕ). Φτηνός δανεισμός σημαίνει πρακτικά ότι η συμμετοχή της χώρας στο ευρώ της εξασφάλισαν επιτόκια δανεισμού πολύ μικρότερα από αυτά που θα πετύχαινε αν δεν ήταν στο ευρώ. Κάθε φορά που αυτά τα δανεικά ανατοκίζονται, η διαφορά στο χρήμα που προκύπτει από τη διαφορά στα επιτόκια, και δεν γι' αυτό πληρώνεται, είναι δωρεάν χρήμα.

Ο σοσιαλφασισμός απαντάει ότι δόθεν αυτά τα κεφάλαια η κάθε χώρα όπως η Ελλάδα τα έχει ξεπληρώσει πολλές φορές με τις ιδιωτικοποιήσεις-ξεπουλήματα, με τους εξοπλισμούς, και με τη διαφορά στο εμπορικό ισοζύγιο με τη Γερμανία (δηλαδή με τις πολλές αγορές γερμανικών προϊόντων). Πουθενά η ΕΕ, ακόμα και σε καθεστώς σενής επιτήρησης όπως είναι τα μνημόνια, δεν επέβαλε στην Ελλάδα σε ποιον θα πουλήσει την περιουσία της. Στην πράξη αυτός που αγοράζει την Ελλάδα για ένα κομμάτι ψωμί, χάρη ΚΑΙ στα μνημόνια, είναι οι Κινέζοι και οι Σαββίδηδες, (ή είναι δυτικοί καπιταλιστές στενοί συνεργάτες της Ρωσίας και της Κίνας πχ Ιταλικοί σιδηρόδρομοι, η ENI στη ΔΕΣΦΑ), χωρίς κανέναν δήθεν αντικαπιταλιστή να διαμαρτυρηθεί για αυτό. Κάποιος καχύποπτος θα έλεγε ότι ο λόγος που όλοι αυτοί φανάζουν για δήθεν ξεπούλημα στην ΕΕ είναι για να βοηθήσουν τους Σαββίδηδες να επελαύνουν σιωπηρά, απρόσκοπτοι από λαϊκές διαμαρτυρίες! Αν η ΕΕ και τα μνημόνια γίνονται για αυτό το λόγο τότε γιατί κανείς δεν επενδύει στην Ελλάδα παρόλη τη δραματική πτώση στα μεροκάματα, γιατί δεν άνοιξε ποτέ ας πούμε ένα εργοστάσιο που να φτιάχνει αυτοκίνητα, και οι μόνες "επενδύσεις" που γίνονται είναι εξαγορές από το ρωσοκινέζικο κεφάλαιο και κάποιους ευρωπαϊούς συμμάχους του; Όσο για τη διαφορά στο εμπορικό ισοζύγιο, κανείς δεν αναγκάζει την Ελλάδα να αγοράζει γερμανικά προϊόντα. Αν η Ελλάδα δεν ήταν στην ΕΕ, θα υπήρχε κανέναν ιδιαίτερος λόγος για να προτιμήσει, για παράδειγμα, να αγοράζει κορεάτικα αυτοκίνητα αντί για γερμανικά;

Είναι λογικό ένα ερώτημα, για ποιο λόγο οι πλούσιες χώρες της ΕΕ να μεταφέρουν κεφάλαια στις πιο φτωχές. Τι έχουν να κερδίσουν από αυτό; Αν η ΕΕ ήταν μια ένωση ιμπεριαλιστική, αποικιοκρατική, εκμεταλλευτική στο εσωτερικό της, τότε πράγματι δε θα έβγαζε κανένα νόημα, γιατί μια τέτοια εκμεταλλευ-

τική ένωση προϋποθέτει το συνεχές άνοιγμα της ψαλίδας ανάμεσα στο έθνος που καταπιέζει και στο έθνος που καταπιέζεται (μια και το πρώτο ρουφάει πόρους από το δεύτερο).

Η ΕΕ στην πραγματικότητα είναι μια ενότητα που ακολουθεί μια προοδευτική τάση κατάργησης-ενοποίησης των εθνικών κρατών, που προκαλείται από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και του εμπορίου από το κεφάλαιο. Αυτή η τάση προς την ομοσπονδιοποίηση, γενικότερα την "παγκοσμιοποίηση", και τελικά την ένωση, είναι απολύτως προοδευτική, μόνο όμως από τη στιγμή που γίνεται σε εθελοντική βάση και όχι με τη βία, τη δικτατορία και τις προσαρτήσεις (τέτοια ήταν η ναζιστική απόπειρα ενοποίησης της Ευρώπης και γι' αυτό ήταν αντιδραστική και άσκησε τέτοια ασύλληπτη ιμπεριαλιστική βία). Αυτήν φυσικά την ενοποίηση οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις δεν την προωθούν επειδή είναι καλόκαρδες, αλλά για να αντέξουν στο διεθνή ανταγωνισμό, ιδιαίτερα σε αυτόν των 2 υπερδυνάμεων ΗΠΑ-Ρωσίας. Πάντως, μια τέτοιου τύπου ενοποίηση δεν μπορεί να γίνει με την αυξανόμενη όξυνση των αντιθέσεων στο εσωτερικό της, με την αυξανόμενη ψαλίδα στην παραγωγική ικανότητα των "επαρχιών" της, με τη διάσπαση που θα προκαλούσε η εθνική καταπίεση. Να γιατί η ΕΕ έχει συμφέρον από την παραγωγική ανάπτυξη της Ελλάδας και την χρηματοδοτεί: για τον ίδιο λόγο που ένα εθνικό κράτος χρηματοδοτεί μια φτωχή επαρχία του. Γιατί μέσα σε μια εθελοντική ένωση, η όξυνση των αντιθέσεων δημιουργεί τάσεις απόσχισης.

Ός προς την πλευρά της ενοποίησης, της κατάργησης των εθνικών κρατών, του γκρεμίσματος των μεταξύ τους συνόρων, της ελευθερίας κίνησης των κεφαλαίων, εμπροσφυμάτων, ανθρώπων και υπηρεσιών, η ΕΕ είναι προοδευτική. Η μόνη κατηγορία προς τις ευρωπαϊκές αστικές τάξεις από αριστερή, προοδευτική, και μάλιστα κομμουνιστική-προλεταριακή σκοπιά, είναι ότι αυτή την ενοποίηση δεν μπορούν να την πάνε μέχρι το τέλος, καταργώντας τελειώς τα ευρωπαϊκά σύνορα και συγχωνεύοντας χωρίς επιστροφή τα ευρωπαϊκά έθνη. Γενικότερα η παγκοσμιοποίηση, δηλαδή η τάση συγχώνευσης των εθνών, είναι προοδευτικό φαινόμενο, ακόμα και όταν την κάνει το κεφάλαιο, αρκεί να γίνεται σε εθελοντική βάση και όχι με τη βία, τις προσαρτήσεις, και τα προνόμια του έθνους που καταπιέζει. Αυτή είναι η θέση του μαρξισμού.

Η ψευτοαριστερά των ΣΥΡΙΖΑ, "Κ"ΚΕ, "μ-λ" κτλ που διαδήλωνε "ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" μαζί με τους παπάδες και τους εθνικιστές, που σε όλα τα ζητήματα είναι το αντίθετο του μαρξισμού, καταγγέλλει την ΕΕ, που είναι ένωση σε εθελοντική βάση, σαν το "ναζιστικό 4ο ράιχ της Γερμανίας", την ίδια ώρα που το βουλώνει για τον Πούτιν, αν δεν τον χειροκροτάει κιόλας όπως οι λαφαζάνηδες και οι ναρίτες, όταν κάνει πολεμικές εδαφικές προσαρτήσεις στη Γεωργία και την Ουκρανία, ή γενοκτονικές σφαγές στη Συρία και την Τσετσενία.

Οι παραγωγικές επενδύσεις παράγουν μια ανεξάρτητη εργατική τάξη;

Καταρχήν παράγουν μια εργατική

τάξη, όταν η μη-επένδυση θα παρήγαγε έναν άνεργο εξαρτημένο από τα κάθε λογής έκτακτα επιδόματα και κρατικές ολιγόμηνες παροχές υπηρεσιών. Ποια είναι η διαφορά; Ανεξάρτητη από την τάξη των κεφαλαιοκρατών συνολικά, μια εργατική τάξη δεν μπορεί να είναι ποτέ, εκτός κι αν κάνει την επανάστασή της και απαλλοτριώσει το κεφάλαιο. Όμως μια εργατική τάξη που ζει πουλώντας την εργατική της δύναμη είναι στην οικονομική της επιβίωση πιο ανεξάρτητη από το κράτος, δηλαδή από τον συμπεκνωμένο καπιταλιστή η αλλιώς από την πολιτική εξουσία της αστικής τάξης και των κομμάτων της (που είναι αυτά που κρατάνε τα ηνία του κράτους), από εκείνη που ζει από την κρατική και κομματική φιλανθρωπία. Με αυτή την έννοια η παραγωγική επένδυση παράγει μια ανεξάρτητη εργατική τάξη. Αλλά ακόμα και αν βγάλαμε τη λέξη "ανεξάρτητη", πάλι η πρότασή θα ήταν σωστή, γιατί τουλάχιστον η επένδυση παράγει μια εργατική τάξη που ενώνεται αντικειμενικά στη βάση της παραγωγικής διαδικασίας, και αυτό είναι χιλιάδες φορές προτιμότερο για το προλεταριάτο, τόσο από την πλευρά της άμεσης οικονομικής του επιβίωσης, όσο και από την πλευρά των στρατηγικών του συμφερόντων, δηλαδή της επανάστασής του, που μπορεί να είναι πολιτικά σταθερή μόνο στη βάση των μεγάλων, και αναπτυσσόμενων παραγωγικών δυνάμεων.

Τελικά όλη η θέση του σοσιαλισμού συμπεκνώνεται σε αυτό: δεν υπάρχουν παραγωγικές δυνάμεις, υπάρχουν μόνο παραγωγικές σχέσεις. Δηλαδή: μη σκοτίζεστε που γκρεμίζουμε τα εργοστάσια (χάρη σας κάνουμε που σας σώζουμε από την εκμετάλλευση στην οποία ήθελε να σας υποβάλει το κεφάλαιο) σημασία έχει να μισείτε την ΕΕ και τους "φιλελέδες" που θέλουν να σας βάλουν στο εργοστάσιο για να σας ρουφήξουν το αίμα...

Για να επέλθει η ρήξη ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάξεις, το προλεταριάτο και την αστική τάξη, πρέπει να υπάρχει το εργοστάσιο, το γήπεδο στο οποίο συγκρούονται, και το οποίο αυτοί καταργούν. Η ενότητα της εργατικής τάξης δεν είναι καταρχήν ενότητα πάνω σε ηθικές αρχές ή σε ιδέες (αν και στην πορεία γίνεται και τέτοια), είναι η αντικειμενική οικονομική ενότητα που δημιουργεί ο κοινωνικός χαρακτήρας της παραγωγής, δηλαδή το μεγάλο υπερσυγκεντρωμένο κεφάλαιο. Όσο πιο μεγάλο είναι, τόσο το καλύτερο για το προλεταριάτο. Αν το κεφάλαιο ενωθεί πανευρωπαϊκά, ακόμα καλύτερα, γιατί αυτό δημιουργεί την αντικειμενική βάση της ενότητας ολόκληρης της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και τσακίζει τους εθνικισμούς που διασπούν το προλεταριάτο. Απ' την άλλη αν είσαι μικροαστός είναι απολύτως λογικό να μισείς τη συγκέντρωση του κεφαλαίου επειδή αυτή σε καταστρέφει, σου κλείνει το μαγαζάκι επειδή δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τις μεγάλες πολυεθνικές. Η πολιτική σου θέση είναι συνέπεια της ταξικής σου θέσης. Έτσι κινδυνεύεις να στρατευτείς στο χειρότερο είδος ιμπεριαλισμού που υπόσχεται να σου δείξει οίκτο, αρκεί να πολεμήσεις στο πλευρό του. Θα σου παρέχει όσα αριστερά συνθήματα χρειάζεσαι για να έχεις τη συνείδησή σου ήσυχη.

ΚΙΝΕΖΟΙ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ:

Η ΕΕ αρχίζει να αντιστέκεται, ο μεγαλύτερος λακός τους αποκαλύπτεται, η εργατική τάξη στην πρωτοπορία του αντιφασιστικού μετώπου

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 18 Σεπτέμβρη 2020, www.oakke.gr

Μπορεί η μονοπωλιακή Δύση να συνεργάζεται πολιτικά και κυρίως οικονομικά με τους χειρότερους τραμπούκους και βασανιστές του πλανήτη, που δεν είναι άλλοι από τους ανερχόμενους νέους χίτλερ του άξονα Μόσχας-Πεκίνου, και να κάνει τα στραβά μάτια σε πολλά από τα εγκλήματά τους, όμως η συσσωρευμένη πείρα της αυτοκαταστροφικής αυτής στάσης έχει διαμορφώσει στην κοινή γνώμη και σε μια μερίδα των πιο εκτεθειμένων σε αυτούς δυτικών μονοπωλιστών, τη συνείδηση ότι υπάρχουν όρια σ' αυτή τη στάση.

Αυτό φάνηκε μεταξύ άλλων κατά τις παραμονές της ευρωκινεζικής συνόδου της 14/9 όταν ο κινέζος πρόεδρος έστειλε τον υπουργό του των εξωτερικών Ουάνγκ Γι σε 5 ευρωπαϊκές χώρες για να απειλήσει ένα συγκεκριμένο ευρωπαϊκό κράτος μόνο και μόνο γιατί τόλμησε να προβάλλει μια αντίσταση στην επιθετικότητα και το φασισμό του Πεκίνου.

Μιλώντας λοιπόν σε δημοσιογράφους ο κινέζος ΥΠΕΞ καταφέρθηκε ενάντια στον πρόεδρο της τσεχικής γερουσίας Μίλος Βίστρισιλ ο οποίος επισκέφθηκε τη δημοκρατική Ταϊβάν, που οι ηγέτες του Πεκίνου θεωρούν τμήμα του φασιστικού κράτους τους, οπότε και τμήμα της φρικτής φυλακής που έχουν χτίσει για το υπόλοιπο κινέζικο έθνος. Από ιστορική άποψη η Ταϊβάν, όπως και το Χογκ Κονγκ είναι τμήματα του κινέζικου έθνους, αλλά όσο μια χιτλερική εξουσία βρίσκεται στην εξουσία του κινέζικου κράτους, κάθε τμήμα της κινέζικης επικράτειας που μπορεί με οποιονδήποτε τρόπο να μην ανήκει σε αυτή την επικράτεια και αυτή τη φυλακή πρέπει να υποστηρίζεται με τη δύναμη όλων των δημοκρατικών ανθρώπων και κρατών του πλανήτη. Για τους μαρξιστές και τους διεθινιστές δεν υπάρχει ποτέ τίποτα που να βρίσκεται πάνω από τις ανάγκες της παγκόσμιας ταξικής και δημοκρατικής πάλης, που στο κέντρο της είναι σήμερα το νεο-αντιχιτλερικό αντι-ρωσοκινεζικό μέτωπο. Είναι αυτονόητο λοιπόν ότι αξίζει κάθε υποστήριξη η πρωτοπόρα και τολμηρή δήλωση του Μίλος Βίστρισιλ από το βήμα της ταϊβανέζικης βουλής όταν δήλωσε πως «αισθάνεται Ταϊβανέζος». Με περίσσιο θράσος ο κινέζος επισκέπτης ΥΠΕΞ απείλησε το Βίστρισιλ ότι «θα πληρώσει βαρύ τίμημα» και ότι η «προδοσία» της Τσεχίας την έκανε «εχθρό των 1,4 δις κινεζικού λαού». Όμως αναπάντεχα για τον κινέζο υπουργό, που έχει μάθει οι ευρωπαίοι πολιτικοί να στέκονται σούζα μπροστά του, η απάντηση ήρθε σαν ένα γερό χαστούκι και εκφράστηκε και με συμπάρσταση από πολιτικούς παράγοντες όπως είναι ο πρόεδρος της Σλοβακίας, βουλευτές από τις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Αυστραλία, μια σειρά ευρωπαϊκών κρατών κτλ. Σε κοινή λοιπόν συνέντευξη με τον Ουάνγκ ο γερμανός ομολόγός του, Χάικο Μάας, του υπενθύμισε ότι η ΕΕ «δρα σε στενή συνεργασία στην εξωτερική πολιτική και αντιμετωπίζει τους εταίρους της με σεβασμό... Περιμένουμε ακριβώς το ίδιο σε αντάλλαγμα» προσθέτοντας εμφaticά: «Οι απειλές δεν περνούν εδώ!» ([https://www.newsbreak.com/news/2053956121762/germany-tells-china-to-stop-](https://www.newsbreak.com/news/2053956121762/germany-tells-china-to-stop-threatening-europe)

[threatening-europe](https://www.newsbreak.com/news/2053956121762/germany-tells-china-to-stop-threatening-europe)).

Η σύνοδος αναμενόταν να συσφίξει τις οικονομικές σχέσεις μεταξύ ΕΕ-Κίνας. «Όμως μετά από χρόνιες διαπραγματεύσεις, οι Ευρωπαίοι έχουν μπουχτίσει από την αδιαφάνεια της Κίνας σχετικά με τις πολλές μεθόδους που οι κρατικές ιδιοκτησίες ή κρατικής καθοδήγησης εταιρίες της αγοράζουν στην ενιαία αγορά της ΕΕ για να διαστρέψουν τον ανταγωνισμό ή να κλέψουν τεχνολογία. Αντί να διευκολύνει τις κινεζικές επενδύσεις στην Ευρώπη, η ΕΕ έχει αρχίσει να την περιορίζει» (Bloomberg, 5/9).

Αυτά συμβαίνουν στην ΕΕ. Αλλά εδώ ζούμε σε μια άλλη χώρα, μια χώρα πολιτικά και ψυχικά εκτός ΕΕ. Την ίδια περίπου στιγμή που ο Χάικο Μάας ξεμπρόστιαζε τον εκπρόσωπο της κινεζικής κυβέρνησης ο έλληνας πρωθυπουργός, υποδεχόταν (4/9) «με ξεχωριστή χαρά», όπως είπε, το μέλος του ΠΓ του «Κ»Κ Κίνας και διευθυντή της επιτροπής εξωτερικών υποθέσεων της κεντρικής επιτροπής Γιανγκ Τζιετσι για να του εκθέσει τις ελληνοτουρκικές διαφορές και να του εξομολογηθεί ότι προσβλέπει στην παγκόσμια επιρροή που διαθέτει η Κίνα επαναβεβαιώνοντας το ότι οι σχέσεις των δύο χωρών «αποκτούν στρατηγικά χαρακτηριστικά, ειδικά στα ζητήματα επενδύσεων, εμπορίου και τουρισμού». Επειδή αυτά δεν φάνε κλείνοντας την ομιλία του ο έλληνας πρωθυπουργός, αναφώνησε όλος χαρά: «είμαι σίγουρος ότι το μέλλον των σχέσεών μας διαγράφεται πιο αισιόδοξο, πιο φωτεινό, το ίδιο όπως ο ήλιος που σας υποδέχθηκε σήμερα στην Αθήνα. Θέλω και πάλι να σας καλωσορίσω, να μεταφέρετε την εκτίμησή μου στον Πρόεδρο Χι και προσβλέπω σε πολύ ουσιαστικές συνομιλίες» (<https://www.protinews.gr/blog/synantisi-toy-prothyoyrgoy-kyriakoy-mitsotaki-me-ton-yang-jiechi>).

Το τραγικό δεν είναι ότι έχουμε έναν πρωθυπουργό λακέ των κινέζων νεοαποικιοκρατιών, αλλά ένα πολιτικό σύστημα λακέδων αφού κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα και κανένα πολιτικό του στέλεχος δεν διαχωρίστηκε ούτε για τα μάτια από αυτήν την εμφaticά φιλοκινεζική στάση του πρωθυπουργού του την ώρα που η επίσημη Κίνα επιτιθόταν σε έναν εκπρόσωπο ευρωπαϊκού κράτους και η Ευρώπη αντιστεκόταν σε αυτήν την πρόκληση. Πραγματικά για πρώτη φορά τόσο καθαρά αποδείχθηκε ότι ο φιλοδυτικισμός της ελληνικών κυβερνήσεων είναι μόνο το διαβατήριο τους για να δουλεύουν μέσα στην ΕΕ υπέρ των εχθρών της. Σημειώνοντας μερικά από τα πιο πρόσφατα περιστατικά δεν μπορούμε

να αγνοήσουμε ότι τον Ιούλη του 2016 η κυβέρνηση Τσίπρα – που προηγουμένα είχε εμποδίσει την άσκηση σκληρότερων μέτρων απέναντι στους ρώσους διαμελιστές της Ουκρανίας – στήριξε το Πεκίνο στις επεκτατικές του ενέργειες στη Νότια Σινική Θάλασσα, ένα χρόνο αργότερα σαμπόταρε την προσπάθεια της ΕΕ να βγάλει ανακοίνωση καταγγελίας για την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κίνα, τον Αύγουστο του 2018 προσχώρησε στον κινεζικό εμπορικό διάδρομο με την επωνυμία «Νέος Δρόμος του Μεταξίου», ενώ τον Απρίλη του 2019 εντάχθηκε στους 17+1, μια πλατφόρμα ευρωπαϊκής συνεργασίας με την Κίνα που έχει αρχίσει να συγκεντρώνει τη δυσареσκεία ολοένα και περισσότερων ευρωπαϊκών κρατών. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει την ίδια αυτή παράδοση υποδούλωσης στα ανατολικά αφεντικά. Έτσι, «Στις 19 Ιουνίου 2020, η Κίνα διοργάνωσε μια διεθνή σύσκεψη για τον Νέο Δρόμο του Μεταξίου, στην οποία οι χώρες της Ευρώπης αρνήθηκαν να συμμετάσχουν. Πλην των εξής τεσσάρων: Ουγγαρίας (Ορμπάν), Σερβίας (Βούτσιτς), Λευκορωσίας (Λουκασένκο) και... Ελλάδας! Και στις 13 Ιουλίου, η Ουγγαρία και η Ελλάδα(!) έβαλαν βέτο στη λήψη μέτρων της Ε.Ε. εναντίον της Κίνας για το Χογκ Κονγκ» (Καθημερινή, 19/8).

Πραγματικά σε αυτή τη φάση το βάρος του αντιφασισμού σε αυτή τη χώρα πέφτει στις πλάτες μιας μειοψηφίας δημοκρατών που έχουν διαφορετικές πολιτικές και ιδεολογικές καταβολές ενώ προς το παρόν ο πιο οργανωμένος πυρήνας αυτής της αντίστασης είναι οι μαρξιστές-λενινιστές-μαοϊστές της ΟΑΚΚΕ. Αυτό το τελευταίο δεν είναι τυχαίο. Στο βάθος αντιπροσωπεύει το γεγονός ότι το προλεταριάτο είναι η πρώτη τάξη στον κόσμο που ένοιωσε πάνω της την βία των αστών νέου τύπου της Μόσχας και του Πεκίνου καθώς και των «ταξικών» πρακτόρων τους σε κάθε χώρα, αποκάλυψε την αναγκαστικά κτηνώδη φύση της δικτατορίας τους και δεν έπαψε από τότε να καλεί σε αντιφασιστικό μέτωπο εναντίον της. Αντίθετα η φιλελεύθερη αστική τάξη χαιρέτησε και την ρώσικη και την κινεζική καπιταλιστική παλινόρθωση και τους «αριστερούς» φίλους της βλέποντας σε αυτήν το θρίαμβο της αστικής δημοκρατίας πάνω στη δικτατορία του προλεταριάτου, ανοίγοντας έτσι με ευγνωμοσύνη στους νεοχιτλερικούς τα εμπορικά της σύνορα και τα πορτοφόλια της. Οι εκπλήξεις που την περιμένουν είναι οδυνηρές. Βέβαια το πιο βαρύ τίμημα θα το πληρώσουν οι λαοί, αλλά αυτό θα είναι για την εκπαίδευση τους για την μεγαλύτερη και βαθύτερη ως τώρα έφοδο τους, ακριβώς επειδή η πρωτοπορία τους, ιδιαίτερα αυτή της πιο λακέδικης αστικής τάξης του κόσμου, ξέρι τον εχθρό από την πρώτη στιγμή και ετοιμάζει τα πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά όπλα αυτής της εφόδου.

Η ήττα του φασίστα Τραμπ το πρώτο καθήκον κάθε φίλου της ειρήνης και της δημοκρατίας - Στήριξη στον Μπάιντεν αλλά χωρίς αυταπάτες

Συνέχεια από τη σελ. 1

Τι συμβαίνει όμως και, έναν μήνα πριν τις εκλογές, το κλίμα δεν είναι εκείνο μιας δημοκρατικής έγερσης, αλλιώςτικα ειπωμένο ενός πραγματικού, ενεργητικού αντιτραμπικού συναγερμού που να συνεγείρει αληθινά τις ΗΠΑ; Η αιτία δεν είναι στην κύρια πλευρά ο κορονοϊός και ο βαρύς φόρος που έχουν πληρώσει οι Αμερικανοί σε νεκρούς και αρρώστους από αυτόν (κι αυτό είναι ο μεγαλύτερος στον πλανήτη). Αυτό ισά ισα έχει ενισχύσει το αντιτραμπικό αίσθημα μέσα στο δημοκρατικό κόσμο, λόγω και των ωμά αντιεπισημονικών και εμφατικά γελοίων δηλώσεων του ξεσίπωμα φιλοπομπικού Αμερικανού προέδρου.

Στην πραγματικότητα, η αιτία είναι αμιγώς πολιτική και μπορούμε να την ψηλαφήσουμε αν εντοπίσουμε το γεγονός ότι η βασική πολιτική διαπάλη έχει μετατοπιστεί από το εσωτερικό των Ρεπουμπλικανών (όπως συνέβαινε στις προηγούμενες εκλογές μέχρι να καταφέρει να ηγεμονεύσει ο Τραμπ) και διεξάγεται πλέον στο εσωτερικό του αντιτραμπικού πολιτικού πόλου, δηλαδή βασικά στο Δημοκρατικό Κόμμα, που έχει για υποψήφιο του για την προεδρία τον πρώην αντιπρόεδρο της χώρας επί προεδρίας Ομπάμα, Τζο Μπάιντεν. Πρόκειται δηλαδή για τη μάχη από τη μία πλευρά των αστοδημοκρατικών δυνάμεων μέσα στην αμερικανική αστική τάξη και κυρίως μέσα στον ίδιο το λαό των ΗΠΑ και από την άλλη των δυνάμεων εκείνων που, όπως παντού σήμερα στον πλανήτη, σηκώνουν τη σημαία της «μαχητικής ριζοσπαστικής προόδου», ενώ δουλεύουν για τη χειρότερη και πιο μαύρη αντίδραση, εν προκειμένω για την εγκατάσταση του καρδιακού φίλου ή μάλλον υποτακτικού του Πούτιν για άλλα τέσσερα χρόνια στο Λευκό Οίκο. Των ψευτοαριστέρων δηλαδή δυνάμεων που δουλεύουν μέσα στο αντιτραμπικό στρατόπεδο για τη διάσπαση, το προβοκάρισμα και την ήττα του Μπάιντεν και μια δεύτερη και μοιραία για την ανθρωπότητα νίκη του ναζι-Τραμπ.

Οι σύμμαχοι του Τραμπ είχαν πιάσει δουλειά από νωρίς

Ήδη αμέσως μετά την εκλογή Τραμπ, την ημέρα μάλιστα της ορκωμοσίας του, το Γενάρη του 2017, οι γνωστοί μας από την Ευρώπη - και ειδικά από την ελληνική τους εκδοχή, ίσως την πρώτη τόσο «τέλεια» ενорχιστρωμένη στον κόσμο - σπασιματίες, τάχατες αντιφασίστες, οργάνωσαν μια πρώτη επιδρομή σε μαγαζιά και τζαμαρίες στο κέντρο της Ουάσινγκτον, λαμβάνοντας μάλιστα την πολιτική κάλυψη του ομπαμισμού, όπως έκαναν στην Ελλάδα οι σοσιαλφασιστικές ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ, που έμαχναν πάντα για τα «κοινωνικά αίτια της εξέγερσης της νεολαίας», δίνοντας φωτοστέφανο καλών προθέσεων στο λούμπεν σπασιμισμό. Αυτή ήταν η πρώτη πράξη αποξένωσης της πλατιάς δημοκρατικής μάζας του ειρηνικού αντιΤραμπ ρεύματος.

Στη συνέχεια, την «πρωτοπορία» του αντιτραμπισμού ανέλαβε το ομπαμοκίνητο Women's March και λίγο αργότερο το κίνημα #MeToo. Αυτά ξεκίνησαν να συσπειρώνουν πλατιά με μια σειρά προοδευτικών θέσεων ενάντια στην πατριαρχία και τον τραμπουκικό σεξισμό που εξέφραζε ο ρωσόδουλος και απεχθής σε κάθε δημοκρατικών διαθέσεων Αμερικανό πρόεδρος των ΗΠΑ και πέτυχαν και κάποιες νίκες ξεμπροστιάζοντας αρκετούς επίδοξους βιαστές και σεξιστές παλιανθρώπους μέσα στην αστική τάξη των ΗΠΑ και στο χώρο του θεά-

ματος. Τελικά όμως επιδόθηκαν σε έναν σεχαριστικό αγώνα εναντίον κάθε συντηρητικού ή καθυστερημένου σε ζητήματα ηθών στοιχείου εντός των ΗΠΑ για να επιβάλουν μονομιάς πολιτιστικές αντιλήψεις που θέλουν χρόνια να περάσουν συντριπτικά στις μάζες, χωρίς στην πραγματικότητα να αναδεικνύουν την ειδικά φασιστική φύση του Τραμπ ή ακόμη χειρότερα ταυτίζοντας τον με το σύνολο των συντηρητικών Ρεπουμπλικανών ή και με πολλούς «μετριοπαθείς», ως πούμε κεντρικούς Δημοκρατικούς. Αυτή την πολιτική, όπως είπαμε, την έχουμε δει με τη μορφή των επιλεκτικών ή και αντιδραστικών «αντιδεξιών» ή «αντινεοφιλελεύθερων» ή «αντιμνημονιακών» μετώπων, τα οποία έστηνε στην Ευρώπη και στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες η ρωσόφιλη ψευτοαριστερά ενάντια συνήθως στα λιγότερο αντιδραστικά τμήματα της κλασικής συντήρησης και της παλιάς αστικής τάξης, σε άτυπη συμμαχία με τη χειρότερη φασιστική ή και φιλοναζιστική δεξιά. Κάθε πραγματική αριστερά θα έκανε το ακριβώς ανάποδο, δηλαδή το μέτωπο ενάντια στις πλέον φασιστικές δυνάμεις και για την απομόνωσή τους και θα έδινε στη συνέχεια ή και παράλληλα (ενότητα και πάλη) τη μάχη με τις πιο «φιλελεύθερες» μερίδες της αστικής τάξης και του μονοπωλίου.

Η πορεία των πραγμάτων επί προεδρίας Τραμπ συνεχίστηκε με το φασίστα να δίνει κάλυψη σε κάθε είδους ναζιστοειδές, μέλος της Κου Κλουξ Κλαν, οπαδό των Νότιων ρατσιστών του αμερικανικού εμφύλιου, όταν όλοι αυτοί διαδήλωναν στο Σάρλοτσβιλ (σκοτώνοντας μάλιστα και μια αντιφασίστρια διαδηλώτρια, την Χέδερ Χέγερ). Αντί όμως απέναντί τους να συγκροτηθεί, με πρωτοβουλία της ηγεσίας των Δημοκρατικών (πολιτική επικεφαλής των οποίων όλη αυτή την περίοδο ήταν η γενικά αρκετά συνεπής αντιτραμπική πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων Πελόζι) ένα πρωτόγνωρα ειρηνικό δημοκρατικό πλατύ μέτωπο, το οποίο να περιλαμβάνει το σύνολο των Δημοκρατικών και τις λιγότερο αντιδραστικές, τις αντιρωσικές και πιο πολιτικά φιλελεύθερες πλευρές των Ρεπουμπλικανών, με μοναδικό αντίπαλο τον Τραμπ και το στενό λυσσασμένο στρατό προσωπικών πολιτικών οπαδών που αυτός έχει συγκροτήσει, η «πρωτοπορία» του αντιφασιστικού αγώνα αφέθηκε και πάλι στους σπάστες και στο λούμπεν της λεγόμενης «Αντίφα». Αυτή κατέβαζε αγάλματα του Χριστόφορου Κολόμβου, πηγαίνοντας έτσι να λύσει με τη βία και χωρίς πειθώ κάθε ιστορικό λογαριασμό του παρελθόντος σε θέματα που πολώνουν και διχάζουν αντί να ενώνουν τον αμερικανικό λαό, υιοθετώντας μεταξύ άλλων και αντιδραστικές θέσεις. Μια από αυτές είναι η κνίκτη, αντιμαρξιστική θέση που απορρίπτει ότι δίπλα στην αναμφισβήτητη και με μεγάλους επαναστατικούς αγώνες νικημένη βαρβαρότητά της, η αποικιοκρατία έπαιξε άθελά της και αντικειμενικά και θετικό ρόλο ως προς την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και του σύγχρονου πολιτισμού και στο πιο απομακρυσμένο σημείο του πλανήτη, θέση την οποία έχει ξεκάθαρα εκφράσει ο Μαρξ το 1853 για την αγγλική αποικιοκρατία στην Ινδία. Οι λαοί στη συνέχεια χρησιμοποίησαν αυτή την τεχνική και πολιτισμική πρόοδο για να αποτινάξουν τους αποικιοκράτες και να ολοκληρώσουν τις δημοκρατικές επαναστάσεις στις χώρες τους. Σε μερικές περιπτώσεις αυτές φτάσαν ακόμα και ως τις σοσιαλιστικές επαναστάσεις, που αργότερα προδόθηκαν από εσωτερικές αντεπαναστάσεις, που μάλιστα φορούσαν ριζοσπαστικό δήθεν αντικαπιταλιστικό προσώπιο.

Για το πιο πρόσφατο και αρχικά μεγαλειώδες και πλατύ κίνημα των μαύρων Αμερικανών και των λευκών δημοκρατών συμπαραστατών τους, μετά την κτηνώδη ρατσιστική αστυνομική δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ, έχουμε μιλήσει διεξοδικά (<https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-24-24/item/1234->). Εκείνο που μπορεί να προστεθεί εδώ είναι ότι, μετά την απομαζικοποίηση του, που ακολούθησε τις αρχικά ιδιαίτερα πλατιές διαδηλώσεις, στις οποίες πολλοί μαύροι και λευκοί δημοκράτες προσπάθησαν με αυτοθυσία (και ενίοτε κατάφεραν) να τις περιφρουρήσουν από τη σπασιματική και κλεψιματική λούμπενβία και αποχαλίνωση, η δημιουργία ζωνών «αναρχικής αυτοοργάνωσης» σε Σηάτλ και Πόρτλαντ, τα αιτήματα για πλήρη κατάργηση της αστυνομίας σε μια καπιταλιστική κοινωνία ακραίας ταξικής πόλωσης, όπου τα μεγαλύτερα θύματα του ποινικού εγκλήματος είναι οι ίδιοι οι βιοπαλαιστές φτωχοί Αμερικανοί (και οι μειονότητες), καθώς και η συνέχιση του κατεβασματος αγαλμάτων όχι μόνο αντιδραστικών και ρατσιστών αστών, αλλά και πραγματικών ηρώων-πατέρων της μεγάλης αμερικανικής εθνοδημοκρατικής επανάστασης σαν τους Τζέφερσον και Ουάσιγκτον, που ο λαός καθόλου δεν το θέλει, έχουν διχάσει τη μάζα και δεν μπορούσαν παρά να στείλουν στον Τραμπ ένα μεγάλο μέρος της συντηρητικής βάσης των Ρεπουμπλικανών. Αυτοί υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσαν να ανοίξουν τα αφτιά και το μυαλό τους στην κριτική που ασκείται στον Τραμπ ακόμη και από εμβληματικές μορφές του συντηρητικού πολιτικού ρεύματος στις ΗΠΑ (όπως ήταν ο μακαρίτης γεροισιαστής ΜακΚέιν και ο τελευταίος προ Τραμπ υποψήφιος πρόεδρος των ΗΠΑ με τους Ρεπουμπλικανούς, νυν γεροισιαστής Μιτ Ρόμνι, που ψήφισε υπέρ της καθάρσεως Τραμπ στη Γερουσία για τις σχέσεις του με τη Ρωσία).

Η αντισημιτική και αντιδραστική ψευδοΑριστερά μέσα στους Δημοκρατικούς

Πέρα από τους παραπάνω «σταθμούς», ήδη πριν από το 2016 και την υποψηφιότητα του παλιού φίλου της μπρεζνιεφικής Ρωσίας και τροτσκιστικής κατατομής Μπέρνι Σάντερς για το χρίσμα του Δημοκρατικού Κόμματος για την προεδρία, στην κοινοβουλευτική ομάδα των Δημοκρατικών στη Βουλή των Αντιπροσώπων έχει αρχίσει να συγκροτείται μια αρκετά ισχυρή, παρά τον μικρό αριθμό της, ομάδα βουλευτών (με πιο εμβληματικό το τετραμελές λεγόμενο «Απόσπασμα» - The Squad), με τη γνωστή εντελώς συριζική ψευτοταξική γραμμή και πιο γνωστή φυσιογνωμία τους την Αλεξάντρια Οκάσιο Κορτέζ (ΑΟΚ). Η Squad έχει ελάχιστα καλυμμένες αντισημιτικές θέσεις, με ένα μέλος της, την Ιλχάν Ομάρ, να έχει κατηγορήσει το Ισραήλ ότι «υπνωτίζει» τον πλανήτη «γύρω από τα εγκλήματά του», συμπληρώνοντας: «Μακάρι ο Αλλάχ να καταφέρει να τον ξυπνήσει!». Η τρίτη της παρέας, Ρασίντα Τλάιμπ, υποστηρίζει το ναζιστικού τύπου κίνημα BDS (Μποϊκότ - Αποεπένδυση - Κυρώσεις), που καλεί ουσιαστικά σε γενικό οικονομικό μποϊκοτάζ κατά του Ισραήλ ανάλογο με εκείνο που πρέπει να επιβάλλεται σε χώρες με καθεστώς απαρτχάιντ. Η ίδια η Κορτέζ έχει εκφραστεί με απαξίωση για την έμφαση που έδινε η κυρίαρχη στους Δημοκρατικούς του Κογκρέσου αντιρωσική πτέρυγα του κόμματος στο ζήτημα των σχέσεων Τραμπ - Ρωσίας, πάλι με «ταξικίστικα» επιχειρήματα του τύπου ότι η υπόθεση αυτή ελάχιστα αφορά τους φτωχούς Αμερικανούς (<https://twitter.com/aoc/status/997115271583236096>).

Η συγκεκριμένη ομάδα βουλευτών στήριξε στο μεγαλύτερο μέρος της την υποψηφιότητα Σάντερς για το χρίσμα των Δημοκρατικών (μία εξ αυτών, η Αγιάνα Πρέσλεϊ, στήριξε την Ελ. Γουόρεν) και πρωτοστάτησε στη γραμμή «ας σταματήσουμε να μιλάμε για τις σχέσεις του Τραμπ με τη Ρωσία και ας επικεντρωθούμε σε αυτό που αφορά τον κόσμο, δηλαδή τους μισθούς, την υγειονομική περίθαλψη και το περιβάλλον». Πρόκειται για εκείνο το είδος σοσιαλφασισμού που εμφανίζεται ως ριζοσπαστική οικονομίστικη σοσιαλδημοκρατία, η οποία δεν δίνει ποτέ έμφαση σε ζητήματα πολιτικής δημοκρατίας αλλά μονάχα - τάχα - σε ζητήματα κρατικών παροχών στη φτωχολογία και «φορολόγησης των πλούσιων». Πρόκειται για ρεύμα αντίστοιχο εκείνων που στη χώρα μας προτιμούσαν ή έστω εξίσωναν τους χρυσαυγίτες ναζιστές μαχαροβγάλτες με τους «κλέφτες των ΠΑΣΟΚ - ΝΔ που έκοψαν μισθούς και συντάξεις», σβήνοντας κάθε όριο μεταξύ (έστω αστικής μισο)δημοκρατίας και φασισμού, ανάλογο εκείνου που ήλεγχε το βρετανικό Εργατικό Κόμμα επί ηγεσίας Κόρμπιν.

Το ρεύμα αυτό το ακολουθεί κυρίως μια λευκή σχετικά μορφωμένη υπαλληλική και μισοπρολεταριακή φτωχολογία (όπως τον Τραμπ - πέραν τμημάτων της μεγαλοαστικής τάξης που αυτός ταξικά εκπροσωπεί - το λευκό χειρωνακτικό προλεταριάτο και η κλασική συντηρητική μικροαστική τάξη του μικρομάγαζου και της μικρομεσαίας επιχείρησης), ενώ οι μαύροι, που συγκροτούνται περισσότερο σε φυλετική δικαιωματική παρά σε ταξική βάση, έχουν αφηθεί στα στελέχη του Ομπάμα, που υποδύεται την τάχα «πλατιά κεντροαριστερή μέση κατάσταση» ανάμεσα στο μεγαλοαστικό αλλά πάντως αστοδημοκρατικό Κέντρο του Μπάιντεν και στην ψευτολαϊκή «Αριστερά» των Σάντερς - Κορτέζ.

Ο βρώμικος ρόλος του Ομπάμα

Στην ουσία, έχουμε το εντελώς σπάνιο φαινόμενο (που στο βάθος είναι προάγγελος πολιτικής ανωμαλίας από τα «αριστερά» σε ό,τι αφορά το Δημοκρατικό Κόμμα, όπως η προεδρία Τραμπ είναι μια θεσμική ανωμαλία σε εξέλιξη από τα δεξιά σε ό,τι αφορά το Ρεπουμπλικανικό) ένας πρώην αρχηγός του κράτους, ο οποίος δεν έχει δικαίωμα πια να εκλεγεί στο ύπατο αξίωμα ούτε τη διάθεση να εκλεγεί σε οποιοδήποτε άλλο, ο Ομπάμα, να αποτελεί τον άτυπο αρχηγό του Δημοκρατικού Κόμματος, τον άρχοντα πασών των φραξιών, ο οποίος μάλιστα, ως μεγαλοαστός, μπορεί να θέτει όρους στη νέα ηγεσία, αλλά και ως μαύρος, άρα εξ ορισμού σε επαφή με μεγάλο μέρος της «λαϊκής βάσης», να την καλεί να «αφουγκράζεται το λαό και να μην αποκόπεται από αυτόν». Βάση βέβαια σύμφωνά με τον Ομπάμα, την οποία οφείλει να υπακούει ο Μπάιντεν και να συμβιβάζεται μαζί της, είναι οι αντισημίτες της Squad και ο φίλος και οπαδός του μυθομανούς Έλληνα σοσιαλφασίστα Βαρουφάκη (!) Σάντερς.

Είναι χαρακτηριστικό ότι, μολονότι αντιπρόεδρος του για οκτώ χρόνια και μνηστής του, ο Μπάιντεν έπρεπε να δεχτεί τον συμβιβασμό να συγκροτήσει έξι κοινές επιτροπές επεξεργασίας προγράμματος με την ομάδα του Σάντερς προκειμένου ο Ομπάμα να δεχτεί να βγει και να τον υποστηρίξει επίσημα ως υποψήφιο πρόεδρο των ΗΠΑ, στο όνομα τάχα της «ενότητας όλων των τάσεων του κόμματος». Αυτός ήταν ένας πρωτοφανής εκβιασμός, με απειλή τη διάσπαση από τον Σάντερς, γιατί

ο Μπάιντεν είχε ήδη εκλεγεί από τη βάση του κόμματος στις προκριματικές εκλογές. Ήδη στον αμερικανικό Τύπο κυκλοφορούν αναλύσεις ότι η «Αριστερά» των Σάντερς - Κορτέζ ζητάει και συγκεκριμένα πόστα στην ομάδα που θα αναλάβει τη μεταβίβαση της εξουσίας από τον Τραμπ στον Μπάιντεν σε περίπτωση νίκης του δεύτερου στις εκλογές (ο νέος πρόεδρος εκλέγεται στις 3 Νοεμβρίου 2020, αλλά θα αναλάβει καθήκοντα, όπως συμβαίνει πάντα στις ΗΠΑ, στις 21 Ιανουαρίου 2021).

Φυσικά, ο Τραμπ άλλο που δεν θέλει: από κει που στις προηγούμενες εκλογές έβριζε ακόμη και το ίδιο το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα του ως τμήμα του «κατεστημένου», καταλαμβάνοντάς το ουσιαστικά εξ εφόδου με τη δύναμη της αφιονισμένης από μεγάλα φιλικά του ΜΜΕ, «ριζοσπαστικής» υπερδεξιότητας του βάζου, τώρα υποδύεται τον «καπλό» συντηρητικό και οπαδό της εύρυθμης λειτουργίας της οικονομίας της αγοράς, που απειλείται από τους «σοσιαλιστές και κομμουνιστές της ριζοσπαστικής αριστεράς» που έχουν καταλάβει, όπως λέει, το Δημοκρατικό Κόμμα. Μιλά δηλαδή για έναν Μπάιντεν «όμηρο» των Κορτέζ, των Τλάιμπ, των Ομάρ και των σπασματιών που έχουν κυριαρχήσει μέσα σε ό,τι έχει απομείνει από το Black Lives Matter, αλλά όχι του Ομπάμα, που ο Τραμπ θέλει να τον διαφυλάξει εμφανίζοντάς τον σαν δήθεν κεντρικό φιλελεύθερο και όχι σαν τον αληθινό ηγέτη των Σάντερς και Κορτέζ. Στην πραγματικότητα, δέχεται την πάσα που του δίνουν οι ρωσόφιλοι σύντροφοί του της υποτιθέμενης «ριζοσπαστικής Αριστεράς», τους οποίους είναι γνωστό ότι ήδη από το 2016 έσπρωχνε πολιτικά η Ρωσία μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης ενάντια στην «καθεστωτική ελίτ». Ο ίδιος ο Τραμπ άλλωστε έκανε ήδη από εκείνες τις εκλογές πολλαπλές εκκλήσεις στους οπαδούς του Σάντερς να τον στηρίξουν και να συνεχίσουν μέσα από τη δική του υποψηφιότητα τον αγώνα ενάντια στο «κατεστημένο», όταν ο Σάντερς ηττήθηκε από την Κλίντον στην εσωκομματική διαδικασία των Δημοκρατικών.

Στο επίκεντρο το ζήτημα της κλιματικής αλλαγής

Κεντρικό ζήτημα για όλο τον σοσιαλφασισμό παγκόσμια και η μεγαλύτερη «πάσα» στον ρωσόδουλο φασίστα ένοικο του Λευκού Οίκου είναι η πίεση που ασκούν οι ψευτοαριστεροί μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα στον Μπάιντεν για υπερφιλόδοξους στόχους στο ζήτημα της κλιματικής αλλαγής και του περιβάλλοντος. Ήδη ο τελευταίος αναθεώρησε την αρχική του θέση για μηδενικές εκπομπές ρύπων στην παραγωγή ενέργειας έως το 2050, υιοθετώντας τη θέση των Σάντερς - Κορτέζ για μηδενικές εκπομπές μέσα σε 15 χρόνια (έως το 2035). Όλα αυτά στη μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη, με διευρυμένη βιομηχανική βάση και ενεργειακή παραγωγή, καθώς και την μεγαλύτερη παραγωγή πετρελαίου στον κόσμο (και από τις μεγαλύτερες φυσικού αερίου), μέσω της μεθόδου εξόρυξης του fracking.

Αν σκεφτεί κανείς με πόσο παπαδίστικο και αντιεπιστημονικό πάθος οι ψευτοαριστεροί παλεύουν ενάντια στην πυρηνική ενέργεια και πόσα εμπόδια βάζουν στα υδροηλεκτρικά φράγματα, τάχα για περιβαλλοντικούς λόγους και το κόστος μιας μετάβασης σε μια βιομηχανία που θα λαμβάνει την ενέργειά της αποκλειστικά από Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ) μέσα σε 15 χρόνια, τη στιγμή που η τεχνολογία αποθήκευσης αυτής της ενέργειας βρίσκεται ακόμη σε πρωτόλειο στάδιο, ενώ οι καιρικές αλλαγές την καθιστούν ασταθή και απρόβλεπτη ως προς τις ποσότητες που

μπορεί να παρέχει στην παραγωγή, μπορεί να καταλάβει τη ρίγη αγωνίας που προκαλούν αυτές οι θέσεις σε μια εκτεταμένη βάση εργαζόμενων στον ενεργειακό κλάδο και στην παραδοσιακή βιομηχανία, αλλά και σε ολόκληρα τμήματα της αστικής τάξης των ΗΠΑ, κυρίως εκείνα που παράγουν με κύριο προσανατολισμό την εσωτερική αγορά της χώρας. Όλους αυτούς ο Τραμπ, αρνούμενος προβοκατόρικα κάθε περιβαλλοντικό προβληματισμό με πολιτικά και όχι με στέρεα επιστημονικά κριτήρια και υποδόμενος τον άνθρωπό τους, τους έχει σύρει στο άρμα του και τους έχει πείσει ότι είναι ο σωτήρας τους έναντι της «έξαλλης» οικολογο-δημαγωγικής (και επίσης αντιεπιστημονικής) ψευτοαριστεράς. Σε μεγάλο βαθμό άλλωστε έχει βασίσει την σχετική πολιτική του ηγεμονία σε εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης (και του λαού που τα ακολουθεί) που δεν ενδιαφέρονται για ιμπεριαλιστικές περιπέτειες στο εξωτερικό και στο όνομα αυτών διεκπεραιώνει την παράδοση του πλανήτη στον ρωσοκινεζικό Άξονα.

Εκείνο που ο Τραμπ δεν λέει στη βάση του - αλλά που δεν το λένε ούτε ο Μπάιντεν και η Πελόζι, για να μη χάσουν τον πολιτικό στρατό που σέρνουν πίσω τους οι διάφοροι Σάντερς και Κορτέζ - είναι ότι στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής οι ριζοσπάστες τραμπικοί «πατριώτες» και οι ψευτοαξιακιστές της κρυφοτροτσκιτικής πτέρυγας των Δημοκρατικών έχουν θέσεις που καταλήγουν από άλλο δρόμο στην ολίδια γραμμή της παράδοσης του πλανήτη στη Ρωσία και την Κίνα.

Γιατί αυτό που κάνει δεν είναι ότι αποχωρεί από κάπου, αλλά ότι σπρώχνει αυτό το κάπου στη Ρωσία και την Κίνα. Π.χ. το κακό δεν είναι ότι διώχνει μέρος από τα αμερικάνικα στρατεύματα από την Γερμανία. Το κακό είναι ότι λέει στη Γερμανία ότι θα της κηρύξει οικονομικό πόλεμο αν δεν ματαιώσει το δεύτερο αγωγό φυσικού αερίου από τη Ρωσία η αν πάρει τα δίκτυα 5G από την Κίνα. Έτσι σπρώχνει όλη την κοινή γνώμη της Γερμανίας εναντίον των ΗΠΑ και υπέρ της Ρωσίας και της Κίνας. Οι πρώτοι, λοιπόν, οι «ριζοσπάστες τραμπικοί» απλώς φωνάζουν «Πρώτα η Αμερική» και «δεν μπορούμε να πληρώνουμε για αέναους πολέμους», αποχωρώντας όμως από αυτούς με τρόπο που σπρώχνει ολόκληρες χώρες και περιφέρειες στο μαχαίρι του βομβαρδιστή νοσοκομείων και ισοπεδωτή πόλεων Πούτιν. Οι δεύτεροι, οι τάχα «ριζοσπάστες προοδευτικοί», στην πραγματικότητα σοσιαλφασίστες τροτσικιστές, φωνάζουν ότι ο αμερικάνικος επεμβατισμός στο εξωτερικό είναι ο κύριος εχθρός των λαών παγκόσμια και εμφανίζονται ως ανοιχτοί σύμμαχοι των ρωσόδουλων που ξεπουλούν τις χώρες τους στο Κρεμλίνο, όπως οι Μαδούρο, Ορτέγκα, Κάστρο, κάτι που ο Τραμπ, ως «κλασικός αντικομμουνιστής», δεν μπορεί να κάνει ανοιχτά. Εκείνος φροντίζει απλώς οι αντιπολιτεύσεις σε όλους αυτούς τους ρωσόδουλους ή έστω υποτακτικούς στον Πούτιν να παίρνουν τη δική του απεχθή, πραξικοπηματιστική μορφή (π.χ. Γκουαϊδό - Βενεζουέλα), ώστε οι Ρώσοι και τα σιράκια τους να παρουσιάζουν τις δικτατορίες τους ως «εθνικά ανεξάρτητα καθεστώτα ενάντια στην αμερικανική προσπάθεια επέμβασης στα εσωτερικά τρίτων χωρών».

Από μια άποψη, δε, οι θέσεις της ψευτοαξιακικής, αντιμαρξιστικής ψευτοΑριστεράς στο πεδίο της ενεργειακής πολιτικής αποτελούν κριτική στον Τραμπ από τα δεξιά, καθώς αυτός ο τελευταίος, λόγω της πολιτικής του ταξικής συμμαχίας με το βιομηχανικό μονοπώλιο, ιδιαίτερα το ενεργειακό,

Συνέχεια στη σελ. 14

Η ΡΩΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 2

στική «Γαλαζία Πατρίδα» των ευρασιατιστών. Είναι αυτήν την Τουρκία, για την απομόνωση της οποίας από την ΕΕ τόσο επίμονα δούλεψαν οι ελληνικές κυβερνήσεις, που ο Πούτιν εξάρτησε δίνοντας της να δοκιμάσει αποικιακή σάρκα. Της έδωσε δηλαδή με τη βοήθεια του φίλου του Τραμπ μια συνοριακή λωρίδα γης από μια Συρία που ο Πούτιν κέρδισε βομβαρδίζοντας σχολεία και νοσοκομεία, της έδωσε τη μισή Λιβύη που κέρδισε με τους μισθοφόρους του χάρη στην τυφλή δίψα για πετρέλαιο των γάλλων ιμπεριαλιστών που σκότωσαν τον Καντάφι, της έκλεισε το μάτι στο τουρκολιβυκό σύμφωνο, το Όρουτς Ρεις, το Μπαρμπαρός και την Αγία Σοφία, και τη μετέτρεψε από παρία σε ευρωπαϊκή και διεθνούς βάρους διπλωματική δύναμη. Έτσι ο Ερντογάν απόκτησε την αυταπάτη ότι τα νέα φτερά του είναι των σουλτάνων, ενώ είναι των τσάρων, οπότε αν κάποιος στιγμή δεν φερθεί σαν υποτελής στο διαφθορέα και προστάτη του, η πτώση του θα είναι ανάλογη του ύψους της πτήσης του.

Ο διπλωματικός θρίαμβος για τη Ρωσία, η καταστροφή για την Ελλάδα

Η Μόσχα πετυχαίνει σήμερα έναν διπλωματικό θρίαμβο με την τελευταία, σπάνια σε ένταση και διάρκεια ελληνοτουρκική κρίση, την πρώτη που η ίδια μπορεί να ελέγχει από τα μέσα, ώστε από τη μία να μην εξελισσεται σε πόλεμο, και από την άλλη να μένει σε καθεστώς απειλής πολέμου ή ενδεχόμενα κι ενός περιορισμένου πολεμικού επεισοδίου. Έτσι η εσωτερικά ασταθής ΕΕ θα διασπείται και ταλαντεύεται όσο ποτέ με τη δημιουργία δυο πόλων ενδονατοϊκής αντιπαράθεσης, που και οι δύο είναι ανοιχτοί ή κρυφοί φίλοι της Ρωσίας. Έτσι αυτή γίνεται ταυτόχρονα εμπρηστής και ενδυναμεί πυροσβέστης της ευρωπαϊκής και της μεσογειακής ενότασης, δηλαδή επιδιαιτητής των αυξανόμενων αντιθέσεων του επίκεντρου των παγκόσμιων αντιθέσεων απευθείας ή με τη φόρμουλα μιας διεθνούς διάσκεψης στην οποία θα κυριαρχούν οι φίλοι της. Ήδη η Κύπρος του λακέ Αναστασιάδη καλεί τη Μόσχα να μεσολαβήσει για να «μαλακώσει» την Τουρκία, ενώ και ο Μητσοτάκης ήδη έκανε την πρώτη νύξη στον Πούτιν σε αυτή την κατεύθυνση, αντί να καταγγείλει τα γυμνάσια του ρωσικού στόλου του με πανtex που η Ρωσία επιτρέπει πολιτικά να τις εκδίδει η Τουρκία, αντί να καλεί τις «αδελφές ορθόδοξες» Λευκωσία και Αθήνα να το κάνουν ή έστω να μην κάνει καθόλου τέτοια γυμνάσια, σε τέτοιες περιοχές, σε τέτοιες στιγμές και με διφορούμενα μηνύματα. Εδώ αποκαλύπτεται και ο αληθινός Μητσοτάκης, που παριστάνει τον ευρωπαϊκό δημοκράτη, ενώ ενώνεται δραστήρια με τη φασιστική τρομοκρατική δικτατορία Σίσι, με τη γενοκτονική του ίδιου του λαού της κλίκα Ασαντ και με την πιο φασιστική πλευρά του λιβυκού εμφύλιου, εκείνη του Χαφτάρ και της ομάδας Βάγκνερ. Την ώρα δηλαδή που καμώνεται πως πολεμεί για την Ευρώπη, δένεται ορμητικά με τους καλύτερους φίλους και τους ίδιους τους μισθοφόρους του Πούτιν. Ακόμα και η συμμαχία του με τη Γαλλία, που θα πληρωθεί αδρά για τα πανάκριβα όπλα που αυτή θα πουλήσει στον βυθισμένο στην ανεργία λαό μας, δεν έχει μέσα της ίχνος φιλοευρωπαϊσμού. Είναι επειδή η Γαλλία λειτουργεί στη Μέση Ανατολή και κυρίως στη μουσουλμανική υποσαχάρια Αφρική σαν νεοαποικιοκρατική δύναμη, όπου σκοτνάφει τα τελευταία χρόνια στον τουρκικό περιφερειακό ιμπεριαλισμό αλλά παντού σε όλα αυτά τα μέτωπα καθώς και κεντρικά κυρίως συνεργάζεται με τη Ρωσία και δευτερευόντως συγκρούεται.

Το πόσο κάλπικος είναι ο πατριωτισμός τους στο Καστελλόριζο αποδεικνύεται στην Κρήτη και στην Ήπειρο

Στην πραγματικότητα η πιο μεγάλη τραγωδία που έρχεται είναι για τη δικιά μας χώρα, γιατί τουλάχιστον η Τουρκία έχει μια ισχυρά αναπτυσσόμενη βιομηχανική εθνική αστική

τάξη. Η Ελλάδα έχει ιστορικά ένα ξενόδουλο ηγετικό πολιτικό προσωπικό που ξέρει μόνο ένα πράγμα: να αναζητάει κάθε φορά τον ανερχόμενο ιμπεριαλιστικό συνασπισμό για να του παραδώσει τη χώρα. Την τελευταία φορά το έκανε με τον αμερικάνικο, τώρα το κάνει με το ρώσικο ιμπεριαλισμό. Για χάρη του τελευταίου αυτή η ηγεσία επιδόθηκε σε ένα πολιτικό, νομοθετικό ή και βίαιο αποικιακό σαμποτάζ δεκαετιών με διάφορα οικολογικά, αρχαιολογικά και δήθεν αντικαπιταλιστικά κινήματα που το συνεχίζει και στην αφυδατωμένη Ελλάδα της πανδημίας για να τσακίσει την ελληνική βιομηχανία, επειδή αυτή ήταν ο βασικός υλικός όρος για μια οικονομικά και πολιτικά ανεξάρτητη ευρωπαϊκή χώρα. Πρωτεργάτριες σε αυτό το σαμποτάζ ήταν και είναι οι αποστάτριες ηγεσίες της ψευτοαριστεράς που ανέλαβαν για λογαριασμό της ρώσικης υπερδύναμης να σκοτώσουν το παλιό διεθνιστικό και πατριωτικό αληθινό ΚΚΕ που με το αίμα του υπεράσπιζε την εκβιομηχάνιση της χώρας. Το μόνο που επιτρέπουν σήμερα όλοι αυτοί στην Ελλάδα είναι να περνάνε από μέσα της οι αγωγοί του φυσικού αερίου της Ρωσίας και της πιστής της ENI-SNAM (που πήρε το ΔΕΣΦΑ), καθώς και τα κοντέινερ της Κίνας στην οποία παρέδωσαν το συνδεδεμένο με την Ευρώπη ηλεκτρικό δίκτυο της χώρας. Το πόσο δεν είναι καθόλου πατριωτικοί οι λόγοι της αντιπαράθεσής τους με την Τουρκία και δεν έχουν σχέση με καμιά υφαλοκρηπίδα στο Καστελλόριζο (όπου δεν έχουν ακόμα βεβαιωθεί υδρογονάνθρακες), **αποδεικνύεται από το πόσο εμποδίζουν εδώ και δεκαετίες την εξόρυξη των αποδεδειγμένων τεράστιων κοιτασμάτων φυσικού αερίου στην υφαλοκρηπίδα της Κρήτης, που καμιά Τουρκία ποτέ δεν αμφισβήτησε, ενώ μόλις πρόσφατα με αρχηγό το Μητσοτάκη σταμάτησαν τις πολύ προχωρημένες πετρελαϊκές έρευνες στην Ήπειρο και στο Ιόνιο.**

Κανείς λοιπόν δεν πρέπει να περιμένει κάτι καλό από τα παραπάνω κόμματα ούτε για την ειρήνη, ούτε για το ψωμί του λαού. Κάνουμε την πρόταση παραπομπής των βασικών ελληνοτουρκικών διαφορών, στο πιο αρμόδιο και πιο θεσμικά ανεξάρτητο από τον ιμπεριαλισμό και ειδικά τον νεοχιτλερικό άξονα, δικαστήριο για την εκδίκαση τους: το Διεθνές Δικαστήριο της Θάλασσας, το λεγόμενο του Αμβούργου. Αυτή είναι μια πρόταση διεξόδου για μια έντιμη και διεθνώς έγκυρη συμφωνία ειρήνης. Όμως στις δοσμένες συνθήκες ο κύριος πρακτικός στόχος αυτής της πρότασης είναι να αποκαλύψει κυρίως στον ελληνικό λαό ότι το διακομματικό καθεστώς αναζητεί τα ελεεινότερα προσχήματα για τη διατήρηση της ελληνοτουρκικής έχθρας και των επεμβάσεων όλων των ιμπεριαλιστών, ιδιαίτερα των σοσιαλιμπεριαλιστών, **όταν από τη μία επικαλείται όλη την ώρα το διεθνές δίκαιο της θάλασσας και από την άλλη αρνείται να προσφύγει στο δικαστήριο που είναι ο πιο έγκυρος στον κόσμο θεσμός εφαρμογής αυτού του δικαίου.** Βεβαίως και στο Αμβούργο όπως και στη Χάγη, για να δικαιωθούν το αδιέξοδο, το καθεστώς επικαλείται το επιχείρημα-μπαμπούλα ότι αν η Ελλάδα προσέφευγε θα αποδεχόταν τις «γκρίζες ζώνες» σαν τέτοιες. Μα είναι εκεί ακριβώς που η Ελλάδα έχει τη νομικά πιο ατράνταχτη θέση σύμφωνα με τις Συνθήκες της Λωζάννης και του Παρισιού, και που δεν μπορεί παρά κάθε δικαστήριο να την αναγνωρίσει. Για τους λόγους που εκθέσαμε ως εδώ πιστεύουμε ότι οι σημερινοί κυρίαρχοι πολιτικοί σχηματισμοί και στις δύο απέναντι ακτές του Αιγαίου θα εμποδίσουν μια τέτοια προσφυγή. Όμως αυτή η πρόταση θα βοηθήσει στο να ζυμώσει ο λαός μας και να αντιληφθεί τη φύση των διαφορών και να παλέψει αποτελεσματικά για την ειρήνη ανάμεσα στις δύο χώρες, πράγμα που σήμερα και στην Ελλάδα αλλά και στην Τουρκία περνάει μέσα από την ανατροπή των δυο ηγεσιών του πολέμου, του φασισμού και πάνω απ όλα της στενής συνεργασίας με τους νέους Χίτλερ.

Αθήνα, 13 Σεπτέμβρη 2020

Η ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΑΟΖ ή η πρώτη από τις δύο ελληνικές αντι-ΑΟΖ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ –www.oakke.gr στις 19/8/2020

Όταν η συμφωνία Ελλάδας- Ιταλίας είχε υπογραφεί στις 9 του Ιούνη, είχε γίνει και αυτή αντικείμενο θριαμβολογιών, όπως έγινε αργότερα και εκείνη με την Αίγυπτο. Αυτές οι θριαμβολογίες καταλήγουν και στις δυο περιπτώσεις σε έναν κοινό ισχυρισμό: ότι η Ελλάδα είναι μια χώρα που έχει καλές σχέσεις με όλους τους γείτονές της εκτός από την Τουρκία, που αυτή φταίει για το ότι είναι κακές.

Έχουμε ήδη απαντήσει σ' αυτόν τον ισχυρισμό στο πρόσφατα αναρτημένο κείμενό μας που καταπιάνεται με την ελληνοτουρκική επαπειλούμενη σύρραξη στην ανατολική Μεσόγειο αυτές τις μέρες, λέγοντας ότι και οι δυο συμφωνίες οριοθέτησης που υπέγραψε η χώρα μας δεν είναι συμφωνίες για καλή γειτονία με αυτές τις δύο χώρες, την Ιταλία και την Αίγυπτο αλλά συμφωνίες για τη δημιουργία διπλωματικών και -αν ήταν δυνατόν- και στρατιωτικών συμμαχιών εναντίον του κοντινότερου γείτονα της Ελλάδας που είναι η Τουρκία. Διατυπώνουμε δηλαδή τη θέση ότι δεν πρόκειται για οριοθέτηση κάποιων ΑΟΖ, αλλά κάποιων αντι-ΑΟΖ. Ειδικά μάλιστα η οριοθέτηση της ΑΟΖ με την Αίγυπτο απαντά άμεσα στην οριοθέτηση της ΑΟΖ που έχει κάνει η Τουρκία με τη Λιβύη, η οποία είναι και αυτή μια αντι-ΑΟΖ από την πλευρά της Τουρκίας που στρέφεται ενάντια στην Ελλάδα και επίσης την αδικεί. Αλλά αν αναζητήσουμε ποιος άρχισε πρώτος την αδικία θα δούμε ότι η τουρκική ΑΟΖ με τη Λιβύη είναι η απάντηση στο γεγονός ότι η Ελλάδα δηλώνει εδώ και χρόνια αξίωση κυριαρχίας σε μια ΑΟΖ που αδικεί κατάφωρα την Τουρκία στα νότια του Καστελόριζου.

Το αποτέλεσμα από αυτήν την πολεμική χρήση των τριών οριοθετήσεων που αναφέραμε είναι ότι και οι τρεις είναι άδικες και ετεροβαρείς μεταξύ αυτών που τις υπογράψανε. Η ελληνοϊταλική και η ελληνοαιγυπτιακή είναι άδικη και ετεροβαρής για την Ελλάδα, ενώ η τουρκοливική δίνει μια ΑΟΖ στη Λιβύη πολύ μεγαλύτερη από αυτήν που δικαιούται, αλλά με αντάλλαγμα να την μπλέξει σε μια σύγκρουση με την Ελλάδα και, κυρίως, να την απομονώσει από την Ευρώπη, την οποία τόσο χρειάζεται η νόμιμη κυβέρνηση της Τρίπολης.

Ο στόχος του παρακάτω άρθρου είναι να εξετάσει αποκλειστικά την ελληνοϊταλική συμφωνία και να αναδείξει από τη μια την κατάπτυστη αφαίρεση της κυριαρχίας της χώρας μας στον ενάλιο πλούτο της, και από την άλλη πόσο μεγάλη είναι η έλλειψη αρχών της άρχουσας τάξης της χώρας μας, η οποία ό,τι δικαιούται η Ιταλία της το δίνει γενναϊόδωρα (στους Οθωμανούς), αλλά το ίδιο πολύ μεγαλύτερο δικαίωμα της Τουρκίας (στο Καστελόριζο) της το καταπατά κατάφωρα. Στην πραγματικότητα στο σημείο αυτό αποδεικνύεται κάτι το ιδιαίτερο: ότι η Ελλάδα δεν κοιτάει το συμφέρον της,

δηλαδή το οικονομικό συμφέρον του ελληνικού λαού, αλλά να πλήξει την Τουρκία, πράγμα που δεν είναι το συμφέρον της Ελλάδας και του ελληνικού λαού, αλλά το συμφέρον μιας επιθετικής αναθεωρητικής υπερδύναμης που είναι η ρωσική.

Η ιστορία του ζητήματος

Στις 24 Μαΐου 1977 η τότε κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή είχε υπογράψει συμφωνία με την ιταλική κυβέρνηση (υπουργοί Εξωτερικών οι Μπίτσιος και Φορλάνι, αντίστοιχα) για την οριοθέτηση των υφαλοκρηπίδων Ελλάδας και Ιταλίας στο Ιόνιο. Η συμφωνία αυτή τέθηκε σε ισχύ στις 12 Νοεμβρίου 1980, μετά από την ανταλλαγή των εγγράφων επικύρωσης.

Η οριοθετική γραμμή οριζόταν από 16 σημεία-συντεταγμένες και εκτεινόταν στην κατεύθυνση βορρά-νότου για 268 ναυτικά μίλια (ν.μ.). Η οριοθέτηση έγινε τότε, σε γενικές γραμμές, «στη βάση της

εγκεκριμένες ελάχιστες προσαρμογές». Συγκεκριμένα, σημαντικές (και όχι «ελάχιστες») προσαρμογές συμφωνήθηκαν:

α) Στα σημεία καμπής 1, 2 και 3, όπου η οριοθετική γραμμή είναι 1,9-3,3 ν.μ. πιο κοντά στο ελληνικό νησί Οθωνοί παρά στην ιταλική ακτή. Αυτό σημαίνει ότι οι Οθωνοί δεν έχουν πλήρη υφαλοκρηπίδα, όπως έχει η ιταλική στεριά.

β) Στο σημείο 8, όπου η οριοθετική γραμμή είναι 6,1 ν.μ. πιο κοντά στην ιταλική ακτή από την Κεφαλονιά.

γ) Στα σημεία 15 και 16, όπου η οριοθετική γραμμή βρίσκεται 1,8-5,5 ν.μ. πλησιέστερα στο ελληνικό νησί Σταμφάνη (ένα από τα νησιά Στροφάδες). Αυτό για τις Στροφάδες σημαίνει ό,τι και για τους Οθωνούς.

Τα υπόλοιπα σημεία καμπής απέχουν 1,5 ν.μ. από την εμφανή μέση γραμμή.

Για να μη ζαλίζουμε τον αναγνώστη με υπερβολικές (αλλά όχι ανούσιες) λεπτομέρειες, καταλήγουμε στο ότι η τεθλασμένη οριοθετική γραμμή του 1977 χοντρικά τηρούσε την αρχή της μέσης γραμμής, αλλά χωρίς να δέχεται σαν υπέρτατη αρχή αυτήν που η χώρα

που έγινε 5 χρόνια αργότερα με τη Σύμβαση του Montego Bay στη Τζαμάικα.

Τέλος, στο άρθρο 4 προβλεπόταν ότι, σε περίπτωση ανεπίλυτης διαφοράς ανάμεσα στις δύο χώρες για ζητήματα εφαρμογής της συμφωνίας, οι διαφορές αυτές «θα παραπεμφθούν στο Διεθνές Δικαστήριο Δικαιοσύνης (σ.σ.: εννοεί το ΔΔ της Χάγης) μετά από αίτηση ενός από τα Συμβαλλόμενα Μέρη ή σε οποιαδήποτε άλλη διεθνή αρχή επιλέξουν με κοινή συμφωνία».

Από το 1977 μέχρι σήμερα

Στο μεταξύ το 1982 θεσμοθετήθηκε η νεότερη συμφωνία, γνωστή ως UNCLOS (αναφερθήκαμε πιο πάνω σ' αυτήν), που πρόβλεπε, μεταξύ άλλων, το (κυριαρχικό) δικαίωμα των παράκτιων κρατών σε ΑΟΖ 200 ν.μ. από τις ακτές τους, καθώς και το αυθύπαρκτο δικαίωμά τους να επεκτείνουν το όριο των χωρικών τους υδάτων μέχρι τα 12 ν.μ.

Από τότε η Ιταλία έθεσε σε εφαρμογή το τελευταίο, ενώ η Ελλάδα όχι, ούτε καν στο Ιόνιο, όπου, όπως μας έλεγαν όλες οι μέχρι τώρα ελληνικές κυβερνήσεις, δεν θα υπήρχε πρόβλημα με την Ιταλία, αφού είχε ήδη υπογραφεί η συμφωνία του 1977 για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας.

Αλλά ούτε καν αλιευτική ζώνη 12 ν.μ. θέσπισε ποτέ η χώρα μας στο Ιόνιο. Στην ιστοσελίδα mignatiou.com δημοσιεύτηκε στις 30 Αυγούστου 2017 άρθρο του Θεόδωρου Καρυώτη* με τον τίτλο «Η οριοθέτηση της ΑΟΖ ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ιταλία», όπου διαβάζουμε τα εξής: «Ετσι δημιουργήθηκε ένας Κανονισμός (σ.σ.: εννοεί της Ευρωπαϊκής Ένωσης) το 1983, που ξεκάθαρα ανέφερε ότι το εύρος της αλιευτικής ζώνης των κρατών-μελών δεν θα έχει καμία επίπτωση σ' αυτή την αλιευτική ζώνη (σ.σ.: των 200 ν.μ.). Δηλαδή κράτη-μέλη που είχαν αλιευτική ζώνη 3 ή 6 ν.μ. θα έπρεπε να αποκτήσουν αλιευτική ζώνη 12 ν.μ. Η Ελλάδα δεν έκανε τότε καμία ενέργεια για να δημιουργήσει μια αλιευτική ζώνη 12 ν.μ.»

Την ώρα δηλαδή που η («εθνικά υπερήφανη») κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου βρυχόταν σαν λιοντάρι απέναντι στην Τουρκία, κακάριζε σαν κοτούλα απέναντι σε μια Ιταλία που, στο κάτω-κάτω, δεν μας απειλούσε και με πόλεμο...

Γιατί άλλο είναι να πηγαίνεις για μια διαπραγμάτευση για ΑΟΖ με την Ιταλία κι εσύ να έχεις 6 ν.μ. χωρικά ύδατα, ενώ η Ιταλία 12, και καμία αλιευτική ζώνη διακηρυγμένη, και άλλο με ίσες έκτασης χωρικά ύδατα. Αλλάζει η βάση εκκίνησης της διαπραγμάτευσης.

Το μεγάλο εμπόδιο για μια συμφωνία Ελλάδας-Ιταλίας για ΑΟΖ

Το ερώτημα που έμπαινε σε όλα, σχεδόν, τα ΜΜΕ (Τύπος, τηλεόραση) όλα αυτά τα (43 !!!) χρόνια που μεσολάβησαν ανάμεσα στις δύο συμφωνίες ήταν: Τι εμποδίζει την υπογραφή συμφωνίας με την

Ιταλία για οριοθέτηση της ΑΟΖ;

Αυτή η φαινομενική «παραξενιά» εμφανίζεται από την αρχή κιόλας του άρθρου που προαναφέραμε: «Είναι μια πολύ παράξενη ιστορία για ένα πρόβλημα που, ασφαλώς, δεν έπρεπε ούτε καν να υφίσταται. Πρόκειται για την οριοθέτηση της ΑΟΖ ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ιταλία, την ευκολότερη οριοθέτηση στον κόσμο, διότι η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας των δύο κρατών έχει ήδη συντελεστεί και η οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ πάντα συμπίπτουν» (σημειώνουμε ότι συμπίπτουν πάντα στη Μεσόγειο λόγω των γενικά χαμηλών βαθών της, αλλά δεν συμπίπτουν πάντα και στους ωκεανούς).

Γιατί λοιπόν η «ευκολότερη οριοθέτηση στον κόσμο» χρειάστηκε 43 ολόκληρα χρόνια για να γίνει;

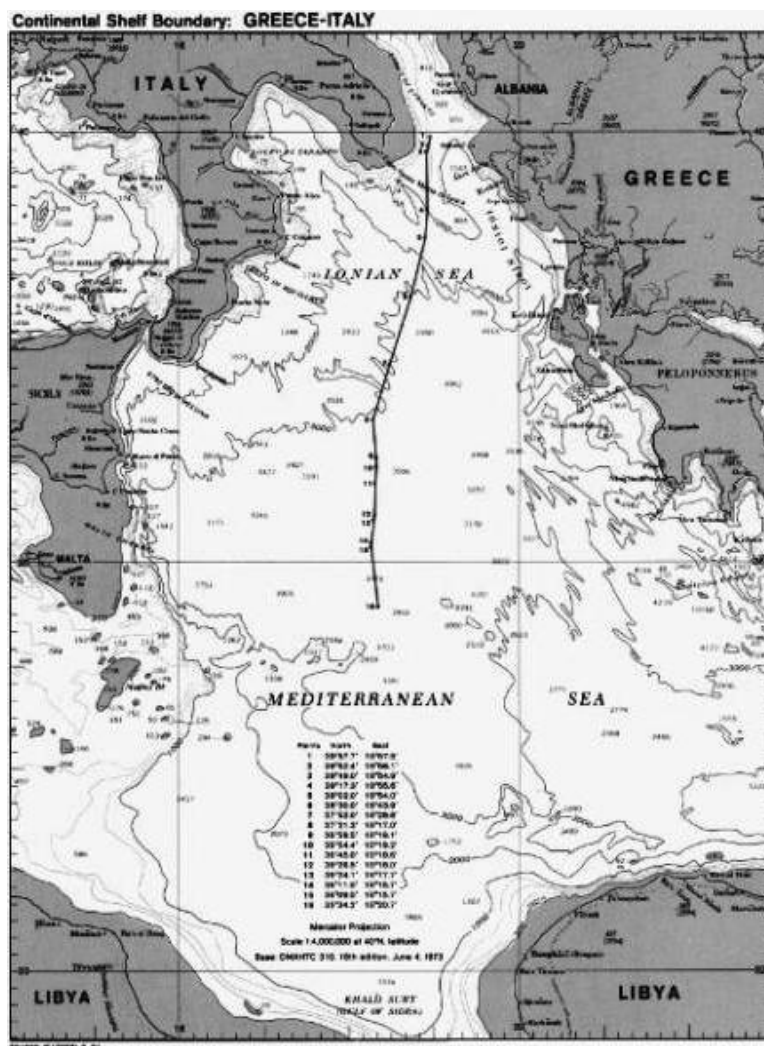
Την απάντηση δίνει ο ίδιος ο Καρυώτης στον επίλογο του άρθρου του: «Ο κύριος λόγος της άρνησής τους (σ.σ.: εννοεί των Ιταλών, αφού αυτοί ήταν που αρνούσαν) είναι ότι σήμερα, επειδή διαθέτουν μεγάλο αλιευτικό στόλο, ψαρεύουν πολύ καλά στα χωρικά μας ύδατα και θα χάσουν αυτούς τους ψαρότοπους, όταν η οριοθέτηση της ΑΟΖ γίνει με βάση τη μέση γραμμή».

Σε ένα άλλο άρθρο, του Άγγελου Αθανασόπουλου αυτή τη φορά (*Το Βήμα*, 14 Ιουνίου), αναφέρεται επίσης ότι: «Το μείζον θέμα για αυτούς (σ.σ.: εννοεί τους Ιταλούς) ήταν η συμπερίληψη στο "σώμα" της συμφωνίας ειδικής πρόβλεψης για την κατοχύρωση των ιστορικών αλιευτικών δικαιωμάτων τους».

Αυτή η φράση για «ιστορικά αλιευτικά δικαιώματα» των Ιταλών στο Ιόνιο μας θυμίζει την εποχή που οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις αλώνιζαν όλο τον κόσμο με τα αλιευτικά και τα πολεμικά τους πλοία και εναντιώνονταν όποτε έμπαινε θέμα περιορισμού των «δικαιωμάτων» τους αυτών προς όφελος των μικρότερων παράκτιων ή και νησιωτικών χωρών. Άλλωστε και η ίδια η UNCLOS ακριβώς γι' αυτό θεσμοθετήθηκε κυρίως, για να περιορίσει τα «δικαιώματα» των Μεγάλων Δυνάμεων στις θάλασσες του κόσμου.

Στο ίδιο άρθρο αναφέρεται στο τι συνέβη με μια άλλη συμφωνία οριοθέτησης, μεταξύ Γαλλίας-Ιταλίας αυτή τη φορά (Μάρτιος 2015): «οι ιταλοί αλιείς αντέδρασαν τόσο σφοδρά στη συμφωνία αυτή, που το ιταλικό Κοινοβούλιο δεν την επικύρωσε καν. Αμέσως άλλαξε και η στάση της Ρώμης στις ελληνοϊταλικές συνομιλίες με ισχυρότερη επιμονή για αναγνώριση των ιστορικών αλιευτικών τους δικαιωμάτων» (βλ. σχετικά και το άρθρο «Μόνο οι κόκκινες γαρίδες απομένουν για την υπογραφή της ΑΟΖ», του Μάκη Πολλάτου στο *Πρώτο Θέμα* (5 Ιουνίου)).

Αυτή είναι η μία πλευρά, που αφορά την ουσία της ΑΟΖ, δηλαδή την προστασία του υδάτινου πλούτου, που σημαίνει κυρίως των αλιευτικών δικαιωμάτων ενός κρά-

αρχής της μέσης γραμμής», όπως ακριβώς αναφέρεται στη συμφωνία (αυτό ακριβώς είναι ένα από τα σημεία για τα οποία επιαιρείται ότι πέτυχε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, καθώς θεωρεί ότι αυτό έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με τη σχετική θέση της Τουρκίας, η οποία δε θεωρεί τη μέση γραμμή κυρίαρχο κριτήριο της οποίας οριοθέτησης). Παρ' όλ' αυτά, στο άρθρο 1 της συμφωνίας σημειώνεται ότι αυτό θα ισχύει μεν, αλλά «λαμβάνοντας υπόψη οποιοδήποτε αμοιβαία

μας θεωρούσε απέναντι στην Τουρκία: ότι τα νησιά έχουν πλήρη υφαλοκρηπίδα.

Επίσης στο άρθρο 5 της συμφωνίας του 1977 οριζόταν ρητά ότι «καμία από τις προβλέψεις αυτής της συμφωνίας δεν θα επηρεάσει το καθεστώς των υπερκείμενων υδάτων και του (υπερκείμενου) ενάεριου χώρου». Λογικό, αφού τότε δεν είχε εμφανιστεί στο Διεθνές Δίκαιο η έννοια της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ), κάτι

τους. Η άλλη έχει να κάνει με την πλήρη επήρεια ή όχι των ελληνικών νησιών στον καθορισμό της ΑΟΖ, δηλαδή σχετίζεται άμεσα με το πιο βασικό σήμερα σημείο αντίθεσης της Ελλάδας με την Τουρκία, για το οποίο η Ελλάδα έσπευσε να κλείσει τη συμφωνία με την Ιταλία: «η ιταλική πλευρά (σ.σ.: το 2014) δεχόταν να γίνει μια αναφορά στα αλιευτικά της δικαιώματα σε χωριστό πολιτικό κείμενο. Η αμφισβήτηση εστιάστηκε στο ζήτημα της απόδοσης πλήρους επήρειας στις Στροφάδες» (στο άρθρο του Αθανασόπουλου).

Κανονικά, με βάση αυτά που υποστήριζαν ανέκαθεν ως τα σήμερα όλες οι μέχρι σήμερα ελληνικές κυβερνήσεις, ότι δηλαδή όλα τα νησιά έχουν πλήρη επήρεια στην ΑΟΖ, δηλαδή ότι όλα τα νησιά έχουν ίση ακριβώς ΑΟΖ που έχουν και τα χερσαία εδάφη (με εξαίρεση κάτι αμφιλεγόμενες δηλώσεις επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για την περίπτωση του Καστελόριζου), θα έπρεπε στη συμφωνία με την Ιταλία να επιβεβαιωθεί αυτή ακριβώς η θέση. Αφού δηλαδή ανάμεσα στην Ιταλία και στην Ελλάδα υπάρχουν μόνο ελληνικά νησιά και όχι ιταλικά, η οριοθετική γραμμή της ΑΟΖ θα έπρεπε, με βάση το νέο Διεθνές Δίκαιο (βλέπε UNCLOS), να πάει ακριβώς στη μέση ανάμεσα στους Οθωνούς και την Ιταλία (δείτε το στο χάρτη της συμφωνίας που δημοσιεύουμε με το όνομα Othonoi). Έπρεπε δηλαδή η ΑΟΖ στο μέρος αυτό, στα περίφημα στενά του Οτράντο, να μετακινηθεί πολύ πιο δυτικά, που σημαίνει σε βάρος της Ιταλίας και σε όφελος της Ελλάδας, και έτσι να αλλάξει η οριοθετική γραμμή της υφαλοκρηπίδας (συμφωνία του 1977), για την οποία περιέργως κανείς δεν είχε διαμαρτυρηθεί από αυτούς που σκίζαν και σκίζουν τα μιάτια τους για κάθε υποτιθέμενη παραχώρηση της Ελλάδας στο Αιγαίο προς την Τουρκία. Το να βρίσκεται η γραμμή της ελληνοϊταλικής ΑΟΖ στη μέση ακριβώς ανάμεσα στο πιο μακρινό νησάκι της Ελλάδας στο Ιόνιο και στις ιταλικές ακτές είναι αυτό ακριβώς που απαιτεί μόνιμα σαν ζήτημα αρχής η Ελλάδα απέναντι στην Τουρκία σε ό,τι αφορά το πιο μακρινό από την Ελλάδα νησί της, που είναι ακριβώς δίπλα στην Τουρκία, το Καστελόριζο. Η Ελλάδα δηλαδή θέλει η ΑΟΖ της Τουρκίας να είναι ανάμεσα στην Τουρκία και το Καστελόριζο, δηλαδή η Τουρκία -μια ηπειρωτική χώρα με πελώριο μήκος ακτών στο νότο και στα δυτικά της- να έχει 500 μέτρα υφαλοκρηπίδα, δηλαδή πρακτικά μηδέν ΑΟΖ, ενώ η ίδια, με ένα μικρό ελληνικό νησί, να εξασφαλίζει όλο το εκτεταμένο κομμάτι της Μεσογείου που αντιστοιχεί στην Τουρκία.

Ενώ λοιπόν στο Αιγαίο, και κυρίως στη ΝΑ Μεσόγειο, η Ελλάδα θεωρεί -κατά παράβαση κάθε έννοιας Διεθνούς Δικαίου- ότι ουσιαστικά όλη η ΑΟΖ της ανήκει και δεν αφήνει στην Τουρκία παρά κάτι ψιχία ανάξια λόγου, στο Ιόνιο δίνει όλα τα μίλια της ΑΟΖ στην Ιταλία και μηδέν υφαλοκρηπίδα στους Οθωνούς στο σημείο των στενών του Οτράντο. Περήφανη, πράγματι, εξωτερική πολιτική... με πολύ περιέργια επιλεκτική περηφάνια...

Η τωρινή συμφωνία Ελλάδας-Ιταλίας ως προς τον ουσιώδη λόγο ύπαρξης μιας ΑΟΖ, δηλαδή τα αλιευτικά δικαιώματα

Ας έρθουμε όμως στην τωρινή ελληνοϊταλική συμφωνία να δούμε τι ακριβώς προβλέπει:

α) «Η οριοθετική γραμμή των θαλασσίων ζωνών στις οποίες οι δύο χώρες νομιμοποιούνται να ασκούν, αντιστοίχως, τα κυριαρχικά δικαιώματα ή τη δικαιοδοσία τους σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο θα είναι η οριοθετική γραμμή για την υφαλοκρηπίδα που καθορίστηκε με τη Συμφωνία του 1977 μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας για την οριοθέτηση των αντίστοιχων υφαλοκρηπίδων» (άρθρο 1).

Στην ουσία «πρόκειται για καθ' ύψος (από το βυθό προς την επιφάνεια) επέκταση της συμφωνίας του 1977» (Βασίλης Νέδος, Καθημερινή, 9 Ιουνίου).

Τι παραπάνω κερδίζουν δηλαδή οι δύο χώρες (Ελλάδα, Ιταλία) μ' αυτή τη συμφωνία σε σχέση μ' αυτά που κέρδιζαν το 1977 με τη συμφωνία για την υφαλοκρηπίδα; Το δικαίωμα να εκμεταλλεύονται οικονομικά ό,τι υπάρχει στην υδάτινη στήλη από την επιφάνεια της θάλασσας ως το βυθό. Και τι το εκμεταλλεύσιμο, κυρίως, υπάρχει σ' αυτό το χώρο; Τα ψάρια και τα οστρακοειδή!

Τώρα φτάσαμε στο (οικονομικό) μεδούλι της υπόθεσης. Γιατί ΑΟΖ σημαίνει: αποκλειστική εκμετάλλευση -από τη χώρα που τη δικαιούται- των κάθε είδους πλουτοπαραγωγικών πηγών της υδάτινης αυτής στήλης. Προσέξτε αυτό το «αποκλειστική»: σημαίνει ότι στο συγκεκριμένο χώρο αποκλείεται να ασκεί εκμετάλλευση οποιαδήποτε άλλη χώρα.

Ισχύει κάτι τέτοιο μ' αυτή τη συμφωνία; Όχι, βέβαια. Γιατί, παράλληλα μ' αυτήν, υπογράφηκε και μια «Κοινή Γνωστοποίηση προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή», με την οποία οι δύο χώρες ζητούν τη μελλοντική τροποποίηση του Κανονισμού περί κοινής αλιευτικής πολιτικής, ώστε, όταν (προσέξτε αυτό το «όταν»!!!) η Ελλάδα αποφασίσει να επεκτείνει την αλιευτική ζώνη της ως τα 12 ν.μ., να διατηρηθεί η υπάρχουσα αλιευτική δραστηριότητα των ιταλών ψαράδων στην περιοχή μεταξύ 6-12 ν.μ., που σήμερα αποτελεί διεθνή ύδατα (βλ. άρθρο «Αυτή είναι η συμφωνία Ελλάδας-Ιταλίας για την ΑΟΖ», Πρώτο Θέμα, 12 Ιουνίου).

Δηλαδή οι ιταλοί ψαράδες θα ψαρεύουν αυτά που ήθελαν (και τα οποία ψαρεύουν και μέχρι τώρα) και στην περιοχή μεταξύ 6-12 ν.μ., όταν η περιοχή αυτή θα αποτελεί χωρικά ύδατα της Ελλάδας (στο απώτερο και άγνωστο μέλλον δηλαδή), χώρια που θα ψαρεύουν σε ολόκληρη τη μελλοντική ΑΟΖ της Ελλάδας στο Ιόνιο! Τότε, τι σόι ΑΟΖ είναι αυτή;

Για να χρυσώσει το χάπι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έκανε το εξής: «Τα υπάρχοντα δικαιώματα των Ιταλών αλιέων περιγράφονται

με σαφήνεια, αλλά πλέον περιοριστικά, τόσο ως προς τον αριθμό των σκαφών όσο και ως προς τα είδη που δύνανται να αλιεύσουν, και εξαιρούνται τα είδη που αλιεύουν οι Έλληνες αλιείς» (στο ίδιο).

Δηλαδή, τα 68 ιταλικά αλιευτικά που προβλέπονται είναι λίγα για μια μικρή θάλασσα όπως το Ιόνιο; Ή μήπως θα υπάρχει από ελληνικής πλευράς καθημερινή παρακολούθηση του αριθμού των ιταλικών αλιευτικών, μπας και ξεπεράσουν τα 68; Αστεία πράγματα.

Όσο για τα είδη που μπορούν να αλιεύουν οι Ιταλοί, άφησαν σ' εμάς το γαύρο και τη σαρδέλα κι αυτοί ψαρεύουν την κόκκινη γαρίδα, που στην αγορά μπορεί να φτάσει μέχρι και τα 40 ευρώ το κιλό (βλ. άρθρο του Πολλάτου). Τέτοιο ξεγύμνωμα πια...

Εδώ να κάνουμε μια σημαντική παρατήρηση. Η κυβέρνηση, και πιο πολύ ο αρμόδιος υπουργός Εξωτερικών, επιχαίρουν γιατί, όπως λένε, η Ιταλία με τη συμφωνία αυτή δέχεται το δικαίωμα της Ελλάδας για 12 μίλια όχι μόνο στο Ιόνιο, αλλά και στις άλλες θάλασσες (Αιγαίο, Λιβυκό, Καρπάθιο, Κρητικό κτλ.).

Σε συνέντευξη του ο Δένδιας στη δημοσιογράφο του τηλεοπτικού σταθμού ALPHA Σ. Παπαϊωάννου και στην εκπομπή 360° είπε και τα εξής: «Ερώτηση: Έχετε σκέψεις και για επέκταση της αλιευτικής ζώνης στα 12 ναυτικά μίλια στο Ιόνιο; Δένδιας: Η χώρα έχει δικαίωμα που προέρχεται από το σκληρό πυρήνα της κυριαρχίας της να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα. Είναι θέμα πολιτικής πότε θα γίνει αυτό το πράγμα. Είναι ένα δικαίωμα το οποίο της ανήκει απόλυτα. Και, εμμέσως, αυτή η συμφωνία που υπεγράφη με την Ιταλία της το αναγνωρίζει. Δηλαδή η Ιταλία δέχεται ότι όχι μόνο και στο Ιόνιο, αλλά και στο Αιγαίο και στο Λιβυκό η Ελλάδα έχει κάθε δικαίωμα να ασκήσει την επέκταση της κυριαρχίας της στα 12 ναυτικά μίλια και ζητάει από την Ελλάδα -τον ιδιοκτήτη αυτού του δικαιώματος- την άδεια να ψαρέψει σ' αυτά τα ύδατα, όταν η Ελλάδα ασκήσει αυτό το δικαίωμα!» (η συνέντευξη πάρθηκε από την ιστοσελίδα του ΥΠΕΞ)

Τι μας λέει δηλαδή εδώ ο Δένδιας; Ότι παραχώρησε στα μεγάλα ιταλικά αλιευτικά το δικαίωμα να ψαρεύουν μεταξύ 6-12 ν.μ., οπότε θεσπιστούν τα 12 μίλια, όχι μόνο στο Ιόνιο, αλλά και σε όλες τις θάλασσες που περιβάλλουν την Ελλάδα. Και θα ψαρεύουν όχι μόνο έξω από την Κεφαλονιά, την Κέρκυρα και τη Ζάκυνθο, αλλά και έξω από τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κρήτη και -γιατί όχι;- έξω από το Λαύριο, ακόμα και έξω από το Φάληρο. Ο Μητσοτάκης, κάτω από τα χειροκροτήματα του Τσίπρα, περηφανεύεται για την προκλητική παραχώρηση εδώ και τώρα του αλιευτικού πλούτου της χώρας μας μέσα στις ακτές της, και την ίδια ώρα -με το στόμα του νέου αρχηγού ΓΕΕΘΑ- δηλώνει ότι θα κάψει ζωντανούς τους Τούρκους, αν τολμήσουν να βγάλουν σε ένα αμφίβολο μέλλον αμφίβολες ποσότητες υδρογονανθράκων, τις οποίες ο ίδιος απαγορεύει να αντλεί η χώρα του ακόμη και στη στεριά... Στόχος αυτού

του ψευτοπατριώτη, όπως και όλου του ελληνικού «πατριωτικού πολιτικού κόσμου», είναι να στείλει την Τουρκία μια ώρα αρχύτερα βαθύτερα στην αγκαλιά της Ρωσίας! Είναι χαρακτηριστικό ότι τον τελευταίο χρόνο, που για πρώτη φορά η Τουρκία απάντησε στις παράλογες και επεκτατικές αξιώσεις της Ελλάδας για την ΑΟΖ στο Νότο της Τουρκίας με το να προβάλλει και η ίδια παράλογες και επεκτατικές αξιώσεις σε βάρος της Ελλάδας κυρίως στην Κρήτη και στη Ρόδο, επιτελικό εμπνευστές αυτών των αξιώσεων είναι οι τούρκοι στρατηγοί που θέλουν έξοδο της Τουρκίας από το ΝΑΤΟ και συμμαχία με τη Ρωσία!

Το ότι αυτή είναι η ουσία της συμφωνίας επιβεβαιώνεται και σε ένα σχετικό κείμενο του Βενιζέλου με τίτλο «Οριοθετήσεις» στην Καθημερινή (14 Ιουνίου), ο οποίος, ενώ είναι σύμφωνος με τη γενική σοβινιστική αντίληψη, βλέπει τα εξής σε ό,τι αφορά την ελληνοϊταλική συμφωνία: «Η νέα συμφωνία έχει συναφθεί μεταξύ μιας χώρας με χωρικά ύδατα 12 ναυτικών μιλίων, την Ιταλία, και μιας χώρας με χωρικά ύδατα 6 ναυτικών μιλίων, την Ελλάδα. Είναι συνεπώς λογικό να αναγνωρίζεται ως αυτονόητο το δικαίωμα της Ελλάδας να επεκτείνει και αυτή τα χωρικά της ύδατα, έστω αναγνωρίζοντας ήδη από τώρα παραδοσιακά αλιευτικά δικαιώματα της Ιταλίας στη ζώνη 6-12 ν.μ., όχι μόνο στο Ιόνιο, αλλά και στο Αιγαίο. Αυτός μάλιστα ο διακανονισμός λαμβάνει τη μορφή νομικά δεσμευτικής πρότασης των δύο χωρών προς την ΕΕ για τροποποίηση του σχετικού ενωσιακού κανονισμού αλιείας. Ο διακανονισμός ισχύει, μάλιστα, και πριν από τη θέση σε ισχύ της νέας συμφωνίας».

Πάρτε τα όλα δηλαδή, και μάλιστα προκαταβολικά.

Δημιουργείται από σήμερα ελληνική ΑΟΖ στο Ιόνιο; Λάθος!

β) Όταν εμφανίζεται ένα «εθνικό θέμα» στον αφρό της επικαιρότητας, όλα τα ΜΜΕ στην Ελλάδα -που τα καθοδηγεί η παγιωμένη εδώ και χρόνια ενότητα γραμμής όλων των ρωσόδουλων κομματικών ηγεσιών στα λεγόμενα εθνικά θέματα- είναι μασίφ στην «υπεράσπισή» τους και στο κατακεραυνώμα του «αντιπάλου», που συνήθως είναι η Τουρκία. Αυτό λοιπόν που πλάσαραν αυτή τη φορά στον κόσμο, μαζί κυβέρνηση και αντιπολίτευση φυσικά, είναι ότι πρόκειται για συμφωνία καθορισμού **τωρινής, από σήμερα**, ΑΟΖ Ελλάδας-Ιταλίας.

Ουδέν ψευδέστερον. Συγκεκριμένα, το άρθρο 2 της Συμφωνίας λέει: «Όταν το ένα Μέρος λάβει την πρωτοβουλία να ανακηρύξει μια θαλάσσια ζώνη που εκτείνεται μέχρι την οριοθετική γραμμή του άρθρου 1 της παρούσας Συμφωνίας, θα ενημερώσει σχετικά το άλλο Μέρος το συντομότερο δυνατόν» (πολλά «όταν» και «θα» μαζεύτηκαν).

Αυτό το άρθρο δεν θα είχε λόγο ύπαρξης, αν η ΑΟΖ Ελλάδας-Ιταλίας καθοριζόταν από τώρα με βάση τις συντεταγμένες του άρθρου 1.

Άλλωστε, το ίδιο το άρθρο 1 λέει ρητά ότι «Η οριοθετική γραμμή των θαλασσίων ζωνών (...) θα είναι η οριοθετική γραμμή για την υφαλοκρηπίδα». Προσέξτε αυτό το «θα»;

Τα ίδια με τα παραπάνω υιοθετεί και ο Βενιζέλος στο άρθρο που προαναφέραμε: «Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι, όταν η Ελλάδα ανακηρύξει αποκλειστική οικονομική ζώνη, γενικά ή μόνο στη συγκεκριμένη περιοχή, αυτή θα είναι ήδη οριοθετημένη και η έκτασή της θα ταυτίζεται με την έκταση της οριοθετημένης ήδη από το 1977 υφαλοκρηπίδας της. Το άρθρο 2 της συμφωνίας προβλέπει ότι, αν ένα από τα αντισυμβαλλόμενα μέρη αποφασίσει να κηρύξει μια θαλάσσια ζώνη, πρακτικά ΑΟΖ, πρέπει να ενημερώσει σχετικά, το ταχύτερο δυνατό, το άλλο μέρος».

Αυτή η αμφισβήτηση της συμφωνίας που περιλαμβάνεται μέσα στη συμφωνία έχει -κατά τη γνώμη μας- ένα και μόνο στόχο: όλα τα προνόμια για την Ιταλία που απορρέουν από αυτήν να μπορούν να ανααιρεθούν, αν η τελευταία διαφοροποιηθεί από τη ρωσόφιλη γραμμή Κόντε, ο οποίος αρχίζει να απομακρύνεται από τον Σάρατζ και να κινείται σαν τάχα ισορροπιστής προς τον Χαφτάρ, δηλαδή να παίζει λίγο πολύ το ίδιο ακριβώς ενδιάμεσο παιχνίδι που παίζει και ο Πούτιν στον λιβυκό εμφύλιο.

Πλήρης η επήρεια των ελληνικών νησιών ή όχι;

γ) Σε ό,τι αφορά τη μη αναγνώριση πλήρους επήρειας των Οθωνών και των Στροφάδων στη συμφωνία, κάτι που μπορεί να αποτελέσει προηγούμενο και για το Αιγαίο, που έχει πληθώρα τέτοιων νησιών, και ουσιαστικά καταρρίπτει τα ελληνικά επιχειρήματα έναντι των τουρκικών (αλλά και των αλβανικών), ο Δένδιας στην ίδια συνέντευξη προσπαθεί να διασκεδάσει παρόμοιους ισχυρισμούς, ωστόσο το ζήτημα παραμένει: «Τα περί μη πλήρους επήρειας των δυο μικρών νησιών εγώ τα ακούω -θα μου επιτρέψετε να σας πω- ελαφρώς κομικά. Γιατί; Διότι η συμφωνία αυτή είναι μια ισοσκελισμένη συμφωνία (...) αυτό το 0,0019% που η Ελλάδα παραχωρεί στα δύο ακραία σημεία των μικρών νησιών το παίρνει στο κέντρο αυτής της έκτασης. Άρα, συνολικά παίρνει ακριβώς την ίδια έκταση (...) Αυτό δεν δημιουργεί κανένα πρόβλημα και κανένα νομικό προηγούμενο. Αντιθέτως, δημιουργεί ένα εξαιρετικά ευνοϊκό προηγούμενο».

Φυσικά και δεν είναι έτσι. Ακόμη κι αν η συνολική έκταση ισοφαρίζεται σε κάποιο άλλο σημείο της ΑΟΖ, αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα νησιά χάνουν την πλήρη επήρεια. Αν, για παράδειγμα, δεν πάρει πλήρη επήρεια το Καστελόριζο και αυτή μεταφερθεί σε ένα άλλο σημείο της (υποτιθέμενης, αφού δεν έχει ανακηρυχθεί τέτοια) ελληνική ΑΟΖ στο Αιγαίο, τότε χάνονται εκατοντάδες μίλια ΑΟΖ, γιατί νότια από το Καστελόριζο η ελεύθερη θαλάσσια έκταση (δηλαδή αυτή χωρίς νησιά) είναι τεράστια, ενώ αν υποθέσουμε ότι

Η ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΑΟΖ

Συνέχεια από τη σελ. 11

θα μεταφερθεί στο Αιγαίο (κάτι σαν τη μεταφορά του συντελεστή δόμησης) θα το μετατρέψει σε ελληνική λίμνη.

Για το ίδιο ζήτημα ο Βενιζέλος παρατηρεί τα εξής: «Τότε η Ελλάδα, για να επιτευχθεί γρήγορα η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας με την Ιταλία, επέδειξε διπλωματική ευελιξία. Αποδέχθηκε μειωμένη επήρεια των Στροφάδων και των Διαποντίων Νήσων και αντιμεταθέσεις περιοχών, αντιμετώπισε συνεννόησε με “δημιουργικό τρόπο” τον κανόνα της μέσης γραμμής, ενώ οι συντεταγμένες συμφωνήθηκαν με τρόπο που δεν θα ενοχλούσε τις γειτονικές χώρες (Αλβανία, Λιβύη, Μάλτα) (...) Επρεπε, όμως, κατά τη γνώμη μου, να περιληφθεί στη νέα συμφωνία ρητή δήλωση ότι οι αποκλίσεις που υπάρχουν στη συμφωνία του 1977 ως προς την πλήρη επήρεια των νησιών κατά τον καθορισμό της μέσης γραμμής οφείλονται στο γεγονός ότι η συμφωνία του 1977 είναι προγενέστερη της ισχύουσας Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας».

Για ποιο λόγο να μπει τέτοια δήλωση, αν όντως δεν υπάρχει πρόβλημα και δεν δημιουργεί προηγούμενο για άλλες οριοθετήσεις, όπως με Αλβανία και Τουρκία; Αλλιώς, εκεί που σφάλωσε η συμφωνία Ελλάδας-Αλβανίας για την οριοθετική γραμμή της ΑΟΖ τους στο Συνταγματικό Δικαστήριο της Αλβανίας ήταν ακριβώς το γεγονός ότι εκείνη η συμφωνία πρόβλεπε πλήρη επήρεια στα Διαπόντια νησιά. Αυτό δεν το δέχτηκαν, τελικά, οι Αλβανοί. Επομένως, οποιαδήποτε μελλοντική διαπραγμάτευση της Ελλάδας με την Αλβανία για ΑΟΖ, αν γίνει, θα έχει ως προαπαιτούμενο τη μη πλήρη επήρεια των Διαπόντιων νησιών. Αυτό δεν είναι κάτι που ισχυροποιεί εντελώς τις θέσεις της Τουρκίας π.χ. για το Καστελόριζο;

Ακόμη όμως κι αν υποθέσουμε -για να προχωρήσει η συζήτηση- ότι η Ελλάδα κατάφερε να κερδίσει την αναγνώριση από την Ιταλία πλήρους επήρειας των Διαποντίων και των Στροφάδων, τι θα σήμαινε αυτό για μια θάλασσα (Ιόνιο) όπου όλα τα νησιά βρίσκονται στην πλευρά μόνο της μιας από τις δύο χώρες, συγκεκριμένα της Ελλάδας, οπότε τα νησιά αυτά κάλλιστα μπορούν να θεωρηθούν φυσική προέκταση της (ελληνικής) ηπειρωτικής ακτής;

Αυτή ακριβώς είναι και η μεγάλη διαφορά μεταξύ Ιονίου και Αιγαίου ως προς τη γεωγραφική θέση των ελληνικών νησιών: στο Αιγαίο τα περισσότερα (και τα πιο μεγάλα) νησιά βρίσκονται ακριβώς μπροστά από τις τουρκικές ακτές! Αυτό, με βάση το ισχύον Διεθνές Δίκαιο, εξυπηρετεί τα επιχειρήματα της Ελλάδας ή της Τουρκίας; Προφανώς της δεύτερης, αφού, σε αντίθετη περίπτωση, αν δηλαδή εφαρμοστεί η «μέση γραμμή» μεταξύ ελληνικών νησιών και τουρκικών ακτών, τότε η Τουρκία δεν θα πάρει σχεδόν καθόλου ΑΟΖ, ενώ έχει τεράστιο μήκος ακτών!

Είναι αυτό συμβατό με το ισχύον Διεθνές Δίκαιο; Όχι, βέβαια. Γιατί το Διεθνές Δίκαιο δεν έχει αναγάγει τη «μέση γραμμή» σε χρυσό κανόνα, απαράβατο σε οποιαδήποτε περίπτωση. Ίσα-ίσα όταν ένα νησί μιας χώρας είναι πολύ πιο κοντά στις ακτές μιας άλλης χώρας δεν της αφαιρεί το μεγαλύτερο μέρος της υφαλοκρηπίδας ή της ΑΟΖ αλλά παίρνει ένα ποσοστό της που να αντιστοιχεί στον όγκο του νησιού και το μήκος των ακτών της άλλης αυτής χώρας. (<https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/1243->, <https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/1249->)

Ο πρεσβευτής της Τουρκίας στην Αθήνα Μπουράκ Οζουγκέργκιν σε συνέντευξή του στην Καθημερινή έφερε «παραδείγματα από τα θαλάσσια σύνορα ΗΠΑ-Καναδά, Ρουμανίας-Ουκρανίας και Βρετανίας-Γαλλίας στη Μάγχη, ότι η οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών δεν είναι “τόσο απλή όσο η χάραξη μιας μέσης γραμμής ανάμεσα σε δυο ακτές, με απόδοση επήρειας στα νησιά όπως στις ηπειρωτικές ακτές”» (*capital.gr*, 22 Ιουνίου).

Για την επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια

δ) Σ' ό,τι αφορά το ζήτημα γιατί μέχρι τώρα η Ελλάδα δεν έχει επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 μίλια στο Ιόνιο, όπου δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με την Ιταλία, αφού κι αυτή έχει ήδη 12 μίλια, απάντηση από την κυβέρνηση δεν υπάρχει.

Σε άλλη συνέντευξη του Δένδια, στο ΣΚΑΪ αυτή τη φορά (10 Ιουνίου), τον ρωτάει η δημοσιογράφος Μ. Αναστασοπούλου: «Μετά απ' αυτές τις υπογραφές είμαστε πιο κοντά και στην επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης στο Ιόνιο από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια;». Δένδιας: «Έχουμε λύσει ένα προαπαιτούμενο. Πάντοτε η επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης, όχι μόνο στο Ιόνιο, και στο Λιβυκό και στο Κρητικό και στο Καρπάθιο και στο Αιγαίο, είναι δικαίωμα της Ελλάδας. Κυριαρχικό μας δικαίωμα είναι, ό,τι ώρα θέλουμε το κάνουμε».

Από πού κι ως πού η ελληνοϊταλική συμφωνία αποτελεί «προαπαιτούμενο» για τα μίλια; Αν ήταν έτσι, τότε γιατί η Ιταλία είχε ήδη επεκτείνει τα μίλια της σε 12 πριν την υπογραφή της τωρινής συμφωνίας;

Σε ό,τι αφορά το Ιόνιο, πράγματι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα να επεκτείνει η Ελλάδα τα χωρικά της ύδατα μέχρι τα 12 μίλια. Αν όμως το κάνει εκεί, θα αρχίσει να τίθεται όλο και πιο εμφαντικά το ερώτημα: Γιατί μόνο στο Ιόνιο και όχι και στις άλλες θάλασσες από τις οποίες βρέχεται η Ελλάδα;

Επειδή λοιπόν η «απάντηση» του Δένδια δεν έπεισε, ο δημοσιογράφος Δ. Οικονόμου επιμένει: «Γιατί δεν το έχουμε κάνει τόσα χρόνια», θα σου πει ο άλλος». Η απάντηση του Δένδια είναι αποκαλυπτική: «Διότι η Ελλάδα σταθμίζει τα

συμφέροντά της, σταθμίζει τις σχέσεις της με άλλες χώρες (σ.σ.: ηθελήμενα εδώ δεν καθορίζει σε ποιες χώρες αναφέρεται). Δεν είναι μόνο το θέμα της Τουρκίας, να είμαστε συνεννοημένοι. Υπάρχουν διάφορες χώρες που έχουν απόψεις. Το Αιγαίο είναι μια διάβαση, οδηγεί σε πάρα πολλές περιοχές. Η Ελλάδα δεν θέλει να διαταράξει ή να δυσχεράνει τις σχέσεις της με μια σειρά από χώρες».

Να, λοιπόν, που η ρώσικη μαϊμού δεν άντεξε και έδειξε την ουρά της. Τι να πει ο Δένδιας; Ότι οι πρώτοι που θα αντιδρούσαν θα ήταν οι Ρώσοι, που θέλουν διακαώς να παραμείνει ελεύθερη γι' αυτούς η διέλευση των πολεμικών τους πλοίων στο Αιγαίο και γενικά στη Μεσόγειο και γι αυτό με σαφήνεια έχουν παλιότερα αντιδράσει στα 12 μίλια; Και οι Αμερικάνοι ήταν αντίθετοι στα 12 μίλια, αλλά όχι με την ίδια ένταση, γιατί γι αυτούς και για τους άλλους Δυτικούς δεν τίθεται με τον ίδιο τρόπο το θέμα της ελεύθερης διέλευσής τους στο Αιγαίο, αφού μπορούν, όντας (τυπικά, έστω) στην ίδια συμμαχία με την Ελλάδα, να το κάνουν και με «την άδεια του χωροφύλακα». Να, λοιπόν, πώς το *casusbelli* των Τούρκων εξυπηρετεί, σε τελευταία ανάλυση, τα συμφέροντα των Ρώσων, και μάλιστα τα αποκρύπτει, τους δίνει την απαραίτητη κάλυψη.

Για την παραπομπή στη Χάγη

ε) Η κυβέρνηση εμφανίζει ως επιτυχία της και κάτι άλλο, τη λεγόμενη «ειρηνική διευθέτηση των διαφορών με την παραπομπή τους στη Χάγη». Συγκεκριμένα, στο άρθρο 4 της Συμφωνίας Ελλάδας-Ιταλίας διαβάζουμε:

«1. Τα Κράτη θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια να διευθετήσουν, δια της διπλωματικής οδού, κάθε διαφορά που ενδέχεται να ανακύψει σχετικά με την ερμηνεία ή εφαρμογή της παρούσας Συμφωνίας».

2. Αν μια τέτοια διαφορά δεν διευθετηθεί εντός τεσσάρων μηνών (...), η διαφορά αυτή θα παραπεμφθεί, με αίτηση οποιοδήποτε από τα δύο Μέρη, στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης ή σε οποιοδήποτε άλλο διεθνές όργανο που έχει επιλεγεί με κοινή συμφωνία».

Εδώ η κυβέρνηση Μητσοτάκη θεωρεί ότι πέτυχε τρίτοπονο απέναντι στην Τουρκία. Αλλιώς, ο βασικός και ανομολόγητος στόχος της ήταν ακριβώς αυτός: να υπογραφεί η συμφωνία «στέλνοντας ένα μήνυμα προς την πλευρά της Τουρκίας» (βλ. άρθρο Γιώργου Σκαφιδά στο Έθνος, 9 Ιουνίου: «Συμφωνία ΑΟΖ Ελλάδας-Ιταλίας: Τα συν, τα “πλην” και η απειλή της Τουρκίας»). Πάγιος στόχος της ρωσόδουλης ελληνικής εξωτερικής πολιτικής ήταν και παραμένει για δεκαετίες να απομονώσει την Τουρκία πολιτικά, διπλωματικά και -ει δυνατόν- και στρατιωτικά από τη Δύση και να τη στείλει πακέτο στην αγκαλιά του Πούτιν. Και σ' ένα βαθμό, και απ' ό,τι φαίνεται στην κύρια πλευρά, το έχει κατα-

φέρει**.

Με την ελληνοϊταλική συμφωνία η Ελλάδα έδωσε στην Ιταλία ένα σιχαμερό αντάλλαγμα με την ελεεινή της παραχώρηση στην αλιεία, για να τη δελεάσει να μην υποστηρίξει την Τουρκία στο σκηνικό όξυνσης που στήνεται πάνω στην ελληνοτουρκική αντιπαράθεση στη Μεσόγειο, καθώς η Ιταλία κρατάει μια ουδέτερη στάση με περισσότερη κλίση προς τον Σάρατζ και την Τουρκία παρά με τον Χαφτάρ και τη Ρωσία στη Λιβύη. Μέχρι στιγμής η Ιταλία δεν έχει ακουστεί να παίρνει θέση για την κρίση στα νότια του Καστελόριζου.

Αν, πάντως, η ελληνική διπλωματία είχε και την ελπίδα ότι η Τουρκία θα απαντούσε αρνητικά στη συμφωνία, με αποτέλεσμα να ενοχλήσει την Ιταλία, αυτό δεν συνέβη. Αντίθετα, η Τουρκία δήλωσε με τον Τσαβούσογλου και τους αναλυτές της ότι η συμφωνία είναι θετική, ότι «δίνει ιδέες», ότι είναι «πολύ ενθαρρυντικό ότι η Ελλάδα εντέλει άρχισε να επιλύει τα μακροχρόνια ζητήματα οριοθέτησης με τους γείτονές της», ενώ βέβαια δεν παρέλειψαν να παρατηρήσουν πως «Το ότι η ελληνοϊταλική συμφωνία (...) δεν αποδίδει πλήρη επήρεια στο σύμπλεγμα των Οθωνών, μετατρέπεται έτσι σε επιχείρημα για να κληθεί η Αθήνα να επιδείξει αντίστοιχη “ευελιξία” και στο Αιγαίο» (βλ. άρθρο του Κ. Ράπτη στο *capital.gr*, 22 Ιουνίου).

Όσο για την προσφυγή στη Χάγη, οι Τούρκοι χρόνια τώρα προτείνουν στην Ελλάδα πρώτα άμεσες διαπραγματεύσεις για όλα τα ζητήματα όπου θεωρούν ότι υπάρχουν διαφορές, και μετά, για όσα ζητήματα παραμείνουν εκκρεμή, προσφυγή από κοινού είτε στο ΔΔ της Χάγης είτε σε οποιοδήποτε άλλο προβλεπόμενο από τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ διεθνές διαιτητικό όργανο. Οι ελληνικές κυβερνήσεις, για να στριμώξουν τους Τούρκους, να τους οδηγήσουν στην πλήρη άρνηση και να τους απομονώσουν διπλωματικά, λένε: «καμία διαπραγμάτευση-κατευθείαν στη Χάγη και μόνο για την υφαλοκρηπίδα». Γι' αυτό άλλωστε και, ενώ ξελαργυγιάζονται για τη Χάγη, είναι αυτές ακριβώς που έχουν καταθέσει στη Χάγη δηλώσεις εξαίρεσης από πιθανή προσφυγή για ζητήματα που θέτει η Τουρκία, όπως η αποστρατιωτικοποίηση των νησιών του Αιγαίου, η αντίθεση με κάθε έννοια Διεθνούς Δικαίου διαφοροποίηση μεταξύ μιλίων χωρικών υδάτων-εναέριου χώρου κ.ά. Πάμε στη Χάγη, αλλά μόνο γι' αυτό που θέλουμε εμείς και (νομίζουμε ότι) μας βολεύει. Αυτή είναι η θέση όλων των μετά τον Καραμανλή τον Α' κυβερνήσεων, με προεξάρχοντα τον Ανδρέα Παπανδρέου. Έτσι όμως προκοπή η χώρα δε βλέπει.

Τα απόνερα της συμφωνίας

Δεύτερος στόχος της ελληνοϊταλικής συμφωνίας είναι η περαιτέρω διπλωματική απομόνωση της Τουρκίας, καθώς τα επόμενα βή-

ματα είναι μια πιθανή συμφωνία με την Αλβανία, κυρίως όμως (γιατί πιστεύουν ότι αυτό θα τσούξει την Τουρκία) η επιδίωξη συμφωνίας για οριοθέτηση ΑΟΖ με την Αίγυπτο. Τώρα τελευταία μάλιστα κορυφαίοι δημόσιοι παράγοντες, όπως ο διεθνολόγος και βουλευτής Φίλης, τάσσονται -κατά παράβαση κάθε έννοιας Διεθνούς Δικαίου- υπέρ μιας «μερικής» οριοθέτησης με την Αίγυπτο:

«Το μεγάλο ζητούμενο πλέον για την Ελλάδα είναι να καταφέρει να προχωρήσει και σε μια έστω μερική ή τμηματική οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας/ΑΟΖ με την Αίγυπτο του Σίσι (...) Και προς αυτήν την κατεύθυνση έχει γίνει άλλωστε σημαντική προεργασία τα προηγούμενα χρόνια από το Γιάννη Βαλινάκη και πιο πρόσφατα από το Νίκο Κοτζιά. Ο Νίκος Κοτζιάς μάλιστα και η πλευρά του Σίσι λέγεται πως είχαν επί της ουσίας καταλήξει το 2018 και στους χάρτες μιας τμηματικής/μερικής οριοθέτησης μεταξύ Ελλάδας και Αιγύπτου, που θα κάλυπτε τις περιοχές νοτίως και ανατολικά της Κρήτης, αφήνοντας έξω ως μόνη εκκρεμότητα προς μελλοντική διευθέτηση το Καστελόριζο, με την υποσημείωση ότι θα επρόκειτο για το πρώτο βήμα προς μια συνολική οριοθέτηση» (Σκαφιδάς, στο ίδιο).

Πόσο εφευρετικά, αλήθεια, είναι τα ρώσικα μυαλά!

Και ο ίδιος ο Δένδιας όμως, στη συνέντευξη στον *ALPHA* που προαναφέραμε, υποστηρίζει ανοιχτά τη «μερική οριοθέτηση». Γι' αυτό άλλωστε βιάστηκε να ταξιδέψει στην Αίγυπτο αμέσως μετά την υπογραφή της ελληνοϊταλικής συμφωνίας.

Όμως το τι τρέχει με την Αίγυπτο και ποια είναι τα πιθανά εμπόδια μιας τέτοιας συμφωνίας ξεφεύγει από τα όρια αυτού του άρθρου.

*Ο Θεόδωρος Καρνότης είναι ομότιμος καθηγητής οικονομικών του πανεπιστημίου του Μέριλαντ των ΗΠΑ. Διετέλεσε οικονομικός σύμβουλος της πρώτης κυβέρνησης του Ανδρέα Παπανδρέου στην πρεσβεία της Ουάσινγκτον και ήταν μέλος της ελληνικής αντιπροσωπείας στη Διάσκεψη του ΟΗΕ για το Δίκαιο της Θάλασσας. Θεωρείται ειδικός στο θέμα της ΑΟΖ και έχει γράψει σχετικά άρθρα και βιβλία στα αγγλικά και ελληνικά.

**Σήμερα όχι μόνο ο Ερντογάν, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος του τουρκικού πολιτικού κόσμου υποστηρίζει την πολιτική της όλο και μεγαλύτερης συνεργασίας με την ποτινική Ρωσία με όρους υποϊμπεριαλιστικού επεμβατισμού τόσο στη Συρία όσο και στη Λιβύη. Όσο για τον ίδιο τον Ερντογάν, αυτός έχει μπει στο δρόμο της πολιτικής δικτατορίας στο εσωτερικό της Τουρκίας, επιδιώκοντας να γίνει εθνικός ηγέτης όλης της τουρκικής νέας βιομηχανικής μεγαλοαστικής τάξης που αναπτύχθηκε με κέντρο την Ανατολία (οι λεγόμενες «τίγρεις της Ανατολίας») κόντρα στην παλιά εκδυτικισμένη κεμαλική με-

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΟ ΜΑΛΙ: Η ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ ΑΠΟΘΡΑΣΥΝΕΤΑΙ

γαλοαστική τάξη, και ταυτόχρονα διεθνής ηγέτης της αποδυναμωμένης Μουσουλμανικής Αδελφότητας, που είναι ο κύριος πολιτικός εκφραστής των νέων αραβικών μεσαίων αστικών στρωμάτων. Πρόκειται για τα ηγεμονικά όνειρα της ερντογανικής Τουρκίας, ενός ανερχόμενου μεν, αλλά μικρομεσαίου επεμβασία, που νομίζει ότι έγινε μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη.

Αυτή η ανερχόμενη αστική τάξη ψάχνει για ένα ένδοξο παρελθόν και το αναζητάει στην οθωμανική ακμή, πράγμα που υποθάλπει η Ρωσία με τους νέο-ευρασιατιστές του τούρκικου στρατού, που επηρεάστηκαν σοβαρά από τον εθνικιστή, πρώην μαοϊκό και ελεεινό αποστάτη Ντογκού Περιντσέκ, οπαδό του νεοναζι Ντούγκιν. Αυτοί πιέζουν τον Ερντογάν να στραφεί στη Ρωσία κόντρα στη Δύση, που «κάνει τα χατίρια των Ελλήνων» (και πράγματι, δεν κάνει τίποτε άλλο ηλιθίως εδώ και χρόνια).

Έτσι έρχεται ο Πούτιν και δίνει ξαφνικά στον Ερντογάν -εκεί που τα είχε χάσει όλα σε Συρία και Λιβύη προδομένος και απομονωμένος από τη Δύση- νίκες τόσο στρατιωτικές όσο και διπλωματικές, αλλά νίκες εντελώς εύθραυστες, και το χειρότερο ανά πάσα στιγμή εξαρτημένες από την καλή διάθεση της ίδιας της Ρωσίας. Μάλιστα ειδικά τις διπλωματικές νίκες και το ξαφνικό κύρος της Τουρκίας στην Ευρώπη το δίνει στον Ερντογάν η Γερμανία της Μέρκελ, αυτή που τον σταύρωσε σε όλη την προηγούμενο περίοδο όταν αυτός αντιστεκόταν στον Πούτιν. Δηλαδή αυτόν τον υποψήφιο αετό τον ανεβάζει στα ύψη με τα δικά της δανεικά φτερά η ρωσική διπλωματία, και τον ξαμολάει μέσα στο μισοπαράλυτο NATO της ομοφωνίας και των βέτο και το αποσυντονίζει εντελώς, ειδικά τόσο στο μέτωπο της Λιβύης καθώς και στο παράλληλο μέτωπο της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης για την ΑΟΖ, σε δύο στρατόπεδα όπου από τη μια είναι η συμμαχία Γαλλίας-Ελλάδας και από την άλλη η Τουρκία, ενώ η Γερμανία, η Ιταλία και η Ισπανία παίρνουν μια θέση στο κέντρο. Αυτό γίνεται πιο καθαρά στις μεγάλες αίθουσες της ΕΕ που ακέφαλη και πολιτικά τυφλή συνεδριάζει για τις ίδιες συγκρούσεις αλλά που το μυαλό της είναι στην οικονομική της συνοχή.

Αν ο Ερντογάν θελήσει να προσεγγίσει ξανά, στα αλήθεια, την Ευρώπη και το NATO και όχι να δυναμώσει τις εσωτερικές τους αντιθέσεις, ξέρετε ότι θα πρέπει να συγκρουστεί με τη Ρωσία, που θα του αφαιρέσει τα αυτοκρατορικά φτερά εν πτήση και αυτός θα τσακιστεί. Νομίζουμε ότι αυτό η ερντογανική Τουρκία το ξέρει, και γι' αυτό μπορεί να δεχτεί ξανά αληθινή συμμαχία με τη Δύση μόνο με κοσμοϊστορικές αλλαγές στην Ευρώπη, αν αυτή κάποτε αποφασίσει να συγκρουστεί σ' αλήθεια με τη Ρωσία και με τα ελληνικά φιλορώσικα και φιλοκινέζικα βέτο και να φερθεί με συνέπεια απέναντι στην Τουρκία, και ταυτόχρονα να συγκρουστεί

με τα ευρασιατικά νεοαυτοκρατορικά όνειρα των ευρασιατιστών της Τουρκίας. Η τούρκικη μεγαλωστική τάξη είναι σήμερα αιχμάλωτος της Μόσχας σε ένα άνομο πάθος και όχι όπως συνέβαινε για δεκαετίες ολόκληρες, όταν ήταν διπλωματικός αιχμάλωτος της άδικης εισβολής της στην Κύπρο (που επίσης υποθάλπηκε από τη ρωσική ΕΣΣΔ και την οποία η Τουρκία από μια στιγμή και πέρα ήθελε να την τελειώσει, γι' αυτό και υποστήριξε τη λύση Ανάν) και των ελληνικών μηχανοραφιών στην ΕΕ. Τότε ήταν η μακριά περίοδος όπου όλα τα ελληνοτουρκικά ζητήματα μπορούσαν να λυθούν, αρκεί να ήθελε η Ελλάδα. Αλλά η Ελλάδα του Α. Παπανδρέου και των διαδόχων του, τορπιλίζοντας την κυβέρνηση του Καραμανλή του Α' και μετά του Μητσοτάκη του Α', που επιδίωξαν μια ειρηνική λύση στην Κύπρο και το Αιγαίο, ήθελε πάντα την όξυνση επειδή, όπως είπαμε, αυτή διευκόλυνε τα ρωσικά σχέδια. Ακόμα περισσότερο δεν θέλει σήμερα η επίσημη διακομματική Ελλάδα την ειρήνη με την Τουρκία ούτε στη Μεσόγειο ούτε στην Κύπρο. Η όξυνση είναι απαραίτητη στη Ρωσία για να σπράχνει μέσω Ελλάδας την Τουρκία στη δική της αγκαλιά. Από την άλλη αυτή την όξυνση δεν θέλει να τη φτάνει σε πολεμική ρήξη για να μην διωχθεί η «άτακτη και φιλορώσικη» Τουρκία έξω από την ΕΕ και έξω από το NATO, ώστε αυτά να διασπινδύνονται μέσα από την ατέλειωτη διεκδοκία με την Ελλάδα. Κυρίως η Ρωσία δεν θέλει η ελληνοτουρκική όξυνση να φτάσει σε πόλεμο, γιατί τότε δεν θα μπορεί να παίζει αυτή τον δήθεν ουδέτερο ρόλο της ανάμεσα στις δυο χώρες και θα αναγκαστεί να διαλέξει.

Αυτές τις παγκόσμιας σημασίας αρνητικές εξελίξεις στη γειτονική χώρα δεν τις πέτυχε βέβαια, μόνος του ο θρασυδέλιος αντιτουρκισμός των ελλήνων -πάντα ξενόδουλων-σοβινιστών, που τον οργάνωσαν σε μακρόχρονη διπλωματική προβοκάτσια ο Α. Παπανδρέου και οι διάδοχοί του επίσης ρωσόδουλοι ευρωπαιοφάνεις πρωθυπουργοί Σημίτης, Καραμανλής ο Β', ΓΑΠ, Σαμαράς, Τσίπρας και Μητσοτάκης. Αυτές οι προβοκάτσες καρποφόρησαν χάρη στο ότι συνδυάστηκε η πολιτική τύφλα των ευρωπαίων μονοπωλιστών με την ικανότητα των νέων τσάρων, την κληρονομημένη από τους παλιούς τσάρους και την ανεπτυγμένη από τους τροτσικιστές, να διαβρώνουν κάθε κυβέρνηση και κάθε αντιπολίτευση με τους νέους φαίους ή τους παλιούς «κόκκινους» πράκτορές τους, τους Μέρκελ, Σρέντερ, Σταϊνμάγερ, Μπλερ, Γιουνκέρ, Ντι Μάγιο και Σαλβίνι, και βέβαια τους γάλλους ιμπεριαλιστές τύπου Ολάντ και Μακρόν, που συνεργάζονται με τη Ρωσία στην Αφρική και τη Μεσόγειο.

Τα τελευταία χρόνια η ρωσική νεοχιτλερική υπερδύναμη προωθεί με μεγαλύτερη ένταση από παλιά τις θέσεις της στην Αφρική. Η ολοένα και μεγαλύτερη εμπλοκή του Κρεμλίνου στις αφρικανικές υποθέσεις, που οδηγεί στην καταλήστευση και πρόσδεση στο άρμα του μιας σειράς αφρικανικών χωρών, πυροδοτεί μια κατάσταση γενικής πολιτικής αναταραχής που συνεχώς διευρύνεται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το πραξικόπημα της 18 Αυγούστου στο Μαλί που, όπως αποκαλύφθηκε, σχεδιάστηκε από δύο στρατιωτικούς, τους Ντιάβ και Καμάρα, οι οποίοι λίγες μέρες προτού εκδηλωθεί είχαν επιστρέψει από κάποιο εκπαιδευτικό πρόγραμμα στην Ανώτατη στρατιωτική σχολή της Μόσχας (<https://www.fpri.org/article/2020/09/why-russia-is-a-geopolitical-winner-in-mali-coup/>).

Ως προς αυτό, οι διαθέσεις της ρωσικής κυβέρνησης φάνηκαν κυρίως από την πολιτική κάλυψη που η ίδια έδωσε στους πραξικοπηματίες όταν ο ρώσος πρέσβης εκεί Ιγκόρ Γκρομικό - κόντρα στην καταδική του πραξικόπηματος από τον Οργανισμό Αφρικανικής Ενότητας- συναντιόταν (21/8) μαζί τους υπό την μορφή της «Εθνικής επιτροπής για τη σωτηρία του λαού» που οι ίδιοι όρισαν να επιβλέπει τη μεταβατική περίοδο μέχρι την ανάληψη πολιτικής διακυβέρνησης (στο ίδιο). Πολιτικοί αναλυτές εκτιμούν ότι το πραξικόπημα θα επιτρέψει στα ρωσικά μονοπώλια ατομικής ενέργειας Rosatom και χρυσού Nordgold να επεκτείνουν τις εξορυκτικές τους δραστηριότητες στο Μαλί και, παρ'απέρτα, στη ρωσική κυβέρνηση να αξιοποιήσει την ασάθεια που η ίδια προκάλεσε για να πουλήσει όπλα και να βαθύνει το επίπεδο της στρατιωτικής της συνεργασίας με τις γειτονικές χώρες του Σαχέλ.

Το μυστικό της ρωσικής ιμπεριαλιστικής εξάπλωσης στο Μαλί έγκειται βασικά στην αριστοτεχνική εκμετάλλευση, δηλαδή την όξυνση των εθνοτικό-θρησκευτικών αντιθέσεων και των εξωτερικών ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων με κινήσεις των οποίων τα αποτελέσματα μπορεί να εκδηλωθούν ακόμα και σε ένα πολύ μακρύ ορίζοντα. Έτσι το έδαφος για την αύξηση της ρωσικής επιρροής στο Μαλί το πρόσφερε η αρχικά διαμελιστική εξέγερση των Τουαρέγκ στο βορρά το 2012 που γρήγορα απέκτησε ισλαμοφασιστικό χαρακτήρα όταν τέθηκε υπό την ηγεσία βασικά της Αλ Κάιντα, δηλ. ενός από τα προβοκατόρικά κανιβαλικού φασιστικού τύπου δίκτυα με ισλαμικό περιβλημα που βρίσκονται στην υπηρεσία του Κρεμλίνου (βλ. συνέπειες της δράσης της στο Αφγανιστάν).

Τότε με τη σύμφωνη γνώμη και της Ρωσίας μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ορίστηκε μια αφρικανική στρατιωτική δύναμη για να συνδράμει την κυβέρνηση του Μαλί στον αγώνα της κατά των ισλαμοφασιστών, πράγμα που επέτρεψε και στη Γαλλία να πατήσει στρατιωτικά στην αφρικανική χώρα ύστερα από μισό αιώνα ανεξάρτητης πορείας της. Με άλλα λόγια η ρωσική υπερδύναμη, χωρίς η ίδια να παίρνει ενεργό μέρος και να εκτίθεται, διευκόλυνε μια πρώην αποικιοκρατική δύναμη να δοκιμάσει λίγο από το παλιό της αποικιοκρατικό «μεγαλείο» γνωρίζοντας ότι καμία εξωτερική δύναμη δε θα μπορούσε να τα βάλει με ένα κίνημα που εμφανιζόταν να έχει εσωτερικές βάσεις στο Μαλί και ήταν αρκετά επιδέξιο ώστε να εκμεταλλεύεται τις εθνοτικές αντιθέσεις του πληθυσμού για να αναπτύσσεται. Έτσι παρά την εκεχειρία του 2015 οι συγκρούσεις αναζωπυρώθηκαν στα βόρεια της χώρας και οι άνθρωποι του Κρεμλίνου άρχισαν να δουλεύουν στο λαό του Μαλί την ανικανότητα και υποκρισία των γάλλων ιμπεριαλιστών διαφημίζοντας τη δική τους θεωρούμενη ικανότητα και «ανιδιοτέλεια». Τον Ιούνιο του 2019 η Μόσχα πέτυχε την υπογραφή μιας στρατιωτικής συμφωνίας με την τότε κυβέρνηση του Μαλί, συμφωνία με την οποία μπόρεσε να σταθεροποιήσει την κρίσιμη σχέση της με τους πρωταγωνιστές του πραξικοπήματος.

Σύντομα εκδηλώθηκαν αντικυβερνητικές ταραχές. Οι πολιτικές δυνάμεις που τις υποκίνησαν πρόβαλαν μια πλατφόρμα που κατηγορούσε τη φιλοδυτική κυβέρνηση Κέιτα για ανικανότητα να φέρει την ειρήνευση, για διαφθορά και για την όξυνση των οικονομικών προβλημάτων της χώρας. Η σύσφιξη των σχέσεων με τη Ρωσία εμφανιζόταν σαν διέξοδος. Όπως διαβάζουμε στην ενημερωτική πύλη Africa News (<https://www.africanews.com/2019/10/13/anti-france-minusma-rally-held-in-bamako-mali/>), τον Οκτώβρη του 2019 στο Μπαμάκο μια «Πλατφόρμα ενάντια στη διαφθορά και την ανεργία» υπό τον πανεπιστημιακό Κλεμάν Ντεμπίλε συμμετείχε σε διαδήλωση κατά των γαλλικών στρατευμάτων με τους περίπου 1000 συγκεντρωμένους να επιδίδονται σε πλιάτσικο του εξοπλισμού της ειρηνευτικής δύναμης του ΟΗΕ. Ο τύπος αυτός δήλωνε ότι: «Έχουμε μαζευτεί εδώ για να ζητήσουμε την καθιέρωση μιας γάλλο-ρωσικής εταιρικής σχέσης γιατί βλέπουμε ότι τα 2/3 των Μαλινέζων ζουν στην ανασφάλεια και κινδυνεύουν με εξαφάνιση!» Γενικά όταν ακούει κανείς για κινήματα που το κεντρικό τους σύνθημα καταφέρεται ενάντια στη διαφθορά των πολιτικών πρέπει να υποπτευεται ότι είναι στην ηγεσία τους

φασιστικά και φιλορώσικα. Αυτή η πατέντα επιτρέπει σε ένα κίνημα να δίνει βάρος σε κάποια, συχνά αναπόδεικτα αστυνομικά στοιχεία σε βάρος προσωπικά των αντίπαλων ηγετικών στελεχών για να υποκαταστήσει με αυτά τα ανοιχτά και γνωστά σε όλους στοιχεία της πολιτικής πλατφόρμας και της πρακτικής ολάκερων πολιτικών ρευμάτων και κομμάτων που υπέρ τους η εναντίον τους μπορούν να τοποθετηθούν οι μάζες, να οργανωθούν, να ασκηθούν στην πολιτική πρακτική και να αλλάξουν την κοινωνία.

Αλλά οι πραξικοπηματίες χρειάζονται τις μάζες μόνο για φόντο της βίας τους και όχι σαν δημιουργούς της ιστορίας που οργανώνονται οι ίδιες και αποφασίζουν δημοκρατικά. Έτσι λοιπόν οι συγκεντρωμένοι φίλοι των πραξικοπηματιών καλούσαν τη Μόσχα να σταματήσει τις ισλαμιστικές επιθέσεις όπως υποτίθεται έκανε στη Συρία ενώ ο ηγέτης του κόμματος «Αφρικανική αλληλεγγύη για τη δημοκρατία και ανεξαρτησία», Ουμάρ Μαρίκο ζητούσε ρωσικά όπλα και τεχνική υποστήριξη (Foreign Policy Research Institute, στο ίδιο). Ακόμα, σύμφωνα με την Φατουμάτα Κουλιμπαλί, καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο του Μπαμάκο, «Όταν οι Μαλινέζοι κατέβηκαν στους δρόμους τον περασμένο Γενάρη για να ζητήσουν την αποχώρηση των ξένων δυνάμεων από το Μαλί, ο στόχος τους ήταν η επιστροφή της Ρωσίας» (https://www.marketwatch.com/press-release/was-russia-behind-the-coup-in-mali-analysis-2020-08-27?mod=mw_more_headlines&tesla=y). Και είναι γεγονός ότι αυτά ακριβώς τα κινήματα με τελευταίο εκείνο της 5 Ιουνίου (που ενώθηκε με τον υπεραντιδραστικό κληρικό Ντικό) έφεραν το στρατό στην εξουσία. Γι' αυτό και μόλις επικράτησε το πραξικόπημα εμφανίστηκαν στην Πλατεία Ανεξαρτησίας του Μπαμάκο ρωσικές σημαίες και πλακάτ που ευχαριστούσαν τη Ρωσία για την αλληλεγγύη της στο Μαλί (βλ. FPRI).

Η αύξηση της πολιτικής επιρροής της Ρωσίας στη δυτική Αφρική οδηγεί στον ευκολότερο χειρισμό της Γαλλίας αλλά και σαν υπενθύμιση στην οικονομικά ισχυρή εκεί Κίνα, (που είναι ο μεγάλος στρατηγικός σύμμαχος της Ρωσίας) ποιος ηγείται των διπλωματικών πρωτοβουλιών, των στρατιωτικών πραξικοπημάτων, και των προετοιμαστικών «μαζικών κινήσεων» που θα δικαιολογήσουν και θα στηρίξουν πολιτικά αυτά τα πραξικοπήματα.

Κανείς δεν πρέπει να ξεχνάει ότι στο τέλος όλων αυτού του είδους των «μαζικών κινήσεων» βρίσκονται τα τανκς.

ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΠΛΗΓΗΣ ΤΟΥ ΝΑΓΚΟΡΝΟ ΚΑΡΑΜΠΑΧ Ο ΥΠΟΚΙΝΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΚΟΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΣΜΟΣ

Αλλά για το ποια ακριβώς είναι η φύση της παρούσας σύγκρουσης πρέπει να έχουμε περισσότερα στοιχεία

Σύντομα θα έχουμε πιο πολλά στοιχεία τόσο για το ποια από τις δυο αντιμαχόμενες πλευρές ξεκίνησε αυτή την νέα σύγκρουση στο Ναγκόρνο Καραμπάχ, και κυρίως ποια η ποιες τρίτες δυνάμεις ευνοούνται από αυτήν. Γιατί με τους δοσμένους συσχετισμούς δύναμης δεν μας φαίνεται πολύ πιθανό να μπορούν ούτε η Αρμενία, ούτε το Αζερμπαϊτζάν να κερδίσουν σημαντικές στρατιωτικές και πολιτικές θέσεις σε αυτό το λίγο πολύ παγωμένο θέατρο συγκρούσεων.

Αυτός που σίγουρα θα κερδίσει από αυτήν εδώ την σύγκρουση θα είναι η Ρωσία, αυτή που άνοιξε αυτήν την πρώτη από τις τέσσερις προσαρτήσεις μέρους ενός κράτους από ένα άλλο κράτος στον ευρύτερο ευρωπαϊκό χώρο μετά τον β παγκόσμιο πόλεμο. Η πρώτη τέτοια προσάρτηση, η προσάρτηση οδηγός έγινε από την Αρμενία με την εισβολή της στο Αζερμπαϊτζάν και την αρπαγή από αυτό ενός μεγάλου κομματιού της επικράτειάς του, του Ναγκόρνο Καραμπάχ με πόλεμο που ξεκίνησε στα 1988 και κράτησε με διαλλείματα ως το 1994. Η δεύτερη προσάρτηση ήταν αυτή της Σερβίας η οποία αρπάξε εδάφος με φρικτή βία και με εθνικά καθαρισμό. Οι δύο αυτές αρπα-

γές και ντε φάκτο προσαρτήσεις τμημάτων κρατών έγιναν με ρώσικη υποστήριξη χωρίς οι δυτικοί ιμπεριαλιστές να αντιδράσουν σε αυτή την επανέκδοση των χιτλερικών ηθών. Τελικά αυτές οι δύο ατιμώρητες εισβολές -αρπαγές εδάφους και οι ντε φάκτο αλλαγές συνόρων που τις ακολούθησαν, προετοίμασαν τις εισβολές-αρπαγές από την ίδια τη ρώσικη υπερδύναμη, πρώτα της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσσετίας από τη Γεωργία το 2008 και στη συνέχεια την αρπαγή και προσάρτηση της Κριμαίας από την Ουκρανία το 2014.

Και στις τέσσερις αυτές περιπτώσεις οι εισβολείς λένε ένα πράγμα: Εξασφάλισαμε τα εθνικά δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων που στις συγκεκριμένες περιοχές είναι πλειοψηφίες. Με αυτό το επιχείρημα τα έθνη και τα εθνικά τους κράτη καταργούνται από τις εθνικές μειονότητες τους που αντί να διεκδικήσουν την ισονομία και τα εθνομειονοτικά δημοκρατικά τους δικαιώματα μέσα στην ίδια χώρα (γλωσσικά, αυτοδιοικητικά κλπ), ζητάνε απόσχιση, διαμελισμό δηλαδή της χώρας στην οποία ζουν και προσάρτηση μέρους του εδάφους τους σε μια άλλη. Αυτό στο όνομα της απελευθέρωσής τους. Στην πραγματικότητα δεν απελευθερώνονται αλλά

σκληρώνονται στα πιο επιθετικά και συχνά πιο καταπιεστικά για τους υπηκόους τους κράτη. Μάλιστα σήμερα σκληρώνονται και από τους ιμπεριαλισμούς χιτλερικού τύπου που θέλουν κατοχή ξένων κρατών ή τμημάτων κρατών, που γι αυτό λέγονται αναθεωρητικοί, δηλαδή θέλουν αναθεώρηση, που σημαίνει αλλαγή συνόρων.

Η Ρωσία και η Κίνα είναι τέτοιες ιμπεριαλιστικές αναθεωρητικές δυνάμεις. Η Αρμενία και η Σερβία είναι μικρά αναθεωρητικά κράτη αλλά δεν είναι ιμπεριαλιστικά. Είναι αναθεωρητικά «της προσκόλλησης». Ακολουθούν δηλαδή έναν ιμπεριαλιστή αναθεωρητή για να αρπάξουν κάποιο έδαφος, χάρη στην προστασία του. Μάλιστα είναι αυτός ο προστάτης που ενθαρρύνει και συχνά ξυπνάει αυτές τις διαθέσεις μέσα στις αστικές τους τάξεις. Στην περίπτωση του Αζερμπαϊτζάν η αρμένικη προσάρτηση δεν έχει καν τηρήσει τα προσχήματα. Γιατί το Ναγκόρνο Καραμπάχ είναι ένας θύλακας με πλειοψηφία αρμενικών εθνομειονοτικών πληθυσμών που βρίσκεται ολόκληρος μέσα στο Αζερμπαϊτζάν. Δηλαδή αυτός ο θύλακας δεν έχει σύνορα με την Αρμενία, δηλαδή περιβάλλεται από έδαφος που ζουν αζέρικοι πληθυσμοί. Γι αυτό το λόγο η σοσιαλιστική ΕΣΣΔ

σεβόμενη και την εδαφική ακεραιότητα της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας του Αζερμπαϊτζάν και τα εθνοτικά δικαιώματα της πλειοψηφίας των κατοίκων του Ναγκόρνο Καραμπάχ, το αναγνώρισε σαν αυτόνομη περιοχή αλλά μέσα στο Αζερμπαϊτζάν. Η Αρμενία λοιπόν αξιοποίησε την ανεξαρτητοποίηση του Αζερμπαϊτζάν από την ΕΣΣΔ, ουσιαστικά από τη Ρωσία που είχε γίνει ο δυνάστης των υπόλοιπων εθνών κρατών της ΕΣΣΔ και με την ουσιαστική κάλυψη της Ρωσίας κατέλαβε το Ναγκόρνο Καραμπάχ (N.K) και μαζί με αυτό κατέλαβε και το κομμάτι του Αζερμπαϊτζάν που χώριζε το N.K από την Αρμενία, και άλλο έδαφος ακόμα, και έδιωξε από αυτά τα εδάφη τον αζέρικο πληθυσμό.

Κάτω από αυτό το πρίσμα θα πρέπει κάθε διεθνοστής και κάθε δημοκρατικός και φιλειρηνικός άνθρωπος να υπερασπίζει το δικαίωμα του Αζερμπαϊτζάν, να απελευθερώσει το έδαφος του φροντίζοντας βέβαια να εξασφαλίσει τα δικαιώματα του αρμένικου πληθυσμού του N.K.

Το δικαίωμα των Αζέρων να απελευθερώσουν τη χώρα τους δεν σημαίνει όμως ότι αυτό πρέπει να επιχειρείται ανά πάσα στιγμή με κάθε τρόπο και με κάθε τίμημα. Εννοούμε ότι αν για παράδειγμα

το αποτέλεσμα ενός πολέμου ή έστω εχθροπραξιών σήμερα θα ήταν το Αζερμπαϊτζάν να κερδίσει κάποιους πόντους στο N.K, αλλά το τίμημα θα ήταν να αναθέσει ισχυρότερο επιδιαιτητικό ρόλο στη νεοχιτλερική Ρωσία στην οποία όλο και περισσότερο πλησιάζει ή να υποταχθεί στην όλο και πιο φιλοποινική Τουρκία, με αποτέλεσμα τελικά να συγκρουστεί με την Ευρώπη αποκόβοντας την τελευταία από τους μόνους υδρογονάνθρακες που δεν ελέγχει η Ρωσία, τότε ένας τέτοιος πόλεμος ίσως θα έπρεπε να αποφευχθεί σήμερα. Γιατί σε αυτή την περίπτωση ένα κέρδος στη μορφή και στο επί μέρους θα σήμαινε μια μεγάλη ήττα για τους ευρωπαϊκούς λαούς στην ουσία και στο συνολικό επίπεδο. Βέβαια αν ο πόλεμος έχει επιβληθεί από μια επίθεση της Αρμενίας, πράγμα πιθανό μιας και στην πρωθυπουργία της Αρμενίας βρίσκεται ο πιο δεμένος με τη Ρωσία και πιο διπρόσωπος πρωθυπουργός των τελευταίων χρόνων, ο Νικόλ Πασινιάν, τότε πρέπει το Αζερμπαϊτζάν με σαφήνεια να υποστηριχθεί.

Γι αυτούς τους λόγους αυτούς πρέπει να έχουμε μια πιο καθαρή εικόνα για τα πράγματα πριν ξεκαθαρίσουμε και τη δικιά μας θέση για τη σύγκρουση που είναι σε εξέλιξη.

Η ήττα του φασίστα Τραμπ το πρώτο καθήκον κάθε φίλου της ειρήνης και της δημοκρατίας - Στήριξη στον Μπάιντεν αλλά χωρίς αυταπάτες

Συνέχεια από τη σελ. 9

που έχει ανάγκη για να διατηρείται στην εξουσία, δεν μπορεί να παίξει τον ρόλο του σαμποταριστή της παραγωγής και της ενεργειακής ανεξαρτησίας των ΗΠΑ, αλλά και της ενεργειακής ανεξαρτησίας του πλανήτη από τη Ρωσία και τις πετρελαιοπαραγωγούς χώρες συμμάχους της (μέσω των εξαγωγών αμερικανικού υδρογονάνθρακα φυσικού αερίου - LNG, κυρίως στην Ευρώπη, αλλά και σε άλλα σημεία του κόσμου). Οι ψευτοαριστεροί, ωστόσο, μπορούν κάλλιστα στο όνομα της χιλιαστικής τους (υποκινημένης από το σοσιαλιμπεριαλισμό) υστερίας για μια άμεση περιβαλλοντική καταστροφή, η οποία τάχα επίκειται, να αποσπαστούν την παραγωγική μηχανή των ΗΠΑ και τελικά να ολοκληρώσουν το έργο της παράδοσης του πλανήτη στον ρωσοκινέζικο Άξονα, που ξεκίνησε ο Τραμπ: αυτός παραδίνει στον Πούτιν και στον Σι πολιτικά και στρατιωτικά τον Τρίτο Κόσμο και την Ευρώπη, οι τροτσκιστές αντισημίτες καταστροφείς θα αναλάβουν να τους «παραχωρήσουν» κι αυτές τις ίδιες τις ΗΠΑ, αποδυναμώνοντας τις παραγωγικά και οικονομικά.

Χωρίς την ηγεμονία στο αντιφασιστικό μέτωπο της λαϊκής και εργατικής Αριστεράς, οι αστοί μισοδημοκράτες πάνε σε συντριβή

Αυτές είναι κάπως συνοπτικά ορισμένες από τις πλευρές που κάθε άλλο παρά καθιστούν τις επερχόμενες αμερικανικές εκλογές μια «καθαρή» και ξάστερη μάχη μεταξύ φιλορώσικου και αντιρώσικου στρατοπέδου, μολονότι το ποιος θα νικήσει και ποιος θα χάσει έχει αντικειμενικά τεράστια σημασία. Άλλωστε η διαφορά του σύγχρονου χιτλερισμού σε σχέση με τον παλιό ομολόγό του είναι ότι η Ρωσία, διδαγμένη από την αποτυχία του Χίτλερ και τη μετωπική σύγκρουσή του με όλο τον πλανήτη, έχει μάθει ότι δεν φθάνει μια ισχυρή «Πέμπτη Φάλαγγα» μέσα στο έδαφος του εχθρού για να εξασφαλίσει την εσωτερική υπονόμευση του εχθρού και τελικά τη νίκη. Έχει προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα ελέγχοντας και τις δύο πλευρές ψεύτικων και κάλπικων διπόλων και μέσω αυτών συντρίβει τις δημοκρατικές φράξεις και τάσεις της αστικής τάξης, πνίγοντάς τις μεταξύ «πατριωτών λευκών δεξιών» και ψευτοταξικών οικονομιστών «αριστερών», που και οι δυο τους

όμως συμφωνούν ότι η φασιστική Μόσχα δεν αποτελεί κανέναν σημαντικό εχθρό (οι περισσότεροι από αυτούς μάλιστα την θεωρούν ανοιχτά και φίλο), ενώ μιλούν πάντα στο όνομα της φτωχολογίας και των λαϊκών μαζών.

Η κλασική αστική τάξη, οι δι-άφοροι κλασικοί συντηρητικοί, φιλελεύθεροι και δυτικοί τύπου σοσιαλδημοκράτες (δηλαδή όσοι απ' αυτούς δεν είναι φίλοι και σύμμαχοι του σοσιαλφασισμού, όπως συμβαίνει με μεγάλο μέρος της κρατικιστικής «αριστεράς» σοσιαλδημοκρατίας) δίνουν μάχες οπισθοφυλακών, γιατί δεν μπορούν ποτέ, από την ταξική τους φύση, να μιλήσουν παστρικά στη μάχη και να εκφράσουν αυθεντικά τους πόθους της για δημοκρατία, ανάπτυξη, κοινωνική δικαιοσύνη και ανθρωπινή ζωή που να μην κινείται μόνιμα στο όριο της επιβίωσης.

Γι' αυτό γίνεται ορατό όλο και περισσότερο ότι χωρίς μια λαϊκή και εργατική Αριστερά, που να μπορεί να ταυτόχρονα να είναι αταλάντευτα ταξική και πλατιά δημοκρατική αντιφασιστική, ως πυρήνας πατριωτικών αντιιμπεριαλιστικών και δημοκρατικών μετώπων, το «ρώσικο» δίπολο

θα συντρίβει αργά ή γρήγορα τις αστικές δημοκρατικές εφεδρείες, που θα αδυνατούν να οργανώσουν την αντίσταση σε εκείνους που προετοιμάζουν τον αιματηρότερο όλων των πολέμων για την αναδιανομή του πλανήτη, επειδή ήρθαν τελευταίοι στο τραπέζι της ιμπεριαλιστικής μοιρασιάς, δηλαδή στον ρωσοκινέζικο Άξονα και όσους νεόκοπους τριτοκοσμικούς συμμάχους καταφέρει αυτός να σύρει πίσω του. Ήδη άλλωστε παλεύει και τα πηγαίνει αρκετά καλά στην πρόσδεση Ιράν, Αιγύπτου, Τουρκίας, Πακιστάν, Ινδίας και σε έναν βαθμό Σαουδικής Αραβίας και Εμιράτων, με τον Άξονα να εκμεταλλεύεται και τις μεταξύ τους αντιθέσεις (π.χ. Τουρκία - Αίγυπτος, Ινδία - Πακιστάν, Σ. Αραβία - Ιράν), κάνοντας τον διαιτητή ανάμεσά τους, αποκτηνώνοντάς τους και οδηγώντας σε ηγεμονιστικές και άδικες επεμβάσεις στη εκάστοτε γειτονιά τους.

Μια νίκη του Μπάιντεν, πάντως στις εκλογές που έρχονται παραμένει η μόνη που δεν θα σημαίνει θρίαμβο από τώρα για το ρωσοκινεζικό Άξονα και άμεσο, πιθανότατα αναπόφευκτο πλησίασμα ενός Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Αυτό όχι μόνο επειδή αυτός δεν είναι

χαφίης της Μόσχας και φασίστας όπως ο Τραμπ, αλλά και γιατί μια ήττα του θα έδινε κατακλυσμαία δύναμη στα τροτσκοειδή μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα να διακηρύξουν ότι μόνο με την δική τους καταστροφική γραμμή μπορεί πια να κερδηθεί μια εκλογική μάχη για το δημοκρατικό στρατόπεδο.

Μια νίκη Τραμπ δηλαδή θα ήταν διπλή ήττα στην προσπάθεια ανάσχεσης του πολέμου που θα εξαπολύσουν Μόσχα και Πεκίνο για την παγκόσμια κυριαρχία. Ωστόσο, κανένας δημοκράτης δεν πρέπει να κοιμάται ήσυχος στην περίπτωση μιας οριακής ή και ευρείας νίκης Μπάιντεν.

Η αστική τάξη έχει από καιρό χάσει κάθε δυνατότητα να δώσει δημοκρατική πνοή και ώθηση προόδου στον πλανήτη. Το βάρος της ευθύνης πέφτει πια, εδώ και δεκαετίες, στο παγκόσμιο προλεταριάτο και στην επαναστατική (και γι' αυτό βαθιά δημοκρατική και χειραφετητική) διάνοηση και καθοδήγησή του, όταν αυτή είναι εκεί για να παίξει τον ρόλο της.

ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ: ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕ ΗΓΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΙΝΙΚΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 16

7μελούς προεδρείου του Συντονιστικού Συμβουλίου της αντιπολίτευσης εμφανίζεται η επικεφαλής της προεκλογικής εκστρατείας του γκαζπρομικού Μπαμπάρικο, Μαρία Κολεσνίκοβα, η οποία δεν κάνει τίποτε άλλο από το να διαβεβαιώνει - με απαυωτές δηλώσεις της - για το πόσο δεν χρειάζεται καμία απομάκρυνση της Λευκορωσίας από τη Ρωσία (βλ. <https://www.msn.com/en-us/news/world/belarus-opposition-seeks-to-reassure-russia-as-strikes-continue/ar-BB181vfr?li=BBnbcA1>).

Η Κολεσνίκοβα κατηγορεί μάλιστα τον Λουκασένκο μεταξύ άλλων ότι έθεσε σε κίνδυνο τις σχέσεις της Λευκορωσίας με τη Μόσχα (!), ενώ στέλνει συνεχώς υπομνήματα στο Ρώσο πρεσβευτή στο Μινσκ, καλώντας τη Ρωσία, μαζί με την ΕΕ, να ενισχύσουν την προσπάθεια ανατροπής του Λουκασένκο. Έχουμε έτσι μπροστά μας το πρώτο αντιδικτατορικό κίνημα που καλεί δολοφόνους δημοκρατών πολιτικών, δημοσιογράφων, ακτιβιστών και βομβαρδιστές νοσοκομείων, όπως ο Πούτιν, να συμπαραταχθούν να ενισχύσουν τον «δημοκρατικό» του αγώνα!

Ακόμη και η ίδια η Τιχανόφσκαγια, που καμώνεται τη φιλοδυτική και έχει καταφύγει στην αντιρώσικη Λιθουανία, ενώ έχει κάνει για τα μάτια κάποιες δηλώσεις ότι «η εξάρτηση από τη Ρωσία οφείλεται στην οικονομική πολιτική Λουκασένκο», οπότε για την ανεξαρτησία της χώρας «θα πρέπει να οικοδομηθεί μια ευημερούσα οικονομία ώστε οι σχέσεις μας με τη Ρωσία να είναι ισότιμες», απέφυγε να πάρει θέση για τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και την κατοχή της Κριμαίας και του Ντονμπάς, απαντώντας γενικόλογα ότι είναι «κατά του πολέμου».

Ο εντελώς βρώμικος και φιλορωσικός χαρακτήρας της αντιπολίτευσης φαίνεται ανάγλυφα και σε ακόμη ένα σημείο, το οποίο ξεχωρίζει τα αυθεντικά αντιφασιστικά και αντιδικτατορικά κινήματα από τις πουτινικού τύπου «εγχειρήσεις» ρωσοποίησης ανεξάρτησιων τριτοκοσμικών χωρών: ολόκληρη η ηγεσία της αντιπολίτευσης - και η ίδια η Τιχανόφσκαγια - δεν καλούν σε ανατροπή και σώρωμα του αυταρχικού μηχανισμού εξουσίας του Λουκασένκο, όπως θα έπρεπε κάθε αυθεντικό αντιφασιστικό κίνημα ενάντια σε μία δικτατορία. Καλούν σε μεταβατική εξουσία με έξωση του προέδρου, αλλά με διατήρηση στη θέση του κάθε γραφειοκράτη και καταπιεστή του λευκορωσικού λαού ο οποίος θα συνταχθεί με το πραξικοπηματική φυσιογνωμίας, φιλορωσικό αντιπολιτευτικό κίνημα. Γι' αυτό και η Τιχανόφσκαγια κάλεσε από τη μία πλευρά την Ευρωπαϊκή Ένωση να μην αναγνωρίσει το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών, άρα και τη νομιμότητα της παραμονής Λουκασένκο στην προεδρία της Λευκορωσίας, άσκησε όμως κριτική στην πιθανή επιβολή κυρώσεων σε Λευκορωσους αξιωματούχους, γιατί, όπως είπε, κάτι τέτοιο θα δυσχέραινε την αποσκίρτησή τους και την ομαλή μεταβίβαση της εξουσίας!

Από πότε τα αντιφασιστικά κινήματα καλούν απλώς και μόνο στην πτώση του ηγέτη μιας δικτατορίας και στη διατήρηση ολόκληρου του δολοφονικού μηχανισμού της, σε περίπτωση που ο τελευταίος απλώς δεχθεί μια μοιρασία εξουσίας με την ηγεσία του αντιδικτατορικού κινήματος; Ζήτησαν ποτέ οι Έλληνες αντι-

φασίστες του Πολυτεχνείου απλώς την πτώση του Παπαδόπουλου και το από κοινού χτίσιμο της «επόμενης μέρας» της χώρας με τον Παπακό, τον Μακαρέζο, τους ΕΣΑτζήδες και τους βασιανιστές της ασφάλειας, αρκεί εκείνοι να πρόδιδαν τον αρχηγό τους; Ή μήπως οι Ισπανοί δημοκράτες δέχθηκαν μια απλή συνέχεια του κρατικού μηχανισμού της φρανκικής δικτατορίας μετά το θάνατο του Φράνκο;

Αυτές οι εντελώς πρωτάκουστες για δημοκρατικό κίνημα θέσεις του τριού Μπαμπάρικο - Τσεπκάλου - Τιχανόφσκι δείχνουν ανάγλυφα ποια ακριβώς δουλειά συντελείται αυτή τη στιγμή στη Λευκορωσία: πρόκειται για την εγχείρηση του πουτινισμού στο αρκετά φιλορωσικό αλλά όχι ρωσόδουλο καθεστώς Λουκασένκο, με στόχο ένα από τα δύο εναλλακτικά σενάρια που βολεύουν την ιμπεριαλιστική, κρατικοολιγαρχική κλίκα του Κρεμλίνου: είτε μια μεταβατική εξουσία των πλέον ξεσίπωτα ρωσόδουλων δυνάμεων μέσα στο λευκορωσικό κράτος σε συνεργασία με τις επίσης ξεσίπωτα ρωσόδουλες δυνάμεις μέσα στην «αντιπολίτευση», με μια επίφαση ψευδοδημοκρατίας στη μορφή, που γρήγορα θα τελειώσει και θα οδηγήσει στην απορρόφηση της χώρας από τη Ρωσία (ντε φάκτο ή και ντε γιούρε, στα πλαίσια του Ενωσιακού Κράτους), είτε, εάν ο Λουκασένκο αποδειχθεί πολύ σκληρό καρύδι, η απορρόφηση αὐτανδρου του καθεστώτος του, με τον ίδιο στην κεφαλή, το κόψιμο κάθε δεσμού ή συνεργασίας του με τη Δύση και τελικά η αποδοχή εκ μέρους του κάθε όρου που του έχει θέσει ή θα του θέσει η Ρωσία.

Σε αυτή την περίπτωση, θα έχουμε και πάλι απορρόφηση της Λευκορωσίας από τη Ρωσία, με τον Λουκασένκο είτε να δέχεται τη μοίρα ενός περιφερειάρχη βαστάζου του Πούτιν στο Ενωσιακό Κράτος ή να «πεθαίνει» πολιτικά σε δεύτερη φάση, όταν πια θα είναι τελείως άχρηστος και βαρδί για την κλίκα του Κρεμλίνου.

Η «ουδέτερη» γραμμή του Κρεμλίνου, γραμμή πτώσης του Λουκασένκο από τα δεξιά

Η Ρωσία, όπως σημειώνουν με κάποια έκπληξη ορισμένοι πιο οξυδερκείς δυτικοί αναλυτές, έχει αντιδράσει με μια πρωτοφανή «μετριοπάθεια» έναντι του κινήματος ανατροπής του Λουκασένκο, εμφανίζεται δηλαδή ως «κέντρο» ανάμεσα σε αντιπολίτευση και πρόεδρο της Λευκορωσίας, εξαπολύοντας ωστόσο αδιάκοπες επιθέσεις κατά της «επεμβατικής Δύσης», που σε όλα τα ρωσικά σενάρια θέλει τάχα - σύμφωνα με την αφήγηση της Μόσχας - να «καταλάβει με την επιρροή της» κάθε χώρα που θέλει (ή που το Κρεμλίνο ισχυρίζεται ότι θέλει) να απομακρυνθεί από την αγκαλιά του.

Παρά τη διακήρυξη του Λουκασένκο ότι έχει ήδη προχωρήσει σε συμφωνία με τον Πούτιν για ρωσική στρατιωτική βοήθεια, με τα λευκορωσικά κρατικά ΜΜΕ να σημειώνουν βέβαια ότι αυτή θα ζητηθεί «μόνον σε περίπτωση εξωτερικής στρατιωτικής απειλής», τα μέσα ενημέρωσης που ελέγχει η πουτινική εξουσία στη Ρωσία εμφανίζουν μια πολύ επαμφοτερίζουσα στάση, που δεν ταιριάζει καθόλου με τη γελοία δυτική θεωρία περί ενός προέδρου της Λευκορωσίας που αποτελεί «μαριονέτα» του Πούτιν.

Η ρωσική κρατική τηλεόραση κάνει λόγο για ειρηνικό χαρακτήρα των διαδηλώσεων, ενώ δεν κρύβει ότι πολλοί διαδηλωτές έχουν συλληφθεί ή/και χτυπηθεί. Την ίδια ώρα, δεν ξεχνά ποτέ να κάνει λόγο για την προσπάθεια της Δύσης να «αποσταθεροποιήσει» τη Λευκορωσία, χωρίς όμως να συνδέει την ηγεσία της αντιπολίτευσης με δυτικά κέντρα.

Τα ρωσικά μέσα ενημέρωσης, όπως σημειώνουν οι καθηγητές Vera Tolz και Sir William Mather του τμήματος Ρωσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ, [σε ρεπορτάζ του δικτύου Euronews - https://www.euronews.com/2020/08/18/how-are-russian-media-presenting-the-unfolding-of-events-in-belarus-](https://www.euronews.com/2020/08/18/how-are-russian-media-presenting-the-unfolding-of-events-in-belarus-), εκφράζονται μάλιστα σε γενικές γραμμές με συμπάθεια και κατανόηση προς τους διαδηλωτές και όσους συντάσσονται μαζί τους.

Ο αγγλόφωνος διεθνής βραχίονας της πουτινικής Ρωσίας, το κρατικό δίκτυο RT, μάλιστα, φιλοξένησε την Κυριακή δηλώσεις του φασίστα νεοτσαρικού Ζιρινόφσκι, ο οποίος επαίνεσε το αντιπολιτευτικό κίνημα ως «ένα θαρραλέο όχι στη δικτατορία».

Όπως σημειώνουν οι δύο καθηγητές, η επίσημη γραμμή του καθεστώτος Πούτιν εμφανίζεται

σε άρθρο που δημοσίευσε το κρατικό πρακτορείο RIA και το οποίο βασίζεται σε δηλώσεις μέλους του Κρατικού Συμβουλίου για τις Διεθνείς Σχέσεις, που αποτελεί θεσμικό όργανο της Προεδρίας της Ρωσίας.

Σε αυτό, μετά από μια επίθεση στη Δύση, ο Ρώσος πουτινικός γραφειοκράτης - μέλος του Συμβουλίου κάνει λόγο για εκδηλώσεις που ξέσπασαν αυθόρμητα και άσχετα από τη «δυτική απόπειρα επέμβασης», ενώ προβλέπει ότι, εάν ο Λουκασένκο δεν παραιτηθεί, οι διαδηλώσεις θα τραβήξουν σε χρόνο.

Φυσικά, η Μόσχα έχει και την εναλλακτική γραμμή, η οποία είναι προορισμένη για να καθησυχάζει τους μικροαστούς ψευτοαντιιμπεριαλιστές ακολούθους της ανά τον πλανήτη, πιο ειδικά τους κνιτοειδείς, καθώς πολλές ρωσικές εφημερίδες και ιστοσελίδες παρουσιάζουν δηλώσεις του γραμματέα του νεο-χριστιανορθόδοξου «Κ»ΚΡΟ, Ζιουγκάνοφ, ο οποίος εμφανίζεται ως υποστηρικτής του Λουκασένκο και δηλώνει αντίθετος στην πτώση του, καθώς αυτή θα κάνει «πιθανό ένα αντίστοιχο πραξικόπημα και στη Ρωσία».

Θυμίζουμε εδώ ότι αντίστοιχο ρόλο ως ψεύτικο φίλο του τριτοκοσμικού εθνικιστή - θύματος της Ρωσίας έχουν παίξει και στο παρελθόν οι Ζιουγκάνοφ - Παπαρήγα (ψευτοΚΚΕ) στην περίπτωση του Μιλόσεβιτς, τον οποίο αφού η Ρωσία αποκεφάλισε με ένα πραξικόπημα που επίσης το είχε χειροκροτήσει η Δύση σαν δημοκρατική εξέγερση, οι δύο αυτοί απεριγράφτοι ψευτοκομμουνιστές εθνο-«μπολσεβίκοι» τον «έκλαψαν» γοερά την ημέρα της κηδείας του στο Βελιγράδι.

Σύμφωνα με τους δύο καθηγητές του βρετανικού πανεπιστημίου, πάντως, τα ρωσικά ΜΜΕ αναφέρουν ομόθυμα ότι ο Λουκασένκο ποτέ δεν υπήρξε πραγματικός φίλος της Ρωσίας και εκφράζουν ελάχιστη συμπάθεια στο πρόσωπό του.

Λίγα λόγια για την αθλιότητα των δυτικών φιλελεύθερων μονοπωλιστών

Αν πάντως κάτι έχουν αποδείξει τα πρόσφατα γεγονότα στη Λευκορωσία, είναι η πέρα ως πέρα σάπια πολιτική φυσιογνωμία των δυτικών μονοπωλιστών, οι οποίοι μέσα στην ιμπεριαλιστική τους παρακμή, άλλοι ως χαφιέδες της πουτινικής Ρωσίας (σε κομβικές θέσεις - κλειδιά) και άλλοι ως υφεσιακοί απέναντι στο σοσιαλιμπεριαλισμό συνεχίζουν να προσφέρουν ολάκερες χώρες και λαούς στο πιάτο του φασιστικού ρωσοκινέζικου Αξονα.

Μολονότι οι αντιθέσεις του Λουκασένκο με τη Ρωσία ήταν άριστα γνωστές και στους Ευρωπαίους ηγέτες και στους καλοπληρωμένους δυτικούς αναλυτές - ακολούθους των τελευταίων, όλοι με μια φωνή, λίγο πριν και μετά τη διεξαγωγή των εκλογών, άρχισαν να φωνάζουν για το πόσο πουτινικός από πολιτική άποψη είναι ο πρόεδρος της Λευκορωσίας και πόσο σημαντική για τη δημοκρατία και την ελευθερία του λαού της χώρας του θα ήταν η απομάκρυνσή του.

Ως διά μαγείας όμως, αυτοί οι θλιβεροί - ακριβόστα πίτουρα και φτηνοί στο αλεύρι - μεσαίου βεληνικού ιμπεριαλιστής αποφάσισαν ότι ο κύριος Πούτιν είναι άξιος συνομιλητής τους για το μέλλον της Λευκορωσίας, σε αντίθεση με τον - οπωσδήποτε λιγότερο φασίστα και καθόλου επεκτατιστή - Λευκορώσο πρόεδρο. Φυσικά, ο κύριος Πούτιν εξασφαλίζει στη Γερμανία το φυσικό της αέριο, με το οποίο την έχει δέσει ενεργειακά, ενώ εξασφαλίζει στη Γαλλία προστασία και συνεργασία για τις ιμπεριαλιστικές περιπέτειές της στις πρώην αποικίες της στην Αφρική, άσε που έχει και περίπου πενταπλάσιες πυρηνικές κεφαλές σε σχέση με εκείνες που διαθέτει το Παρίσι. Είναι λοιπόν να τα βάζει κανείς μαζί του; Αντίθετα, ο Λουκασένκο της μικρής Λευκορωσίας είναι εύκολος και ανώδυνος στόχος για αυτούς τους απεριόριστους υποκριτές, που μάλιστα έχουν βάλει ήδη τους αναλυτές τους να γράφουν ότι οποιαδήποτε νέα εξουσία στη Λευκορωσία θα πρέπει να προσέξει πολύ να μην τα χαλάσει με τον Πούτιν, ακόμη κι αν είναι στη μορφή «δυτική και δημοκρατική». Κι αυτό γιατί, όπως λένε, η Λευκορωσία θεωρείται από τη Ρωσία «μαξιλάρι ασφαλείας» έναντι της Δύσης και μια απότομη φιλοδυτική στροφή της θα μπορούσε να θυμώσει τον κύριο Πούτιν και να έχει συνέπειες για τα χρηματιστήρια και τις αγορές της Δύσης!

Οι Μακρόν, οι Μέρκελ, οι Σταϊνμάγερ και οι Τζόνσον στην πραγματικότητα δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα, θα ήταν μάλιστα χαρούμενοι με μια «ευρωρωσική» Λευκορωσία, που στη μορ-

φή θα είχε ανοιχτή, ιδιωτικού καπιταλιστικού τύπου «ανοιχτή» οικονομία, που θα επέτρεπε τις επενδυσούλες και το αβγάτεμα των κερδών των μονοπωλίων τους, αλλά που από στρατηγική άποψη θα βρισκόταν σε στενή συμμαχία με τους νεοναζιστές διαμελιστές χωρών που διοικούσαν στη Μόσχα. Το μίσος των δυτικών μονοπωλιστών για τον Λουκασένκο και οι δεκάτικοι λόγοι τους για το δικαίωμα του λευκορωσικού λαού να επιλέγει τον πρόεδρό του ελεύθερα δεν αφορά την αγάπη τους για την πολιτική δημοκρατία, αλλά το μίσος τους για κάθε ανεξάρτητη, μη ιμπεριαλιστική καπιταλιστική χώρα που επιλέγει μια ανεξάρτητη πορεία έξω από το σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας του κεφαλαίου που τόσο λατρεύουν! Το λατρεύουν τόσο πολύ που έχουν ξεπουλήσει το Λονδίνο και το Παρίσι τους στα μαύρα χρήματα των Ρώσων και Κινέζων νεοολιγαρχών, για τους οποίους δεν βγάζουν κιχ, ενώ εκδηλώνουν όλη τους τη «δημοκρατική» ευαισθησία στον κάθε Σαντάμ, στον κάθε Καντάφι και στον κάθε Λουκασένκο, πολλές φορές μάλιστα τη στιγμή που αυτός ο τελευταίος έχει κινηθεί προς τη Δύση και έχει κάνει πραγματικές κινήσεις συμφιλίωσης και παραχωρήσεων.

Αν πραγματικά το πρόβλημά τους με τον Λουκασένκο ήταν ο πολιτικός αυταρχισμός και ο φιλορωσισμός του, θα μπορούσαν κάλλιστα, όταν εκείνος ζητούσε να εξισορροπήσει την πίεση του Πούτιν και να αποκτήσει δεσμούς με τη Δύση, να του δώσουν όλη την πολιτική, οικονομική, ακόμη και στρατιωτική βοήθεια που θα απαιτούνταν ώστε εκείνος να στερευθεί και να κόψει τους δεσμούς του με τον μεγάλο φασίστα γείτονά του, ζητώντας του παράλληλα πολιτικές μεταρρυθμίσεις. Δεν θα έβαζαν την ευκαιρία να τον σκοτώσουν ακριβώς την ώρα που εκείνος σήκωνε ανάστημα στον ισοπεδωτή της Συρίας και διαμελιστή της Γεωργίας, της Ουκρανίας και της Λιβύης (όπως ακριβώς έκαναν με τον Καντάφι, τον οποίο σκότωσαν ωμά τα γαλλικά αεροπλάνα ενώ εκείνος βρισκόταν στην πλέον φιλοευρωπαϊκή και αντι-σλαμοφασιστική του φάση).

Το να μιλά και να διαπραγματεύεται κανείς με τον Πούτιν για το μέλλον μιας χώρας, την ώρα που καταγγέλλει την ηγεσία της για αντιδημοκρατία και αυταρχισμό εν έτι 2020, ισοδυναμεί με το να συνομιλεί κανείς με τον «κύριο Χίτλερ» για τη μέθοδο έξωσης του καγκελάρου της Αυστρίας το 1938.

Είναι χαρακτηριστικό δε ότι μια ολοκληρωτικά ελεγχόμενη από τον Πούτιν σε στρατιωτικό επίπεδο Λευκορωσία αφήνει μονάχα μια στενή λωρίδα λιθουανικού εδάφους μεταξύ της «ενιαίας» Ρωσίας - Λευκορωσίας και του ρωσικού [θύλακα του Καλίνινγκραντ - https://www.britannica.com/place/Kaliningrad-oblast-Russia](https://www.britannica.com/place/Kaliningrad-oblast-Russia). Οι δυτικοί μονοπωλιστές, μέσα στην οικονομίστικη σαπίλα τους που τους οδηγεί στον απόλυτο υφεσιασμό έναντι του σοσιαλιμπεριαλιστικού τέρατος, δημιουργούν τους όρους για ένα νέο «Ντάντσιχ», όταν ο νέος Χίτλερ θα ζητήσει «για την ασφάλειά του» να ελέγξει αυτό τον στενό διάδρομο και ουσιαστικά να αποκόψει εδαφικά - στρατιωτικά τις βαλτικές χώρες και να τις καταπιεί. Οι αστικές τάξεις της Πολωνίας και των Βαλτικών, που έχουν οπωσδήποτε μια εθιμική πλειυρά εθνικής αντίστασης στον επεκτατισμό της Μόσχας, αλλά υποφέρουν βαθιά από την παθολογική ασθένεια του άκρατου αντικομμουνισμού (οπότε ο Λουκασένκο τους «μυρίζει») σοσιαλισμό λόγω του κρατικοκαπιταλισμού του), στηρίζονται ανοιχτά τους διάφορους ρωσόδουλους Μπαμπάρικο, Τσεπκάλου και Κολεσνίκοβα, εγκληματούν στο βάθος ενάντια στην ίδια την εθνική ανεξαρτησία και την κρατική υπόσταση των χωρών τους. Όταν θα το καταλάβουν όμως, πιθανότατα θα είναι αργά.

Μόνο το προλεταριάτο μπορεί να βλέπει μακριά και γι' αυτό στρατηγικά τη φύση του φασιστικού ιμπεριαλισμού, όπως έγινε και όλη την περίοδο πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν την πολιτική του αντιχιτλερικού μετώπου ζύμωναν επί χρόνια και με συνέπεια μόνο το λενινιστικό - σταλινικό προλεταριάτο της ΕΣΣΔ και η Γ' Κομμουνιστική Διεθνής. Το όριο της αστικής τάξης έναντι του χιτλερικού τέρατος είναι η ασφάλεια των πρωτευουσών και των θησαυροφυλακίων της και μόνο όταν νιώσει ζωντανή την απειλή γι' αυτά θα μπει στη μάχη, πράγμα που φυσικά θα πληρωθεί από τους λαούς με δάκρυα και αίμα, αλλά θα ανοίξει και το δρόμο για να τελειώνουμε μια και καλή με κάθε αστική υποκρισία, συμφεροντολογία και στενό υπολογιστικό πνεύμα.

ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ: ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕ ΗΓΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΙΝΙΚΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Κίνδυνος για πέρασμα από μια εθνικιστική δικτατορία σε μια χιτλερική κατοχή Ελεεινή η στάση των Ευρωπαίων μονοπωλιστών

Άλλη μια «ξαφνική άνοιξη» έκανε την εμφάνισή της μέσα στο κατακαλόκαιρο (όπως η Αραβική που είχε ξεσπάσει καταχείμωνο) και όλοι οι δυτικοί ιδεαλιστές και μεταφυσικοί έσπευσαν να τη χαιρετήσουν: ξαφνικά και μετά από 26 χρόνια κατά τα οποία η πάλη ποτέ μειοψηφική και βασανισμένη, πραγματική (για δεκαετίες) δημοκρατική αντιπολίτευση της Λευκορωσίας λύγιζε κάτω από το κνούτο και τις διώξεις του αυταρχικού προέδρου της χώρας, Λουκασένκο, οι δρόμοι του Μινσκ και άλλων πόλεων της χώρας γέμισαν με διαδηλωτές.

Εντελώς ξαφνικά διοργανώνονται από το πουθενά μαζικότερες διαδηλώσεις, απεργίες και στάσεις εργασίας, μειοψηφίες εργαζομένων αποδοκιμάζουν ανοιχτά και χωρίς κανέναν φόβο τον Λουκασένκο όταν πηγαίνει να τους απευθυνθεί, αστυνομικοί αρχίζουν να πετούν τις στολές τους στα σκουπίδια παραιτούμενοι από τις δυνάμεις ασφαλείας, δημοσιογράφοι της κρατικής τηλεόρασης αρχίζουν να δηλώνουν ότι συμφωνούν με την αντιπολίτευση ή έστω ότι θέλουν να μπορούν να προβάλλουν τα αιτήματα και τις διαδηλώσεις της.

Όλα αυτά μετά από την προεδρική εκλογή της 9ης Αυγούστου, στην οποία ο Λουκασένκο ανακοίνωσε ότι έλαβε το 80% των ψήφων και ότι επανεξελέγη πρόεδρος της χώρας. Η συγκεκριμένη εκλογή, η οποία προφανώς και δεν ήταν αυτό που θα λέγαμε ελεύθερη και δίκαιη με αστοδημοκρατικούς όρους (όπως όμως ήταν και σχεδόν όλες οι προηγούμενες εκλογικές νίκες του Λουκασένκο), έγινε τόσο ξαφνικά παγκόσμιο σκάνδαλο αντιδημοκρατίας, που κανονικά όλοι οι τίμιοι δημοσιολόγοι, αν είχαν ένα δράμι αναλυτικής σπιριτάδας, θα έπρεπε να ξύνουν το κεφάλι τους με απορία.

Στο λεφτό οι δυτικοί μονοπωλιστές (ΕΕ, Βρετανία) τάχθηκαν στο πλευρό των διαδηλωτών, καταδικάζοντας τη βία με την οποία απάντησε ο Λουκασένκο στις διαδηλώσεις τις πρώτες ημέρες μετά τις εκλογές, αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν την επανεκλογή Λουκασένκο και ουσιαστικά τον καλούν να διαπραγματευτεί με την από το πουθενά μαζικότερη αντιπολίτευση την αποχώρησή του από την εξουσία. Στις 19 Αυγούστου, μάλιστα, ο πρόεδρος του Συμβουλίου των 27 ηγετών των κρατών μελών της ΕΕ Μισέλ, με την καθοδήγηση της γνωστής για τα «δημοκρατικά» της διαπιστευτήρια από την εποχή της σοσιαλφασιστικής ανατολικής Γερμανίας Μέρκελ, συγκάλεσε έκτακτη σύνοδο κορυφής, η οποία αποφάσισε κυρώσεις ενάντια σε εκείνους που ευθύνονται «για τη νοθεία στις εκλογές και τη βία ενάντια στους διαδηλωτές» στη Λευκορωσία.

Το ερώτημα είναι: μήπως ο Λουκασένκο δεν είναι ένας γενικά φιλορώσος, μπρεζνιεφικός (ιδεολογικά) τύπου ηγέτης, κρατικοκαπιταλιστής μισοδικτάτορας και γενικά αντιπαθητικός σε κάθε δημοκρατικό άνθρωπο; Γιατί η ΟΑΚ-ΚΕ να μην πανηγυρίζει για ένα κίνημα που η μισοδημοκρατική ΕΕ το χαιρετίζει, ενώ η νεο-τσαρική - νεοχιτλερική Ρωσία εμφανίζεται με μια πρώτη ματιά να είναι από ουδέτερη έως εχθρική απέναντί του, μιας και ο Πούτιν πήρε τηλέφωνο τον Λουκασένκο για να τον συχαρεί, αναγνωρίζοντας έτσι την εκλογική του νίκη; Δεν είναι άλλωστε ο ίδιος ο πρόεδρος της Λευκορωσίας που χρεώνει το κίνημα αυτό στη Δύση, στο ΝΑΤΟ και στις «ρωσόφοβες και φιλοδυτικές» δυνάμεις εντός της χώρας του, καλώντας τον Πούτιν σε βοήθεια;

Η στρατηγική σημασία της τριτοκοσμικής αντιιμπεριαλιστικής ανεξαρτησίας

Η ΟΑΚΚΕ έχει δύο εργαλεία τα οποία της είναι πολύ χρήσιμα στην ανάλυση της σημερινής κατάστασης στη Λευκορωσία: το ένα είναι η στρατηγική μασοϊκή Θεωρία των Τριών Κόσμων, ο αρχαιολόγος αντιιμπεριαλιστικός χαρακτήρας της οποίας της επιτρέπει να διακρίνει μεταξύ των ιμπεριαλιστών φασιστών επεκτατιστών και των τριτοκοσμικών ανεξαρτησιακών αυταρχικών κρατικοκαπιταλιστών αστών που πάντα έχουν μέσα τους και μια θετική, εθνική - αντιιμπεριαλιστική πλευρά, γι' αυτό και - όχι τυχαία - δέχονται τα πυρά όχι μόνο του υπερλαζονικού δυτικού «φιλελεύθερου» ιμπεριαλισμού, αλλά και - κυρίως - εκείνα του ρώσικου φασιστικού. Εάν η σοσιαλιμπεριαλιστική Ρω-

σία δεν το ήθελε ή δεν το επέτρεπε, κανένας Τσαουσέσκου, κανένας Μιλόσεβιτς, κανένας μουλάς Ομάρ, κανένας Σαντάμ και κανένας Καντάφι δεν θα πέθαιναν αιμωτικά και πολλές φορές σαν σκυλιά, εκτελεσμένοι από το χέρι όχι του λαού τους, αλλά δυνάμεων πολύ πιο φασιστικών και πιο φιλοϊμπεριαλιστικών από τους ίδιους. Κανείς από τους παραπάνω δεν ήταν φίλος του λαού, πολλοί από αυτούς είχαν παίξει με τη Ρωσία ή και είχαν προχωρήσει σε ασύλληπτες αδικίες, παλιανθρωπιές και εγκλήματα με τις πλάτες της, αλλά κανένας τους δεν ήταν και δεν έγινε ποτέ απόλυτος δούλος της, όπως απόλυτος δούλος της Μόσχας δεν έχει γίνει καν ακόμα ο υποταγμένος σ' αυτήν χασάπης του συριακού λαού Άσαντ.

Μια τέτοια περίπτωση αρκετά ανεξάρτητου ηγέτη χώρας του Τρίτου Κόσμου, ελαφρά πιο περιπλοκή λόγω της εγγύτητας, γεωγραφικής και πολιτιστικής, της Λευκορωσίας με τη Ρωσία, αποτελεί και ο Λουκασένκο. Αυτός θυμίζει σε κάποιο βαθμό τον (σαφώς πιο ανεξάρτητο) Τσαουσέσκου, ο οποίος να μεν ανήκε τυπικά στο σοσιαλφασιστικό μπλοκ του - μετά το 1960 - Συμφώνου της Βαρσοβίας, ωστόσο προσπαθούσε (μάταια όπως έδειξε η ιστορία) να εξισορροπήσει αυτή την πραγματικότητα με ανοίγματα στη Δύση, στην τριτοκοσμική ανεξαρτησιακή Γιουγκοσλαβία, στην Αλβανία και στη σοσιαλιστική Κίνα του Μάο Τσε Τουνγκ. Ακριβώς όπως ο Λουκασένκο, ο Ρουμανός τριτοκοσμικός ανεξαρτησιακός δικτάτορας είχε έναν στρατό με έντονη τη ρωσική σοσιαλιμπεριαλιστική επιρροή στο εσωτερικό του, οπότε προσπαθούσε να στήνει παράλληλους αστυνομικούς μηχανισμούς (Σεκουριτάτε) που να του επιτρέπουν να ελέγχει τις ρωσόδουλες δυνάμεις μέσα στο κράτος και να διαπραγματεύεται με τη Μόσχα όρους ανεξαρτησίας ύπαρξης και πορείας.

Τι έγινε τελικά; Η Ρωσία, σε συνεργασία με τους αρρωστημένα εχθρικούς προς κάθε ανεξαρτησία μη ιμπεριαλιστικού κράτους δυτικούς μονοπωλιστές έστησε στα γρήγορα στα τέλη του 1989 ένα «αντιδικτατορικό» κίνημα από το πουθενά, έστησε μια-δύο προβοκάτιες για «σφαγές» της Σεκουριτάτε (Τιμισοάρα) και, με όχημα τον πράκτορα της ΚαΓκεΜπε και μετέπειτα πρόεδρο της χώρας Ιλιέσκου, μέσα σε τρεις μέρες από τότε που στη Ρουμανία δεν κουνιόταν φύλλο, έστησε τον Τσαουσέσκου στον τοίχο, μετά από ένα «στρατοδικείο» - παρωδία που οργάνωσε η ρωσόφιλη ρουμανική ηγετική στρατιωτική κλίκα. Όλα τα παραπάνω έγιναν υπό τα χειροκροτήματα της Ουάσινγκτον, του Λονδίνου, του Παρισιού και της Βόννης, που «γιόρταζαν» την «ξαφνική» έλευση της δημοκρατίας στην Ανατολική Ευρώπη, πάντα με τη βοήθεια του «φίλου» τους, του τάχα «σοσιαλδημοκράτη» - και σήμερα ανοιχτού οπαδού του ατζίστη Πούτιν - Γκορμπατσόφ.

Για την τύχη που ετοίμαζε η κλίκα Πούτιν στον άσπονδο Λευκορώσο φίλο της είχαμε προειδοποιήσει ήδη από τον Οκτώβριο του 2010 ([ΤΥΧΗ ΣΑΝΤΑΜ ΚΑΙ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΟΥΚΑΣΕΝΚΟ](https://www.oakke.gr/na461/louk461.htm), <https://www.oakke.gr/na461/louk461.htm>), ωστόσο ο πρόεδρος της Λευκορωσίας κατάφερε να επιζήσει πολιτικά άλλα 10 χρόνια κάνοντας τις απαραίτητες υποχωρήσεις στη Μόσχα και τους ανάλογους ελιγμούς, όντας μέχρι σήμερα αρκετά χρήσιμος (πολλές φορές ο πουτινισμός τον χρησιμοποίησε ως μεσο-λαβητή με άλλους τριτοκοσμικούς ηγέτες και μικροτραμπόσκους του οποίους είχε προγράψει για να τους καθησυχάζει - το τελευταίο ταξίδι του Μιλόσεβιτς πριν την πτώση του ήταν στο Μινσκ).

Η Ρωσία όμως δεν θέλει ανεξάρτητους φίλους, παρά μονάχα γλοιώδεις υποτακτικούς, που θα βάζουν το ρώσικο κρατικό ιμπεριαλιστικό συμφέρον πάνω από το αντίστοιχο ρουμανικό, σερβικό, αφγανικό, ιρακινό, λιβυκό ή λευκορώσικο. Τέτοιοι δεν είναι εύκολο να βρεθούν καθώς, όπως η έθνη θέλουν την απελευθέρωση και οι λαοί την επανάσταση, έτσι και τα κράτη θέλουν - αυθόρμητα και με ισχύ φυσικού νόμου - την ανεξαρτησία τους. Κάθε αστική τάξη, όπως και κάθε μεμονωμένος αστός, τελικά όπως και κάθε άνθρωπος, έχει τις φιλοδοξίες της, τα όνειρά της, τις επιδιώξεις της, οι οποίες ενίοτε έρχονται σε σύγκρουση με εκείνες του πάτρωνα, προστάτη ή ιμπεριαλιστή καταπιεστή της. Σε αυτή τη φάση βρίσκεται σήμερα ο Λουκασένκο και ακριβώς αυτό καλείται να πληρώσει.

Οι αντιθέσεις Λουκασένκο με τη Μόσχα

Στις αρχές του 2020, η Μόσχα ανακοίνωσε ότι η Λευκορωσία θα αρχίσει να πληρώνει για το ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο σε διεθνείς τιμές, μετά την άρνηση του Λουκασένκο να δεχθεί την «αναθέρμανση» του Ενωσηιακού Κράτους, μιας δομής την οποία είχαν δημιουργήσει η Ρωσία και η Λευκορωσία το 1999 (με τις υπογραφές Γέλτσιν και Λουκασένκο) και η οποία είχε ως στόχο την τελική ενοποίηση των δύο χωρών σε μια ενιαία κρατική οντότητα με κοινούς πολιτικούς θεσμούς, οικονομική πολιτική και νόμισμα.

Η συμφωνία αυτή δεν εφαρμόστηκε ποτέ εξ ολοκλήρου, ωστόσο οι στενοί δεσμοί με τη Μόσχα εξασφάλιζαν στο Μινσκ φτηνό ρωσικό πετρέλαιο και αέριο, στηρίζοντας σε έναν βαθμό την οικονομία του και επιτρέποντας τη βιωσιμότητα του κρατικοκαπιταλιστικού μοντέλου του Λουκασένκο.

Εδώ και χρόνια οι Ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές είχαν ζητήσει από τον μικρό εταίρο τους νέα ρύθμιση των ενεργειακών σχέσεων των δύο χωρών, γεγονός που οδήγησε την τελευταία πενταετία τον πρόεδρο της Λευκορωσίας να αναζητήσει σύσφιξη των σχέσεων της χώρας του με τη Δύση και να αξιοποιήσει τελευταία αρκετά το υδρογονάνθρακα φυσικό αέριο (LNG). Έτσι φτάσαμε μέχρι την άρση του μεγαλύτερου μέρους των κυρώσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και το διορισμό Αμερικανού πρέσβη στο Μινσκ μετά από μία δεκαετία. Ο τελευταίος μάλιστα ήταν προγραμματισμένο να φτάσει εκεί και να αναλάβει καθήκοντα μέσα στο καλοκαίρι του 2020, πριν τις πρόσφατες εξελίξεις.

Πριν τις προεδρικές εκλογές της 9ης Αυγούστου, ο Λουκασένκο είχε κατηγορήσει επανειλημμένα τη Μόσχα ότι υποστηρίζει την αντιπολίτευση και προσπαθεί να τον ξωπετάξει από την εξουσία. Στις 29 Ιουλίου, μάλιστα, οι Λευκορωσικές αρχές συνέλαβαν 33 Ρώσους - μέλη του ιδιωτικού στρατού της Wagner, η οποία είναι το όχημα των στρατιωτικών επεμβάσεων του Πούτιν στο εξωτερικό (Συρία, Ουκρανία, Λιβύη) ώστε να μην κατηγορείται η Ρωσία ότι έχει επέμβει επισήμως με τον κρατικό στρατό της σε ξένο έδαφος. Ο Λουκασένκο δήλωσε ξεκάθαρα ότι στόχος των 33 ήταν η πρόκληση μιας σφαγής στο κέντρο του Μινσκ την περίοδο πριν τις εκλογές και η πολιτική αποσταθεροποίηση στη χώρα.

Φυσικά, μετά το ξέσπασμα των διαδηλώσεων και την άμεση υποστήριξή τους από την Ευρώπη και γενικά από το μπλοκ των μεγάλων δυτικών χωρών του μονοπωλιακού καπιταλισμού, ο Λουκασένκο έχει κάνει στροφή 180 μοιρών και έχει επιστρέψει βασικά εκεί που τον θέλει ο Πούτιν: επιδυτική ρητορική, κατηγορίες ότι η αντιπολίτευση θέλει τάχα μεταξύ άλλων ένταξη της Λευκορωσίας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, απαγόρευση της ρωσικής γλώσσας και ανεξάρτητη λευκορωσική ορθόδοξη εκκλησία στα πρότυπα της ουκρανικής, παράδοση των 33 συλληθέντων μισθοφόρων της Wagner στη Ρωσία αντί στην Ουκρανία που είχε ζητήσει την έκδοσή τους για να τους δικάσει.

Ο ίδιος ο Λουκασένκο, ξέλλος με τη στάση της Δύσης, αρνείται να συνομιλήσει με τον Μακρόν και τη Μέρκελ για το μέλλον της Λευκορωσίας, ενώ οι τελευταίοι μιλούν με μεγάλη χαρά με τον εισβολέα στη Γεωργία, στην Ουκρανία, στη Συρία και στη Λιβύη Αδόλφο Πούτιν, τον οποίο προφανέστατα θεωρούν μικρότερο κακό από τον εσωτερικό αυταρχικό αλλά ουδέποτε τραμπούκο ή επεμβασία στο εξωτερικό Λευκορώσο πρόεδρο.

Με τον Πούτιν μιλά και ο ίδιος ο Λουκασένκο, ζητώντας του στρατιωτική και αστυνομική υποστήριξη, παρέχοντάς του φυσικά και ανταλλάγματα, που κανείς δεν ξέρει μέχρι πού φτάνουν, για την - όχι ιδιαίτερα πιθανή αυτή τη στιγμή - περίπτωση που ο πρόεδρος της Λευκορωσίας θα καταφέρει να επιβιώσει στην εξουσία.

Ο εντελώς ύποπτος για φιλοπουτινισμό χαρακτήρας της ηγεσίας της αντιπολίτευσης

Ποιος είναι όμως ο πολιτικός χαρακτήρας και η κατεύθυνση της ηγεσίας της αντιπολίτευσης στη Λευκορωσία, την οποία με τόση ένταση και πάθος υποστηρίζει η πολιτική ηγεσία των ευρωπαϊκών μονοπωλίων, οι αρθρογράφοι και αναλυτές της;

Οι τρεις φιγούρες πάνω στις οποίες στηρίζεται το αντι-Λουκασένκο ρεύμα και τις οποίες έχει κάνει σημαία του είναι τρεις υποψήφιοι για την προεδρία της χώρας, τους οποίους ο Λουκασένκο απέκλεισε από τις εκλογές: ένας blogger, γνωστός για βίντεο τα οποία ανέβαζε στο youtube, πρώην ιδιοκτήτης νυχτερινών κέντρων και διοργανωτής συναυλιών, ο Σεργκέι Τιχανόφσκι, ο επί 20 χρόνια πρόεδρος (μέχρι πριν λίγους μήνες) του Δ.Σ. μιας τράπεζας ιδιοκτησίας του ρωσικού κρατικού μονοπωλιακού κολοσσού της ενέργειας Gazprom στη Λευκορωσία Belgazprombank, Βίκτορ Μπαμπάρικο (οι δύο τους συνελήφθησαν για να μην κατέβουν στις εκλογές από τον Λουκασένκο τον Μάιο και τον Ιούνιο αντίστοιχα και βρίσκονται ακόμη στη φυλακή) και ο επί δεκαετίες διπλωμάτης και τεχνοκράτης Βαλερί Τσεπκάλο, ο οποίος λίγες ημέρες πριν τις κάλπες της 9ης Αυγούστου κατέφυγε στη Ρωσία του Πούτιν (!), επικαλούμενος τον κίνδυνο σύλληψής του.

Τη θέση τους στην ηγεσία του αντιπολιτευτικού κινήματος πήραν οι τρεις σύζυγοί τους, με κοινή υποψήφια πρόεδρο της χώρας την Σβετλάνα Τιχανόφσκαγια, η οποία αμέσως μετά τη διεξαγωγή της ψηφοφορίας στις 9/8 κατέφυγε στη γειτονική Λιθουανία, απ' όπου ζητά να αναγνωριστεί ως νικήτρια των εκλογών και να ηγηθεί της μετά Λουκασένκο εποχής, παρ' όλο που καταγγέλλει τις εκλογές ως φάρσα νοθείας.

Για να καταλάβει κανείς το επίπεδο του γκεμπελισμού ή έστω της εθελουφίας των δυτικών δημοσιολόγων, είναι χαρακτηριστικό ότι κανείς τους δεν αναφέρει ή πιο σωστά δεν αναδεικνύει ότι π.χ. ο Τσεπκάλο όχι μόνο κατέφυγε στη Ρωσία, αλλά εκθειάζει τις ρωσικές εκλογές ως ελεύθερες και δίκαιες σε σχέση με τις αντίστοιχες στη χώρα του (βλ. [ρεπορτάζ με δηλώσεις του στο Euronews στις 30 Ιουλίου](https://www.euronews.com/2020/07/29/prominent-belarusian-opposition-figure-valery-tsepkalo-flees-to-russia-amid-arrest-fears), <https://www.euronews.com/2020/07/29/prominent-belarusian-opposition-figure-valery-tsepkalo-flees-to-russia-amid-arrest-fears>) καθώς στη Ρωσία, όπως λέει, χρησιμοποιούνται διάφανες κάλπες, ενώ στη Λευκορωσία... ξύλινες. Ουδείς επίσης αναδεικνύει το ρόλο του Μπαμπάρικο ως επιτελικού στελέχους ενός τραπέζικου βραχίονα που συνδέεται απόλυτα - πολύ περισσότερο απ' ό,τι ο Λουκασένκο - απευθείας με την ηγεσία του Κρεμλίνου και τον ίδιο το στενό κύκλο του Πούτιν.

Το ακόμη πιο χαρακτηριστικό στοιχείο του εντελώς φιλορώσικου χαρακτήρα των βασικών γαγγίων του επιτελείου της αντιπολίτευσης είναι ότι ως βασική εκπρόσωπός της στα δυτικά ΜΜΕ και ως κομβικού ρόλου μέλος του